

Е. Уайт

**МИСЛИ
ОТ ПЛАНИНАТА
НА БЛАГОСЛОВЕНИЕТО**

София, 2011 г.

© Ellen Gould White

**Thoughts From the Mount of Blessing, 1896. Mountain View, CA;
Pacific Press Publishing Association, 1955.**

Елън Гулд Уайт

Мисли от планината на благословенията

*Коректор и компютърно оформление: Георги Васев
Оформление на корицата:*

ISBN

СЪДЪРЖАНИЕ

Предговор	5
НА СКЛОНА НА ПЛАНИНАТА	7
БЛАЖЕНСТВАТА	12
„БЛАЖЕНИ СКЪРБЯЩИТЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ СЕ УТЕШАТ”.....	15
„БЛАЖЕНИ КРОТКИТЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА”.....	19
„БЛАЖЕНИ ГЛАДНИТЕ И ЖАДНИТЕ ЗА ПРАВДА, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ СЕ НАСИТЯТ”.....	23
„БЛАЖЕНИ МИЛОСТИВИТЕ, ЗАЩОТО НА ТЯХ ЩЕ СЕ ПОКАЗВА МИЛОСТ”.....	26
„БЛАЖЕНИ ЧИСТИТЕ ПО СЪРЦЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ ВИДЯТ БОГА”.....	28
„БЛАЖЕНИ МИРОТВОРЦИТЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ СЕ НАРЕКАТ БОЖИИ ЧАДА”.....	31
„БЛАЖЕНИ ГОНЕНИТЕ ЗАРАДИ ПРАВДАТА, ЗАЩОТО Е ТЯХНО НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО”.....	32
„БЛАЖЕНИ СТЕ, КОГАТО ЧОВЕЦИТЕ ВИ ХУЛЯТ ЗАРАДИ МЕНЕ”.....	34
„ВИЕ СТЕ СОЛТА НА ЗЕМЯТА”.....	38
„ВИЕ СТЕ СВЕТЛИНАТА НА СВЕТА”.....	40
ДУХЪТ НА ЗАКОНА	46
„НЕ ДА НАРУША СЪМ ДОШЪЛ, А ДА ИЗПЪЛНЯ”.....	46
„И ТЪЙ, КОЙТО НАРУШИ ЕДНА ОТ ТИЯ НАЙ-МАЛКИТЕ ЗАПОВЕДИ И НАУЧИ ТАКА ЧОВЕЦИТЕ, НАЙ-МАЛЪК ЩЕ СЕ НАРЕЧЕ В НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО”.....	51
„АКО ВАШАТА ПРАВДА НЕ НАДМИНЕ ПРАВДАТА НА КНИЖНИЦИТЕ И ФИРИСЕИТЕ, НИКАК НИМА ДА ВЛЕЗЕТЕ В НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО”.....	53
„ВСЕКИ, КОЙТО СЕ ГНЕВИ НА БРАТА СИ, ВИНОВЕН ЩЕ БЪДЕ ПРЕД СЪДА”.....	55
„ПЪРВО СЕ ПОМИРИ С БРАТА СИ”.....	57
„ВСЕКИ КОЙТО ГЛЕДА ЖЕНА, ЗА ДА Я ПОЖЕЛАЕ, ВЕЧЕ Е ПРЕПОБОДЕЙСТВУВАЛ С НЕЯ В СЪРЦЕТО СИ”.....	59
„АКО ДЯСНАТА ТИ РЪКА ТЕ СЪБЛАЗНЯВА, ОТСЕЧИ Я И ХВЪРЛИ Я”.....	60
„ПРАВО ЛИ Е ДА НАПУСНЕ ЕДИН МЪЖ ЖЕНА СИ?”.....	62
„АЗ ПЪК ВИ КАЗВАМ: ДА СЕ НЕ КЪЛНЕТЕ НИКАК”.....	64
„ДА СЕ НЕ ПРОТИВИТЕ НА ЗЛОТО, НО АКО НИКОЙ ТИ УДАРИ ПЛЕСНИЦА ПО ДЯСНАТА СТРАНА, ОБЪРНИ МУ И ДРУГАТА”.....	67
„И НА ТОЯ, КОЙТО ИСКА ДА СЕ СЪДИ С ТЕБЕ И ДА ТИ ВЗЕМЕ РИЗАТА, ДАЙ МУ И ГОРНАТА СИ ДРЕХА. И КОЙТО ТЕ ПРИНУДИ ДА ВЪРВИШ С НЕГО ЕДНА МИЛЯ, ВЪРВИ С НЕГО ДВЕ”.....	69
„ОБИЧАЙТЕ ВРАГОВЕТЕ СИ”.....	70
„И ТЪЙ, БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ И ВИЕ, КАКТО Е СЪВЪРШЕН ВАШИЯТ НЕБЕСЕН ОТЕЦ”.....	73
ИСТИНСКАТА ПОДБУДА ЗА ДУХОВНО СЛУЖЕНЕ	76

„ВНИМАВАЙТЕ ДА НЕ ВЪРШИТЕ ДЕЛАТА НА ПРАВДАТА СИ ПРЕД ЧОВЕЦИТЕ, ЗА ДА ВИ ВИЖДАТ” ...	76
„И КОГА СЕ МОЛИШ, НЕ БЪДИ КАТО ЛИЦЕМЕРИТЕ”	80
„А КОГА СЕ МОЛИТЕ, НЕ ГОВОРЕТЕ ИЗЛИШНО КАТО ЕЗИЧНИЦИТЕ”	82
„КОГА ПОСТИТЕ, НЕ БИВАЙТЕ НАМРЪЩЕНИ КАТО ЛИЦЕМЕРИТЕ”	83
„НЕ СИ СЪБИРАЙТЕ СЪКРОВИЩА НА ЗЕМЯТА”	84
„АКО ОКОТО ТИ Е ЧИСТО, И ЦЯЛОТО ТИ ТЯЛО ЩЕ БЪДЕ СВЕТЛО”	87
„НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА СЛУЖИ НА ДВАМА ГОСПОДАРИ”	89
„НЕ СЕ БЕЗПОКОЙТЕ”	90
„И ТЪЙ НЕ СЕ ГРИЖЕТЕ ЗА УТРЕ, ДОСТА Е НА ВСЕКИ ДЕН ЗЛОБАТА МУ”	95

ГОСПОДНАТА МОЛИТВА 97

„А ВНЕ СЕ МОЛЕТЕ ТАКА”	97
„КОГАТО СЕ МОЛИТЕ, КАЗВАЙТЕ: ТАТКО НАШ”	98
„ДА СЕ СВЕТИ ТВОЕТО ИМЕ”	100
„ДА ДОЙДЕ ТВОЕТО ЦАРСТВО”	102
„ДА БЪДЕ ТВОЯТА ВОЛЯ КАКТО НА НЕБЕТО, ТАКА И НА ЗЕМЯТА”	103
„ДАЙ НИ ДНЕС ЕЖЕДНЕВНИЯ ХЛЯБ”	104
„И ПРОСТИ НИ ГРЕХОВЕТЕ, КАКТО И НИЕ ПРОЩАВАМЕ НА НАШИТЕ ДЛЪЖНИЦИ”	107
„И НЕ НИ ВЪВЕЖДАЙ В ИЗКУШЕНИЕ, НО ИЗБАВИ НИ ОТ ЛУКАВИЯ”	110
„ТВОЕ Е ЦАРСТВОТО И СИЛАТА, И СЛАВАТА”	112

НЕ ДА ОСЪЖДАМЕ, А ДА ПОПРАВЯМЕ 115

„НЕ СЪДЕТЕ, ЗА ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ”	115
„ЗАЩО ГЛЕДАШ СЪЧИЦАТА В ОКОТО НА БРАТА СИ?”	116
„НЕ ДАВАЙТЕ СВЯТО НЕЩО НА КУЧЕТАТА”	120
„ИСКАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ, ТЪРСЕТЕ И ЩЕ НАМЕРИТЕ, ХЛОПАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ОТВОРИ”	121
„ВСЯКО НЕЩО, КОЕТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПРАВЯТ ЧОВЕЦИТЕ НА ВАС, ТАКА И ВНЕ ПРАВЕТЕ НА ТЯХ” .	125
„ТЯСНА Е ВРАТАТА И СТЕСНЕН Е ПЪТЯТ, КОЙТО ВОДИ В ЖИВОТ”	128
„ВЛЕЗТЕ ПРЕЗ ТЯСНАТА ВРАТА”	131
„ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ЛЪЖЛИВИТЕ ПРОРОЦИ”	134
„НО ТЯ НЕ ПАДНА, ЗАЩОТО БЕШЕ ОСНОВАНА НА КАНАРА”	136

Предговор

Планинската проповед е Небесно благословение за света – глас от Божия престол. Тя бе дадена на човечеството, за да бъде закон за задълженията и Небесна светлина, надежда за хората и утеха в моментите на отчаяние – тяхна радост и опора при всички превратности на съдбата и житейски ситуации. В нея Великият Проповедник, Учителят на учителите, произнася думи, дадени Му от Отец.

Блаженствата са Христов поздрав не само към вярващите, ни и към цялото човешко семейство. Изглежда, за миг Той е забравил, че е на земята, а не на Небето и употребява познат поздрав от света на светлината. Блаженствата се леят от устните Му като изблик на дълго задържан поток на изобилен живот.

Христос не ни оставя в съмнение за четите на характер, които винаги ще признава и благославя. Той се отвръща от амбициозните и облагодетелстваните и се заема с отхвърлените от тях. Заявява, че са блажени хората, които приемат Неговата светлина и живот. Протяга ръце към нишите по дух, смирените, скромните, жалеещите, презрените, преследваните – и казва: „*Дойдете при Мене... И аз ще ви успокоя*” (Мат. 11:28).

Христос може да погледне на нещастията на света, без сянка на съжаление за това, че е създал човека. Той вижда в човешкото сърце нещо повече от грях и окаяност. В безкрайната Си милост и любов – Исус вижда човешките способности, и висотата до която човек може да стигне. Знае, че макар човешките същества да са злоупотребили с милостта и да са унищожили даденото им от Бога достойнство – Творецът се пак ще бъде прославен чрез тяхното изкупление.

Думите, които Христос изрече от планината на блаженствата – ще запазят силата си през всички времена. Всяко изречение е скъпоценност от съкровищницата на истината. Принципите, изложени в тази проповед – важат за всички векове и за всички съсловия. Христос с Божествена сила изразява Своята вяра и надежда, посочвайки различни категории хора, които с благословени, тъй като са развили в себе си праведен характер. Всеки може да достигне стандарта, поставен от Спасителя, като живее подобно на Животодателя и с вяра в Него.

Издателите

НА СКЛОНА НА ПЛАНИНАТА

Повече от четиринадесет столетия преди рождението на Христа във Витлеем – Израилевите чада се събираха в красивата долина Сихем и в тържествена тишина слушаха гласовете на свещениците, които възгласявайки благословение и проклятие, се разнасяха по двата склона на планината.

„... благословия, ако слушате заповедите на Господа, вашия Бог..., а проклятие – ако не слушате” (Второзак. 11:27,28).

Така стана, че планината, от която бе изговорено благословието, бе наречена Планина на блаженствата. Но не планината Гаризин беше, на която бяха изговорени думите, които дойдоха като благословение за грешното и скърбящо човечество. Израил не последва поставения му висок идеал. И сега друг един, след Исуса Навина, трябваше да изведе народа в истинско упокоение, във вярата. Не за дълго обаче остава Гаризин планина на благословието. Неизвестната планина на брега на Генисаретското езеро избра Исус, за да изговори блаженствата над учениците Си и над множеството.

Нека мислено се пренесем на онази сцена и, седнали наред с учениците по склоновете ѝ, да се вдълбочим в мислите и чувствата, които са изпълвали техните сърца. Ако можем да схванем, какво са били Исусовите думи за ония, които ги слушаха, то и ние ще открием в тях нов живот и нова красота и сами ще разберем техния дълбок смисъл за нас.

Когато Спасителят пое мисията Си на Учител, общата представа за Месия и Неговото дело беше такава, че народът не беше в състояние да Го приеме като такъв. Традициите и церемониите бяха изместили духа на

истинско себеотдаване – пророчествата се тълкуваха според схващанията на горди и светски сърца. Юдеите очакваха идващия Месия не като спасител от греха, а като един могъщ княз, който щеше да подчини всички народи под владичеството на лъва от Юдиното племе. Напразно Йоан Кръстителят с проникновената сила на древните пророци ги призоваваше към покаяние, напразно им посочваше на реката Йордан – Божия Агнец, Който щеше да понесе на Себе Си греховете на света. Бог се опита да отпрати мислите им към пророчествата на Исаия за страдащия Спасител, но те не искаха да слушат.

Ако учителите и началниците на Израил се бяха предоставили на преобразяващата Христова благодат – Той щеше да ги направи свои посланици между човечеството. Първо в Юдея се възвести идването на царството и се разнесе поканата за покаяние. С изгонването на купувачите и продавачите от храма в Ерусалим, Исус се изяви като Месия – като такъв, Който искаше да очисти душата от оскверняването на греха и да превърне народа си в свят храм на Бога. Обаче юдейските началници не искаха да се унижат да приемат простия учител от Назарет. Още при второто Си посещение в Ерусалим Той беше наклеветен пред Синедриона и само страха от народа задържа тези висши сановници да турят ръка на Него. Тогава Той напусна Юдея и продължи да поучава в Галилея.

След като поучава няколко месеца там, Той държа своята „планинска проповед“. Вестта – „царството небесно *наближи*“ (Мат. 4:17) се беше разнесла по цялата страна, беше приковала вниманието на хората и раздухала пламъка на техните честолюбиви надежди. Слухът за новия учител беше проникнал извън границите на Палестина и независимо от поведението на свещенството беше се разпространило вярването, че може би Този беше дългоочакваният избавител. Големи човешки тълпи

заобикаляха Исуса на всяка крачка и всеобщото въодушевление беше голямо.

За учениците, които бяха тъй тясно свързани с Христа, беше дошло време да се заемат по-отблизо с Неговото дело, за да не остане това голямо множество тъй разпръснато като стадо без пастир. Някои от дванадесетте ученици още в началото на проповедническата мисия на Исуса се свързаха с Него и почти всички общуваха помежду си като членове на Исусовото семейство. Но и те, подведени от ученията на равините, споделяха всеобщите очаквания за едно земно царство. Те не разбираха Исуса в неговото дело. Те вече често се бяха учудвали, че Той не взема никакви мерки, за да подкрепи делото си с помощта на равините и свещениците, че Той не вършеше нищо, за да наложи авторитета си като земен цар. Учениците имаха да се справят с доста трудности, преди да бъдат готови за високото положение, което трябваше да заемат след възнесението на Христа. Но те отвърнаха на Исусовата любов, и макар да бяха бавни във вярата, все пак Исус гледаше на тях като на такива, които Той щеше да възпита за своето велико дело. И сега, след като те бяха вече достатъчно дълго с Него, за да бъдат до известна степен утвърдени във вярата на божествения характер на неговата мисия, а и народът беше видял доказателства за неговата мощ, в която не можеше да има съмнение – беше вече подготвен пътят за изявяване принципите на Неговото царство, които можеха да им помогнат да разберат истинския характер на това царство.

Исус беше прекарал нощта сам в молитва за тези избраници на една планина близо до Галилейското море. С настъпването на деня той ги повика при себе си и с молитва положи благославяйки ги – ръце върху главите им, за да ги отдели и подготви за делото на евангелието. След това

заедно с тях Той слезе до брега на езерото, където още от рано сутринта се беше насъбрало голямо множество.

Освен обикновената тълпа от галилейските градове там имаше и много надошли от Юдея и дори от Ерусалим, от полуезическите жители на Декапол, от Идумея, и от Тир и Сидон – финикийски градове на брега на Средиземно море.

„И живеещите около Тир и Сидон, като чува какво Той вършеше – дойдоха при Него в голямо множество” (Марко 3:8). *„Там бяха... голямо множество народ, ... които бяха дошли да Го чуят и да се излекуват от болестите си... Защото от Него излизаше сила и изцеляваше всички”* (Лука 6:17,19).

Тъй като поради това, че мястото беше тясно – гласът на Господа не можеше да достигне до всички, които искаха да слушат – Исус отново се връща на планината. Там, на склона, беше подходящо място за събиране на голямо множество; Исус сядат, а учениците му, както и народът – последваха Неговия пример.

С чувството, че трябваше да се очаква нещо необикновено, учениците бяха заобиколили отблизо своя Учител. Случилото се сутринта ги беше уверило, че щеше да се направи някакво оповестяване относно царството, което както те с копнеж очакваха, щеше скоро да се възстанови. Също и множеството беше изпълнено с очакване и напрегнатото изражение по лицата свидетелствуваше за дълбок интерес. Насядали по зелените склонове на планината в очакване словата на божествения Учител, техните сърца бяха изпълнени с мисли за бъдещата слава. Там имаше книжници и фарисеи, които очакваха деня, когато щяха да получат владичеството над омразните римляни, и богатствата и великолепието на голямата световна империя. Бедните земеделци и рибари очакваха да чуят уверението, че техните бедни хижи щяха да се превърнат в богати палати; тяхната оскъдна храна, техният

живот на труд, техните грижи за препитание – в най-големи удобства. Те се надяваха, че вместо единствената груба дреха, която съставляваше тяхното облекло през деня и завивката им през нощта – Христос щеше да им даде богатите скъпоценни одежди на техните завоеватели.

Всички сърца бяха изпълнени с гордата надежда, че Израил скоро щеше да бъде възвеличен като избрания народ на Господа пред всички народи и че Ерусалим щеше да стане столица на световното царство.

БЛАЖЕНСТВАТА

„И Той, като отвори устата си, поучаваше ги и казваше: Блажени ниците духом, защото тяхно е царството небесно.“

Като нещо съвсем странно и ново звучат тези думи в ушите на учуденото множество. Такива учения стоят в противовес с всичко, каквото те някога са чували от свещеници и равини. В тях те не намират нищо, което да ласкае гордостта им или да подхранва техните честолюбиви надежди. Но този нов учител притежава една сила, която ги пленява. Благоуханието на божествената любов се излъчва от Неговата личност, както ароматът от цветята. Неговите думи падат *„като дъжд върху покосена ливада, като капки, оросяващи земята“* (Пс. 71:6). Всички неволно чувствуват, че той чете тайните на душата, и все пак се приближава към тях с нежно състрадание. Техните сърца се разтварят за Него и докато те го слушат, Светият Дух им разкрива значението на учението, от което тъй много се нуждаят хората от всички времена.

Религиозните водачи на народа в Христовите дни се смятаха богати в духовните блага. Молитвата на фарисея: *„Благодаря ти, Боже, че не съм както другите хора“*, изразяваше чувството на неговата класа, както и до голяма степен това на целия народ. Но между множеството, което заобикаляше Господа, имаше такива, които съзнаваха своята духовна нищета. Когато при чудния случай при един риболов се изяви божествената сила на Христа, Петър падна при нозете на Спасителя и извика: *„Иди си от мене, Господи, понеже аз съм грешен човек!“* (Лука 5:8). Така и между събраното на планината множество имаше души, които в Неговото свято присъствие чувствуваха, че бяха *„злочести и клети сиромаси, слепи и голи“* (Откр. 3:17), и

които копнееха за „целебната Божия благодат”, (Тит 2:11), В такива души Христовите думи събуждаха надежда; те виждаха, че техният живот се намираше под Божието благословение.

Исус беше предложил чашата на блаженствата на ония, които вярваха, че са богати и сити, и не се нуждаят от нищо (Откр. 3:17), но те с презрение се отвърнаха от този скъпоценен дар. Този, който се чувства съвършен, който се счита за достатъчно добър и е доволен от състоянието си, не се стреми към това да стане съпричастник на Христовата благодат и правда. Гордостта не изпитва никаква нужда и затова затваря сърцето за Христа и за неизмеримото благословение, което Той иска да даде. В такова сърце няма място за Исус. Който се вижда в своите очи богат и достоен, не може да моли с вяра, затова не може да получи и Божието благословение. Той се чувства сит и затова си отива празен. Но ония, които знаят, че не могат сами да се спасят или да извършат каквото и да е праведно дело чрез свои сили – ще ценят помощта, която Христос може да им даде. Те са нищите духом, които Той облажава.

Преди да прости, Христос прави душата да се разкае и Святият Дух е, Който изобличава за греха. Ония, чиито сърца са изобличени от Божия Дух – виждат, че всичко каквото са вършили досега винаги е било опетнено от грях и от собственото Аз. Подобно на бедния митар, те остават смирено назад – не смеят дори да вдигнат очи към небето и казват: „*Боже бъди милостив към мене грешния*” – и биват благословени. За каещите се има опрощение, защото Христос е „*Божият Агнец, който носи грехове на света*” (Йоан 1:29), Божието обещание гласи: „*Да бъдат греховете ви и като багрено – като сняг ще ги избеля; да бъдат червени и като пурпур – като вълна ще ги избеля*” (Исая 1:18).

„Ще ви дам ново сърце и нов дух ще ви дам... Ще вложя във вас моя дух и ще направя да ходите по моите заповеди, да пазите и изпълнявате моите наредби... И ще бъдете мой народ, и аз ще бъда ваш Бог” (Езек. 36:26-28).

За нищите духом Христос казва. *„Тяхно е царството небесно.”* Това царство обаче не е както Христовите слушатели по онова време вярваха – едно временно или земно царство. Христос им разтвори духовното царство на своята любов, на своята благодат, на своята правда. Характерният белег, че Христос царува в нас – е нашето подобие с Човешкия Син. Поданиците на небесното царство са нищите духом, смирените, преследваните заради правдата – на такива е царството небесно. И макар това дело още да не е напълно завършено, то все пак е започнало в тях и ще ги *„направи способни да участвуват в наследството на светиите в светлината”* (Кол. 1:12).

Всички, които съзнават голямата нищета на своята душа, които чувствуват, че в тях няма нищо добро – могат гледайки на Исуса, да получат правда и сила. Той казва: *„Елате при мене всички отрудени и обременени”*. Той ни предлага да замени нашата бедност с богатствата на своята благодат. Ние не сме достойни за божията любов, но Христос, нашият застъпник – е достоен за нея и е напълно в състояние да спаси всички, които идват при Него. Колкото и печално да е нашето минало, колкото и обезсърчително да е настоящето ни положение, когато се приближим до Исуса такива, каквито сме – слаби, безпомощни и окаяни – нашият състрадателен Спасител ни посреща, обхваща ни в любвеобилните си обятия, обгръща ни в бялата одежда на Своята собствена правда и ни привежда при Отца. Той се застъпва пред Бога за нас, казвайки: *„Аз заех мястото на този грешник; не гледай на заблуденото чадо, а на Мен!”* И колкото и Сатана да оспорва правото над нашите души,

сочейки на греховете ни и претендирайки, че сме негова плячка – Христовата кръв говори с по-голяма сила.

Сигурно е: *„Само у Господа... има правда и сила... Чрез Господа ще бъде оправдано и прославлено цялото племе Израилево”* (Исаия 45:24,25).

„БЛАЖЕНИ СКЪРБЯЩИТЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ СЕ УТЕШАТ”

Страданието, за което става дума тук, е едно искрено, сърдечно страдание за греха. Исус казва: *„И когато Аз бъда издигнат от земята, всички ще привлеча при Себе Си”* (Йоан 12:32). Който погледне към възвисяния на кръста Спасител – той може да види греховността на всички човеци. Той вижда, че грехът е, който бичува и разпъна Господа на славата; той вижда, че докато е бил обичан с неизказана нежност, неговият живот е показал само постоянна неблагодарност и упорство. Той е отхвърлил своя най-добър Приятел, презрял е най-скъпия дар на Небето, отново е разпъвал Божиия Син, отново е пробождал нараненото сърце. Той е отделен от Бога с една широка, тъмна, дълбока пропаст – пропастта на греха и скърби с опечалено сърце.

Такива страдащи *„ще се утешават”*. Бог ни разкрива нашата вина, за да се обърнем към Христа, да бъдем освободени чрез Него от оковите на греха и да можем да се зарадваме на свободата на Божието чадо. Със съкрушено сърце ние можем да дойдем в подножието на кръста и да оставим всичките си страдания там.

Думите на Спасителя са една утешителна вест за скърбящите и опечалените. Ние знаем, че никоя скръб не идва случайно; *„Понеже, ако и да наскърби, Той пак ще и да се съжали според многото Си милости. Защото не оскърбява нито огорчава от сърце човешките чада”* (Плач

Ерем. 3:32,33). Когато Той допуска страдания, това е за „полза, та да участвуваме в Неговата святост” (Евр. 12:10). Всяко страдание, колкото и жестоко и горчиво да изглежда, ще се превърне в благословение за оня, който го понася с вяра. Тежкият удар, който унищожавя радостите на земята, може да бъде средство, за да повдигнем очи към Небето. Колко много хора има, които никога не биха познали Господа, ако страданието беше ги заставило да потърсят утеха при него!

Изпитанията на живота са Божии работници, които имат за задача да отстранят от нашия характер всичко нечисто и грубо. Техните удари и очукания, тяхното изглаждане и полиране са винаги болезнени. Да бъдеш оглаждан като камък е мъчително, но от това оглаждане човек излиза добре подготвен, за да заеме мястото си в Небесния храм. За безполезен материал Господ не полага такъв грижлив, особен труд – само неговите скъпоценни камъни биват подложени на такава шлифовка съобразно мястото, което ще заемат.

Господ иска да действа за всички, които Му се доверяват. Верните Нему извоюват ценни победи, получават ценни поуки, правят чудесни опитности.

Нашият небесен Отец никога не пренебрегва ония, които изпадат в нещастие. Когато Давид се качваше на Елеонския хълм, плачейки, бос и с покрита глава (2Царе 15:30), Бог погледна със състрадание към него. Давид се беше облякъл в траурна дреха и съвестта му го измъчваше. Външните знаци изявяваха неговото душевно съкрушение. Със сълзи и излияния, които свидетелствуваха за едно съкрушено сърце, той изложи мъката си пред Бога – и Господ не изостави раба Си. Никога Давид не е бил по-скъп на сърцето на Безкрайната Любов, отколкото когато той бягаше, за да избави живота си от враговете, които бяха подведени от собствения му син да се опълчат срещу него.

Господ каза: „*Които Аз обичам – тях избличавам и наказвам. И тъй, бъди ревностен и се покай!*” (Откр. 3:19)

Но когато над нас дойдат скърби, колцина от Нас са тогава като Якова? Ние вярваме, че те идат от ръката на врага и се опълчваме в мрака срещу тях, докато силата ни напусне и ние не намираме нито утеха, нито облекчение. Божественото докосване на разсъмване откри на Якова Оня, с Когото той се беше борил – ангела на завета, и плачещ и безпомощен, той се преклони пред Безкрайната Любов, за да получи благословието, за което жадуваше душата му.

И ние трябва да научим, че страданията действуват благотворно, и да не презираме Божието наказание или да отпадаме, когато Той ни посети. „*Блажен е онзи човек, когото Бог вразумява, и затова не отхвърляй наказанието на Вседържителя. Защото Той нанася рани и сам ги превързва; Той поражва – и Неговите ръце лекуват. В шест беди ще те избави и в седмата зло не ще те докосне*” (Йов 5:17-19). Исус се приближава при всеки страдащ, за да го излекува. Неговото скъпо присъствие може да облекчи всички наши скърби, болки и страдания.

Бог не желае ние безропотно да останем приведени под страданията, с наранено и съкрушено сърце – Той иска да издигнем поглед към Него и да видим Неговото лице, излъчващо любов. Благославящият Спасител стои близко до мнозина, чиито очи са тъй заслепени от сълзи, че не могат да Го познаят. Той гори от желание да хване ръката ни и да ни поведе, щом ние погледнем към Него с детинско упование. Неговото сърце е винаги открито за нашите мъки, за нашите страдания и грижи. Той винаги ни е обкръжавал с вечна любов и с любяща доброта. Ние можем да успокоим сърцето си в Него и да размишляваме ден и нощ над неговата любов. Той ще възвиси душата над всекидневните грижи и трудности и ще я въведе в царството на мира.

Мислете за това вие, деца на страданията и мъките, и радвайте се в тази надежда! *„Тази е победата, която победи света – нашата вяра”* (1 Йоан. 5:4).

Блажени са тия, които заедно с Исуса плачат от състрадание към греховния свят и неговите страдания. Такава печал няма нищо с мисли за собственото аз. Исус беше човек на страданията и понесе неописуеми душевни мъки. Неговата душа беше наранена и разкъсана поради човешките престъпления. Той действуваше със себепожертвувателна ревност, за да облекчи мъките и нуждите на човечеството. Той страдаше, когато гледаше човешките тълпи, които не искаха да дойдат при Него, за да получат вечен живот. Всички истински последователи на Христа ще изпитват същото. Вкусили от Неговата любов, те заедно с Него ще действуват за спасението на изгубените. Те ще станат съучастници на Христовите страдания, но също и на славата, която ще се открие. Понеже са едно с Него в работата и понасят с Него страданията – те ще имат участие и в Неговата радост.

Чрез страданията Христос стана способен да бъде утешител, защото Той премина през всички човешки страхове, *„защото в това, що сам претърпя, като биде изкушен, може и на изкушаваните да помогне”* (Евр. 2: 18). На това са призвани всички, които участвуват в Неговите страдания; *„Защото, както изобилват в нас Христовите страдания, така и нашата утеха изобилва чрез Христа”* (2Кор. 1:5). Господ оказва на страдащите една особена милост, която разтопява сърцата и спечелва душите. Неговата любов отваря пътя към наранените и съкрушени сърца и става целителен балсам за опечалените.

„Благословен Бог и Отец на нашия Господ Исус Христос, Отец на милостивите и Бог на всяка утеха. Който ни утешава във всяка наша скръб, за да можем и ние да утешаваме тия, които се намират в каквато и да

била скръб, с утехата, с която и ние се утешаваме от Бога” (2Кор. 1:3,4).

„Блажени са скърбящите, защото те ще бъдат утешени!” (Мат. 5:4).

„БЛАЖЕНИ КРОТКИТЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ НАСЛЕДЯТ ЗЕМЯТА”

Когато проследим блаженствата по ред на изброяването им, ние намираме едно постепенно напредване в християнската опитност. Който е решил да приеме Христа, който е понесъл страдание заради греха и заедно с Христа е преминал през училището на страданията, ще се научи от Божествения Учител и на кротост.

Търпение и кротост при несправедливо понесени страдания не се ценяха нито от езичници, нито от юдеи. Наистина, под влияние на Светия Дух за Мойсей е казано, че той бил най-кроткият човек на земята (Числа 12:3), но между неговите съвременници това не значеше много – то по-скоро будеше съжаление или даже презрение към него. Христос обаче причислява кротостта към добродетелите, които ни правят достойни за царството небесно. Божествената красота на тази чудесна добродетел е изявена в Неговия собствен живот и характер.

Исус *„Който, като беше в Божия образ, пак не счита, че трябва твърдо да държи равенството с Бога, но се отказа от всичко, като взе на Себе Си образ на слуга и стана подобен на човеците”* (Фил. 2:6,7). Той слезе до най-дълбоките низини на земния живот, общуваше с човеците не като цар, който изисква почести, но като такъв, чието призвание е да служи на другите. В Неговото същество нямаше и сянка от лицемерно благочестие или студена строгост. Изкупителят на света беше по естество по-високо от ангел; но с Неговото божествено величие беше

примесена една кротост, едно смирение, които привличаха всички.

Исус не парадираше със Своята личност – в делата Му не изпъкваше Неговото собствено аз. Той подчиняваше всичко на волята на Отца. Когато Неговото дело на земята беше почти завършено, Той можа да каже: „*Аз те прославих на земята; свърших делото, що Ми бе дал да изпълня*” (Йоан 17:4). Той ни казва: „*Поучете се от Мене; защото Съм кротък и смирен по сърце*” (Мат. 11:29). „*Ако някой иска да върви след Мене, нека се отрече от себе си*” (Мат. 16:24).

Развенчайте собственото Аз и не допускайте повече то да владее в душата!

Който проникне в себеотрицанието, кротостта и смирението на Христа, ще трябва да каже заедно с Даниил, когато той видя един, подобен на Сина Човешки: „*В мене сила не остана и видът на лицето ми се измени*” (Дан. 10:8). Тогава нашата независимост и самомнителност, с които ние тъй обичаме да блестим, ще ни се покажат в истинската си светлина, като качества на силата на Сатана. Човешката натура е винаги склонна да оспорва правото на другия, но онзи, който се е поучил от Христа – е свободен от собственото Аз, от гордост и властолюбие; в неговото сърце има мир, защото собственото Аз се е предало на Святия Дух. Тогава ние не се грижим да завладеем най-високото място, ние не се стремим да привлечем вниманието на другите върху себе си, а знаем, че най-високото място за нас е при нозете на нашия Спасител. Ние гледаме на Исуса и чакаме неговата десница да ни води, слушахме неговия глас – Той да ни напътва. Апостол Павел е изпитвал това, защото той казва: „*Разгнах се с Христа. И вече не аз живея, а Христос живее в мене. А дете живея сега в плът, живея с вярата в Сина Божий, който ме възлюбил и предаде себе си за мене*” (Гал. 2:19,20).

Когато ние приемем Христа да пребъде в нас, Божият мир, който превъзхожда всеки разум, ще запазва нашите сърца и души в Христа.

Животът на Спасителя на земята, макар и всред борби – беше един живот на мир. Докато вилнеещи врагове непрестанно Го преследваха, Той казваше: *„Този, Който ме е пратил – е с Мен. Отец не ме е оставил самичък, защото Аз върша винаги онова, което е Нему угодно”* (Йоан 8:29). Никакъв изблик на човешки или сатанински гняв не наруши мира на пълното Му общение с Бога. Той ни казва: *„Мир ви давам, Моя мир ви давам”* (Йоан 14:27). *„Вземете Моето иго върху си и се поучете от Мен, понеже съм кротък и смирен по сърце, и ще намерите покой на душите си”* (Мат. 11:29). Носете с Мен игото на служенето за прослава на Бога и за въздигане на човечеството, и вие ще видите, че моето иго е благо, и бремето ми е леко.

Себелюбието е, което накрънява нашия мир. Докато нашето Аз е живо, ние винаги сме готови да го пазим от всяко огорчение, от всяко оскърбление, но ако личното Аз е умряло и животът ни е скрит с Христа у Бога – пренебрежението и унижението не ще ни причиняват болка. Ние ще сме глухи за всеки упрек, слепи за всяка подигравка и оскърбление. *„Любовта е дълготърпелива, пълна с благост, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безчинствува, не дири своето, не се сърди, зло не мисли, на неправда се не радва, а се радва на истината, всичко извинява, на всичко вярва, на всичко се надява, всичко претърпява. Любовта никога не отпада; а другите дарби, ако са пророчества – ще престанат, ако са езици – ще замлъкнат, ако е знание – ще изчезне”* (1Кор. 13:4-8).

Щастието, което е от земни източници, е също тъй променливо, както и самите източници, откъдето иде – а Христовият мир е постоянен и траен. Той не зависи от

обстоятелствата на живота, не зависи от големината на земното богатство, нито от числото на приятелите ни. Христос е източникът на живата вода и щастието, което Той дава, не преминава.

В дома, в който се изявява Христовата кротост, жителите му ще бъдат щастливи. Кротостта не възбужда спорове и не отвръща с лоша дума, а усмирява буйния дух и излъчва една благост, от която се повлияват всички в дома. Там, където се проявява кротост, семейството на земята ще стане част от голямото семейство на небето.

За нас би било много по-добре да страдаме лъжливо наклеветени, отколкото да се обременяваме да отмъщаваме на враговете си. Духът на омразата и на отмъщението води началото си от Сатана и причинява само вреда на оня, който храни такъв дух. Сърдечното смирение, онази кротост, която е плод на пребъждането в Христа, е истинската тайна на благословието. Господ *„прославя смирените със спасение”* (Пс. 149:4).

Кротките *„ще наследят земята”*. Стремезът към себевъзвишение доведе греха в света и нашите първи родители изгубиха властта над тяхното царство – онази красива земя. Чрез себеотрицание Христос изкупи погиналите и Той казва, че и ние трябва да побеждаваме, както Той победи (Откр. 3:21). Чрез смирение и себеотдаване ние можем да станем Негови сънаследници, когато кротките ще наследят земята и ще се зарадват на пълен мир (Пс. 37:11). Обещаната на кротките земя не ще бъде подобна на тази – помрачена от сенките на смъртта и на проклятието. *„Но ние според обещанието Му очакваме ново небе и нова земя, на които обитава правда”* (2Петр. 3:13). *„Нищо проклето не ще има вече и престолът на Бога и на Агнеца ще бъде там и Неговите слуги ще Му служат”* (Откр. 22:3).

Там няма разочарование, няма мъки, няма грях, никой не ще каже – болен съм. Там няма да има погребални шестивия, няма траур, няма смърт, няма раздяла, няма съкрушено сърце. Но там ще бъде Исус – там ще има мир. *„Не ще търпят глад и жажда, и не ще ги удари пек и слънце; защото Оня, Който се смиява за тях, ще ги води и ще ги заведе при извора водни”* (Исая 49:10).

„БЛАЖЕНИ ГЛАДНИТЕ И ЖАДНИТЕ ЗА ПРАВДА, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ СЕ НАСИТЯТ”

Правдата е святост, богоподобие, а *„Бог е любов”* (1Йоан. 4:16). Това е в съгласие с Божия закон: *„защото всички Твои заповеди са праведни”* (Пс. 119:172) и *„любовта е изпълнението на закона”* (Римл. 13:10). Правдата е любов, а любовта е светлина и живот Божий – тази правда е впълтена в Христа и ние я получаваме, щом приемем Него.

Правдата се постига не чрез старания или усилената работа, не чрез дарове или жертви; тя е един доброволен дар, който се дава на всяка гладуваща и жадуваща душа. *„Вие, които жадувате, дойдете всички при водите! Дори и вие, които нямате сребро – дойдете, купувайте и яжте; дойдете, купувайте вино и мляко без сребро и без плата!”* (Исая 55:1). *„Тяхното оправдание е от Мене, казва Господ”* (Исая 54:17). *„И ще нарекат името Му: Господ – наше оправдание!”* (Ерем. 33:16).

Никоя човешка сила не може да предложи онова, което задоволява глада и жаждата на душата. Но Исус казва: *„Ето, стоя пред вратата и хлопам; ако някой чуе гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него и той с Мене”* (Откр. 3:20). *„Аз съм хлябът на живота, който дохожда при Мене, няма да огладнее, и който вярва в Мене, няма да ожаднее никога”* (Йоан 6:35).

Както се нуждаем от храна, за да поддържаме нашата телесна сила, така се нуждаем и от Христа, Небесния хляб, за поддържане на нашия духовен живот и за получаване на сила, за да вършим делата Божии. Както тялото постоянно приема храна, която дава живот и енергия – така трябва душата да бъде свързана с Христа, да му се отдава и да бъде всецяло зависима от Него.

Както измореният пътник в пустинята търси извор, за да задоволи горящата си жажда, тъй и християнинът ще жадува за чистата вода на живота, чийто източник е Христос.

Когато познаем съвършенството на Христовия характер, ние ще жадуваме да бъдем всецяло обновени и преобразени по подобие на Неговата чистота. Колкото по-добре опознаваме Бога, толкова по-висок ще бъде идеалът ни за съвършения характер, толкова по-сериозно ще бъде желанието ни да го постигнем. Божественото се свързва с човешкото, когато душата копнее по Бога и жадуващото сърце казва: „*Но ти, о, душе моя, тихо уповавай на Бога, защото от Него очаквам помощ!*” (Пс. 62:5).

Съзнаването на собствените недостатъци, гладуването и жадуването за правда е едно доказателство, че Христос е действувал в сърцето, за да Го потърси то, и чрез дара на Светия Дух – Той да извърши в него онова, което човешкото сърце само не може. Няма защо да се мъчим да уголяваме жаждата си в плитка вода, когато точно пред нас е Големият Извор, от чиято пълнота ние можем да прием изобилно, за да можем да напредваме по пътя на вярата.

Божии думи са източници на живот, и който пие от тези живи извори, ще влезе чрез Светия Дух във връзка с Христа. Известни истини ще му се разкрият в нова светлина, той ще види отношението на много истини спрямо изкупителния план; ще познае, че Христос го води, че Един божествен Учител го напътва.

Исус казва: „Водата, която ще му дам, ще стане в него извор на вода, която извира за вечен живот” (Йоан 4:14). Оня, на когото Светият Дух е разкрил истината, ще прави чудесни опитности и ще жадува да говори за тези утешителни неща, които са му били открити. Той ще има да споделя с други все по-нови мисли относно характера и делото на Христа; ще се чувствава принуден да говори за милостивата Христова любов на всички – и на такива, които го обичат, и на такива, които още не са го възлюбили.

„Давайте и ще ви се дава” (Лука 6:38), защото Словото Божие е „градински извор, кладенец с текуща вода и поточета от Ливан” (Песен на песните 4:15). Сърцето, което веднъж е вкусило от Христовата любов, жадува за все по-големи глътки от нея, и колкото повече то дава от нея – толкова повече и ще получава. Всяко откровение на Бога увеличава способността на душата да познава и да люби. Постоянният копнеж на такава душа е: „Повече от Тебе!”, и Духът отговаря: „Много повече!” (Римл. 5:9,10). Защото нашият Бог изпитва радост в това „да прави несравнено повече, отколкото ние искаме или мислим” (Ефес. 3:20). Христос, Който сам се пожертвува за спасение на изгубеното човечество – получи Светия Дух без мярка и всеки Негов последовател, който Му се предаде тъй напълно, че сърцето му да стане обиталище на Христа – ще изпита същото. Нашият Господ ни е заповядал: „Изпълвайте се с Духа” (Ефес. 5:18), и тази заповед е същевременно и едно обещание, съдържащо се в нея. Угодно бе на Отца в него да обитава цялата пълнота (Кол. 2:9,10) и „вие имате пълнота в Него”.

Бог е излял любовта Си неограничено като обилен дъжд, който освежава земята. Той казва: „Роси небе отгоре и нека изляят облаците правда, нека се отвори земята, за да се роди спасение и да изникне същевременно правда” (Исаия 45:8). „Когато сиромасите и немотиите потърсят

вода, а няма и езикът им съхне от жажда, Аз, Господ, ще ги по-слушам, Аз, Израилевия Бог, няма да ги оставя. Ще отворя реки на големите височини и извори сред долините; ще обърна пустинята на водни езера и сухата земя на водни извори” (Исая 41:17,18). „Защото ние всички приехме от Неговата пълнота и благодат върху благодат” (Йоан 1:16).

„БЛАЖЕНИ МИЛОСТИВИТЕ, ЗАЩОТО НА ТЯХ ЩЕ СЕ ПОКАЗВА МИЛОСТ”

По природа човешкото сърце е студено, мрачно и лишено от любов. И когато то проявява дух на милост и прошение, това става не от него, а от действието на божествения дух, който го е повлиял. „Ние любим, защото първо Той възлюби нас” (1Йоан. 4:19).

Бог е източник на всяка милост; Неговото име е „Милосърден и Състрадателен” (Изра. 34:6). Той постъпва с нас не тъй, както сме заслужили; Той не пита дали ние сме достойни за Неговата любов, а излива богатството на любовта Си над нас и така ни прави достойни. Той не е отмъстителен; Той не желае да наказва, а да спасява, и дори строгостта, която се изявява в Неговото провидение, е само за спасение на съгрешилите. Той копнее да облекчи страданията на хората и да помаже раните им с балсам. Наистина, вярно е, че пред Бога „никой не е без вина”, но Той желае да премахне вината.

Милостивите проявяват божествен характер и в тях се явява състрадателната Божия любов. Техните сърца са в хармония с безкрайната любов, затова и те търсят да спасяват, а не да погубват. Господ пребъдва в тях подобно на извор, който никога не пресъхва; сърцето, в което Той живее, ще бъде непресъхващ източник на благодетния.

При молбата на бедните, на изкушаваните, на нещастните жертви на неверието и на греха християнинът не пита достойни ли са те за неговата помощ, а: „*Как мога да ви помогна?*” В най-окаяния, в най-презрения от тях – Той вижда една душа, за която Исус умря и за която Бог е възложил на чадата си делото на помирение. Милостиви са тия, които изпитват състрадание към бедните, към страдащите и потиснатите. Йов казва за себе си:

„Освобождавах сиромаша, който викаше, и сирачето и онзи, който нямаше помощник. Благословието от този, който бе близо до загиване, идеше на мене; а аз веселях сърцето на вдовицата. Обличах правдата и тя ми бе одежда: моята правдивост ми беше като мантия и корона. Аз бях очи на слепия и нозе на хромия. Бях баща на сиромасите; изследвах делото на непознатия мене” (Йов 29:12–15).

Има много, за които животът е тежка борба – те чувствуват своята немощ, чувствуват се нещастни, изгубили са вяра и не намират нищо, за което да бъдат благодарни. За такива една любезна дума, един състрадателен поглед, един израз на съчувствие често могат да бъдат това, каквото е глътка вода за премалелия от жажда; една блага обноска към тях би им облекчила бремето, легнало тежко на плещите им. Всяка дума, всяко дело на несебелюбива любов е един израз на Христовата любов към изгубените човеци.

На милостивите *„ще бъде показвана милост”*. *„Благотворната душа ще бъде наситена; и който пои, сам ще бъде напоен”* (Притчи 11:25). Състрадателната душа е изпълнена със сладък мир; дълбоко вътрешно доволство изпитва душата, която забравя себе си, за да прави добро на другите. Светият Дух, който живее в душата и се открива в дела, смекчава най-твърди сърца и събужда у тях любов и нежност. Каквото сеем – такова и ще пожънем. *„Блажен онзи, който пригледва немощния и сиромаша; в зъл ден ще*

го избави Господ. Господ ще го пази и ще продължи живота му. Блажен ще бъде той на земята; и Ти няма да го предадеш на волята на неприятелите му” (Пс. 41:1-2).

Който е отдал живота си Богу в служба на Неговите чада, е свързан с оня, който разполага с всички средства на света. Неговият живот е свързан с Божия живот чрез златна верига на неизменните обещания. Господ не ще го изостави във време на скръб и нужда. „А моят Бог ще снабди всяка ваша нужда според своето богатство и слава в Христа Исуса” (Фил. 4:19). В часа на последната беда милостивият ще намери закрила в милостта на състрадателния Спасител и ще бъде приет във вечните жилища.

„БЛАЖЕНИ ЧИСТИТЕ ПО СЪРЦЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ ВИДЯТ БОГА”

Юдеите бяха тъй точни в спазването на церемониалната чистота, че изпълнението на нейните предписания им стана много тежко. Техните умове бяха изпълнени с правила, ограничения и страх от външно осквернение, а не обръщаха внимание на петната, които нечисти мисли, себелюбие и омраза трупаха в душите им.

Исус не сочи тази церемониална чистота като условие, за да се влезе в Неговото царство, а указва на необходимостта от чистотата на сърцето. Мъдростта, която иде отгоре, е „*преди всичко чиста*” (Яков 3:15). В Божия град няма да влезе нищо, което е нечисто; всички Негови служители трябва да станат тук на земята с чисти сърца. Който се поучава от Христа, ще се отвращава от неприличното държание, от неподобаващи изрази и от нечисти мисли. Сърцето, в което живее Христос – ще се отличава с чистота и благородство в мислите.

Но Исусовите думи: „*Блажени чистите по сърце*” имат едно по-дълбоко значение – не само чисти в смисъла,

който светът разбира под „чистота” – чистота от всичко плътско, от всяка похот, но чистота в най-скритите подбуждения на душата, чистотата от гордост и себелюбие.

Само подобното може да оцени подобното. Само ако прилагаме в живота си принципа на себеотрицателната любов, която е принцип на Божия характер, ще можем да Го познаем. Измаменото от Сатана сърце гледа на Бога като на едно тиранично, безмилостно същество. Себелюбият характер на човека и дори на дявола – се приписва на любвеобилния Творец. *„Ти си помислил, че Съм съвсем подобен на тебе”* (Пс. 50:21). Неговите нареждания се представят като израз на едно деспотично, отмъстително същество. Така е и с Библията, съкровищницата на неговите милостиви дарове. Нейните чудесни истини, които са тъй възвишени като небето, които досягат вечността, се пренебрегват. За болшинството от хората Христос е *„като корен от суха земя”* и в него те не ще виждат нищо хубаво, което да им харесва (Исаия 53:3). Когато Исус, изявеният в плът Бог, живееше между хората – книжниците и фарисеите казваха за Него: *„Ти си самарянин и имаш бяс”* (Йоан 8:48). Даже и самите ученици бяха тъй заслепени от себелюбието на сърцето си, че не си даваха труд да разберат Този, който беше дошъл да им изяви любовта на Отца; и затова Исус оставаше сам между хората – само Небето Го разбираше напълно и всецяло.

Когато Христос ще дойде в славата Си – безбожните не ще могат да понесат Неговия вид. Светлината на Неговото присъствие, която за любящите е живот – за безбожните ще бъде смърт. Очакването на Неговото идване е за тях *„едно страшно очакване на съд и едно огнено негодувание”* (Евр. 10:27). Когато Той се яви, те ще ридаят и молят да бъдат прикрити от лицето на Оня, Който умря, за да ги изкупи.

Но сърцата, които са станали чисти чрез пребъждането на тях в Светия, са се съвсем преобразили; те са познали

Бога. Мойсей се беше скрил в хралупата между скалите, когато Бог му откри Своята слава; така и ние, ако сме се скрили в канарата Христос, ще се радваме на откровението на Божието величие и милост.

Чрез вяра ние Го виждаме още сега. В нашата всекидневна опитност ние виждаме Неговите дела, Неговата доброта и Неговото състрадание към нас. Ние Го познаваме в характера на Неговия Син. Светият Дух разкрива за разума и сърцето ни истината относно Бога и Оня, Когото той е изпратил. Чистите по сърце виждат Бога в нова светлина като техен изкупител – и познали чистотата и красотата на Неговия характер, те копнеят да станат отражение на Неговия образ. Те Го познават като Баща, Който копнее да прегърне своя разкаял се син, и сърцата им са изпълнени с неизказана радост и ликуване.

Чистите по сърце познават Твореца по делата на Неговата мощна десница, в природните красоти, които изпълват вселената, а още по-ясно четат откровенията на Неговата милост, на Неговата доброта и любов – в Неговото написано слово. Истините, които са прикрити от мъдрите и умните, са открити на простодушните. Красивото, благородното в истината, което светските мъдрци не могат да познаят, се разкрива все повече на ония, които изпитват детинско желание да познаят волята Божия и да я вършат. Ние познаваме истината, като станем първо участници на божествената натура.

Чистите по сърце живеят още тук, на този свят, както в присъствието Божие, а в бъдещето нетленно състояние – те ще гледат Бога лице в лице като Адам, когато живееше и разговаряше с Бога в Едемската градина. „*Сега виждаме смътно като през огледало, а тогава – лице с лице*” (1Кор. 13:12).

„БЛАЖЕНИ МИРОТВОРЦИТЕ, ЗАЩОТО ТЕ ЩЕ СЕ НАРЕКАТ БОЖИИ ЧАДА”

Христос е Князът на мира (Исая 9:6), и Неговата мисия е да въздвори отново на земята и в небето мира, който е изчезнал поради греха. *„И тъй оправдани чрез вяра, имаме мир с Бога чрез нашия Господ Исус Христос”* (Римл. 5:1). Който реши да се откаже от греха и да разтвори сърцето си за Христовата любов, ще получи небесния мир.

Няма друга основа на мира освен Христа. Приетата в сърцето Христова благодат потушава всяка вражда, укротява разприте и изпълва сърцето с любов. Който има мир с Бога и с ближния си, не може да бъде нещастен. Неговото сърце не храни завист, лоши подозрения не намират място в него, омраза не може да живее там. Оня, който е в хармония с Бога, получава небесния мир и ще излъчва Неговото благословено влияние върху други. Духът на мира почива като роса върху уморените от светските грижи сърца.

Христовите последователи са изпратени в света с вестта за мира. Оня, който чрез тихото, незабелязано влияние на един спокоен тих живот изявява Христовата любов, който чрез слово и дела довежда други до там да се откажат от греха и да отдадат сърцата си Богу – той е миротворец.

„Блажени миротворците, защото те ще се нарекат Божии чада”. Духът на мира е свидетелство за тяхната връзка с небето; сладкото ухание Христово ги обкръжава; благотворното влияние на тяхното същество, благият им характер открива на света, че те са Божии чада, и хората познават, че те са били с Исуса. *„Който люби, той е роден от Бога”* (1Йоан. 4:7), *„Но ако някой няма Христовия дух,*

той не е Негов”; „понеже които се управляват от Божия Дух, те са Божи синове” (Римл. 8:9,14).

„И останалите от Якова ще бъдат сред много племена като роса от Господа. Като леки дъждове на тревата, които не чакат човека, нито се бавят за човешките чада” (Михей 5:7).

„БЛАЖЕНИ ГОНЕНИТЕ ЗАРАДИ ПРАВДАТА, ЗАЩОТО Е ТЯХНО НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО”

Исус не дава на учениците Си никаква надежда за земна слава или богатство или за живот свободен от изпитания, но Той им посочва привилегията да вървят заедно със своя Господ по пътя на себеотрицанието и да понесат хули от страна на света, който не ги познава.

Против Него, който беше дошъл, за да изкупи изгубения свят, се опълчиха съединените сили на враговете на Бога и на човеците. В безмилостно съзаклятие се нахвърляха лошите човеци и ангели против Княза на мира. Макар че всяка от Неговите думи, всяка от Неговите постъпки свидетелствуваше за божествено състрадание, все пак Неговото различие от света разпалваше горчива вражда. Понеже не одобряваше нито една от лошите склонности на човешката природа, Той възбуждаше най-упорита съпротива и вражда. Така стана и с всички, които искат да живеят благочестиво в Христа Исуса. Между правда и неправда, любов и омраза, истина и измама съществува непрестанна борба. Който проявява Христовата любов и открива в живота си красотата на светостта, той отнема на сатана неговите подчинени и затова князът на злото се опълчва срещу него. На хули и преследвания са подложени всички, които са изпълнени с Христовия дух. С течение на времето начинът на преследванията може да се промени, но принципът – духът, който лежи в основата им – е същият,

който още във времето на Авела убиваше Божиите избраници.

Щом още хората се заемат да живеят в съгласие с Бога, те ще разберат, че съблазънта на кръста не е престанала. Власти, сили и зли духове на високопоставени личности се опълчват срещу всички, които се подчиняват в послушание на небесния закон. Затова преследванията вместо да наскърбяват Христовите ученици трябва да им причиняват радост, защото са едно доказателство, че те са последвали Христа.

Макар че Господ не обещава на Своя народ, че той ще бъде свободен от преследвания – Той му обещава нещо много по-добро. Той е казал: *„И силата ти ще бъде според дните ти”* (Второзак. 33:25). *„Доволно ти е Моята благодат; защото силата Ми в немощ се показва свършена”* (2Кор. 12:9). Оня, който заради Христа ще трябва да премине през огнената пещ – до него ще застане Исус, както до тримата верни във Вавилон. Който люби Изкупителя си, ще се радва на всеки случай, когато ще трябва да споделя с Него унижения и хули. Любовта към Господа прави страданието за Него сладко.

През всички времена дяволът е преследвал Божиите чада – той ги е измъчвал и избивал. Но умирайки, те оставаха победители. В своята упорита вярност те откриваха, че с тях беше Един по-могъщ от сатана. Наистина сатана можеше да измъчва и убива тялото, но той не можеше да докосне живота, който беше скрит с Христа в Бога. Той можеше наистина да затваря в тъмнични зидове, но не можеше да обвърже духа. Затворените можеха да гледат през мрака на настоящето към славата отвъд и да казват: *„Смятам, че сегашните временни страдания не заслужават да се сравнят със славата, която има да се открие към нас”* (Рим. 8:18). *„Защото кратковременното*

наше леко страдание ни доставя в голямо изобилие пълна вечна слава” (2Кор. 4:17).

Чрез страданията и преследванията се открива славата на Божия характер в Неговите избрани. Божият народ, мразен и преследван от света, ще се възпитава в Христовото училище. Той върви по тесния път тук на земята, бива и пречистен в огнената пещ на скърбите, след Господа през тежки борби, упражнява себеотрицание и прави горчиви опитности; но чрез всичко това той опознава беззаконието, злото на греха – и се учи да се отвращава от тях. Като участва в Христовите страдания той ще има част и в Неговата слава. В своето видение пророкът видя триумфа на Божия народ. Той казва: *„И видях нещо като стъклено море, размесено с огън, и че тия, които бяха победили звяра и образа му и числото на името му, стояха при стъкленото море, държейки Божии арфи. И пееха песента на Божия слуга Мойсей и песента на Агнеца, казвайки: „Велики и чудесни са твоите дела, Господи Боже Всемогъщи, праведни и истинни са твоите пътища, Царю на вековете!” (Откр. 15:2,3). „Това са ония, които идат от голямата скръб; и са опрали дрехите си и са ги избелили в кръвта на Агнеца. Затова са пред престола на Бога и Му служат денем и нощем в Неговия храм; и Този, който седи на престола, ще се всели в тях” (Откр. 7:14,15).*

„БЛАЖЕНИ СТЕ, КОГАТО ЧОВЕЦИТЕ ВИ ХУЛЯТ ЗАРАДИ МЕНЕ”

От падението си сатана винаги е действувал с измама. Както някога представи Бога във фалшива светлина, така и чрез своите служители той представя фалшиво и Неговите чада. Спасителят казва: *„Хулите на ония, които те хулят, падат върху Мене” (Пс. 69:9).* По същия начин падат те и върху Неговите последователи.

Още никой на земята не е бил така жестоко клеветен, както Синът Човешки. Той бе осмиван и подиграван поради непоколебимото си послушание спрямо светия Божий закон. Той бе мразен без причина. И все пак стоеше спокойно пред Своите неприятели и им обясняваше, че хулите са част от привилегиите на едно Божие чадо. Той съветваше последователите си да противостоят на злите врагове и им казваше да не отстъпват на изкушенията.

Макар клеветата да може да навреди на доброто име, тя все пак не може да опетни характера – той бива опазен от Бога. Докато сами ние не скланяме към греха, никаква сила, нито човешка, нито сатанинска, не може да опетни с нищо душата. Човекът, който е положил сърцето си в Бога, остава в часа на най-голямата скръб и при най-обезсърчителните обстоятелства същия, както когато му е било добре, когато светлината и благоволенieto Божие са се изливали над него. Неговите думи, неговите подбуждения, неговите постъпки могат да бъдат представени фалшиво – това обаче не го засяга, защото е воден от по-високи интереси. Той изтърпя всичко, подобно на Мойсей, защото той се държи за Оня, когото не вижда, като че го вижда (Евр. 11:27) и гледа *„не на видимото, а на невидимото”* (2Кор. 4:18).

Христос знае всичко, което хората не разбират и представят фалшиво. Неговите чада могат да си оставят спокойни и да му се доверяват, колкото и враждебно да се отнасят с тях другите и да ги презират; защото няма нищо скрито, което да се не разкрие, и тези, които прославят Бога, ще бъдат прославени от Него пред хората и пред ангелите.

„Когато ви хулят и ви преследват”, казва Исус, *„радвайте се и веселете се”*. И Той им посочва на пророците, които говореха в името на Господа, *„за пример на злострадание и дълготърпение”* (Яков 5:10). Авел, първият християнин от децата Адамови – умря като

мъченик; Енох ходеше по Бога и светът не го разбира; Ной беше осмиван като фанатик и вдигащ празен шум. „Други изпитаха присмехи и бичувания, а още окови и тъмници; а други бяха мъчени, защото, за да получат по-добро възкресение, те не приемаха да бъдат избавени” (Евр.11:36,35).

По онова време Божиите вестители бяха хулени и преследвани, но тъкмо тези гонения допринесоха за разпространението на познанието за Бога. Всеки ученик трябва да влезе в тези редове и да върши същото дело, като знае, че врагът не може да направи нищо против истината, а само за истината. Бог желае истината да бъде изтъкната на пръв план и да бъде точно изпитана и проверена, дори ако това трябва да става под презрение на другите. Духовете на човеците трябва да се успокоят. Всяка борба, всяка хула, всяко старание да се ограничи свободата на съвестта е средство в ръката на Бога за пробуждане на души, които иначе биха спали.

Колко често тази истина е бивала потвърждавана в опитността на божиите вестители! Когато благородният и красноречив Стефан бе убит с камъни по нареждане на Синедриона, това не навреди на делото на евангелието. Небесната светлина, която осияваше лицето му, божественото състрадание, изразено в предсмъртната му молитва – бяха остри стрели, които нанесоха победа над привидно благочестивите служители на Синедриона, и Савел, преследващият фарисей – стана избран инструмент, за да разнесе Христовото име „сред езичниците и сред Израеля”. По-късно остарелият вече Павел писа от своята тъмница в Рим: „Някои наистина проповядват Христа от завист и от препирлив дух... като мислят да ми притурят тъга в оковите ми... Както и да бъде, било престорено, било искрено – Христос се проповядва” (Фил. 1:15,17,18).
Чрез Павловото затворничество евангелието се

разпространи и души се спечелиха за Христа дори и в самия дворец на императора. Чрез старанията на дявола да го унищожи, „нетленното семе”, Словото Божие, което пребъдва вечно, се разпръсва в сърцата на хората. Чрез хулите и преследванията на Божиите чада се прославя името на Исуса и се спасяват души.

Голяма ще бъде в небето наградата на ония, които са свидетелствували за Христа въпреки преследвания и хули. Докато хората се стремят към земни блага, Исус сочи на своите последователи небесната награда. Но Той не я оставя всецяло за бъдещия живот, тя започва още тук. Някога Господ се яви на Авраама и му каза: *„Аз съм твой щит; наградата ти е извънредно голяма”* (Бит. 15:1). Това е наградата за всички, които следват Христа. Познанието на Йеова, Емануил – *„в когото са скрити всичките съкровища на премъдростта и на знанието”*, в Когото *„обитава телесно всичката пълнота на Божеството”* (Кол. 2:3,9), е да пребъдваме в Него и разкривайки сърцето си за Него, да ставаме все повече и повече подобни Нему; да изпитваме Неговата любов и Неговата мощ, да притежаваме неизследимото Христово богатство, все повече да разбираме *„що е широчината и дължината, височината и дълбочината, и да познаете Христовата любов, която никое знание не може да обгърне, за да се изпълните с цялата Божия пълнота”* (Ефес. 3:18,19) – *„това е наследството на слугите Господни и правдата им е от мене, казва Господ”* (Исаия 54:17).

Тази радост изпълваше сърцата на Павла и на Сила, когато посреднощ те се молеха в тъмницата във Филипи и пееха Богу хвалебни песни. Христос беше с тях и светлината на Неговото присъствие осветляваше тъмнината със слава от горе. От Рим – не гледайки на оковите си – като виждаше, че евангелието се разпространява, Павел писа: *„Затова аз се радвам и ще се радвам!”* (Фил. 1:18). И

Христовите думи от планината намериха отзвук в Павловата вест до църквата във Филипи, когато тя беше преследвана: „*Радвайте се всякога в Господа! Пак ще каже: радвайте се!*” (Фил. 4:4).

„ВИЕ СТЕ СОЛТА НА ЗЕМЯТА”

Солта се цени поради качеството и да запазва, и когато Бог нарича Своите чада сол, Той иска да им каже, че според Неговия милостив план, чрез тях трябва да се спасяват други. Причината да си избере Бог един народ от целия свят беше не само да ги приемаме като Свои синове и дъщери, но и чрез тях спасителната благодат да се предаде на всички човеци (Тит 2:11). Господ избра Авраам не само за да бъде той особен приятел на Бога, но и да бъде посредник, чрез когото народите да получават високата привилегия, която Бог искаше да им даде. В последната си молитва преди разпятието Исус каза за учениците Си: „*Заради тях аз осветявам Себе си, за да бъдат и те осветени чрез истината*” (Йоан 17:19). Така и християните, които са „осветени чрез истината”, ще притежават спасителни качества, които ще запазват света от пълен морален упадък.

Солта, за да запази известен предмет, трябва да се смеси с него и да проникне дълбоко в него. Така и хората ще могат да получат от спасителната сила на евангелието само чрез лично общение. Те се спасяват не като цялостна тълпа, а като отделни личности. Личното влияние е една мощ. Ние трябва да се приближаваме до онези, на които искаме да помогнем.

Солта представлява жизнената сила на християнина – любовта Исусова в сърцето, проникващата в целия живот Христова правда. Христовата любов разтваря сърцето и повлиява другите; ако обитава в нас, тя ще се излива и над другите. Ние трябва да се приближаваме до тях, докато

сърцата им бъдат сплотени от нашето несебелюбиво съчувствие и любов. Искрените вярващи разпространяват жива, проникваща енергия, която дава нова сила на душите, с която те работят. Но не силата на човека, а силата на Светия Дух е, която извършва тази работа.

Исус добави следното важно предупреждение: *„Ако солта обезсолее, с какво ще се осоли? Тя вече за нищо не струва, освен да се изхвърли вън и да се тълче от хората.“*

Докаато множеството слушаше Исусовите думи, те можеха да виждат бялата сол да блести по пътеката, където беше изхвърлена, защото беше изгубила солеността си и затова не струваше вече нищо. Тя представляваше ясно състоянието на фарисеите и въздействието на тяхната религия върху окръжаващите ги. Тя представлява живота на всяка душа, от която Божията сила се е отклонила, която е охладняла и живее без Христа. Такава душа се счита от човеци и от ангели за душа без всякаква стойност, колкото и високо положение да е заемала иначе. На такава Христос казва: *„Дано да беше ти студен или топъл. Така понеже си хладък: нито топъл нито студен ще те повърна из устата си“* (Откр. 3:15,16).

Без жива вяра в Христа като в един личен спасител е невъзможно да наложим влиянието си в изпълнения със съмнение свят. Ние не можем да дадем на други нещо, което сами не притежаваме. Само според тона, доколкото ние лично сме предани на Христа, ще можем да упражняваме и едно влияние за благословение и спасение. Там, където няма дейно богослужение, няма истинска любов, няма действителна опитност, там не ще има и никаква сила за помагане, никаква връзка с небето, никакво ухание Христово за живот. Ако Светият Дух не ни използва като инструменти, за да даде на света истината, която е в Исуса, ние ще бъдем като солта, която е обезсоляла и не струва нищо. Ако не проявяваме в живота

си Христовата благодат, ние свидетелствуваме пред света, че истината, в която претендираме, че вярваме, не притежава никаква осветяваща сила и по такъв начин, доколкото се простира нашето влияние, Божието слово ще става без всяко въздействие. „Ако говоря с човешки и ангелски езици, а любов нямам, аз съм станал мед, що звънти, или кимвал, що дрънка. И ако имам пророческа дарба и зная всички тайни и всяко знание, и ако имам пълна вяра, тъй щото и планини да премествам, а любов нямам, нищо не съм. И ако раздам всичкия си имот за прехрана на сиромасите, и ако предам тялото си на изгаряне, а любов нямам, никак не ме ползува” (1Кор. 13:1-3).

Когато в сърцето живее любовта, тя се пренася и върху другите, не за да спечелим тяхното благоволение, но защото любовта ще бъде подбудителна причина за всяка постъпка. Тази любов прави характера мек, управлява чувствата, потушава враждата и облагородява склонностите на душата. Тази любов е голяма колкото всемира и е в хармония с любовта на ангелите. Живеейки в сърцето, тя просветлява целия живот и разпръсва благословени е наоколо; затова тя единствена е, която може да ни направи да бъдем сол на земята.

„ВИЕ СТЕ СВЕТЛИНАТА НА СВЕТА”

Когато Исус говореше на народа, Неговите поучения бяха интересни и приковаваха вниманието на слушателите чрез сполучливи илюстрации из природата. Народът се беше събрал рано сутринта. Чудесното слънце се изкачваше все по-високо по синьото небе и прогонваше сенките, които се стелеха още по долините и по тесните планински пътеки. Великолепието на изгрева още не беше изчезнало, слънчевата светлина обливаше земята с блясъка си. Спокойната повърхност на езерото отразяваше златната

слънчева светлина и в нея се оглеждаха розовите утринни облачета. Пъпки, цветя и листа блестяха с росните капки по тях, птиците пееха сладките си песни и цялата природа се усмихваше, радвайки се на новия ден. Спасителят погледна към събраните, после към изгряващото слънце и каза на учениците Си: *„Вие сте светлината на света.“* Както слънцето поемаше обикновения си път, разпръсквайки сенките на нощта и пробуждайки света за нов живот, тъй и Христовите последователи трябва да излязат с мисията си и да направят да светне небесната светлина върху ония, които се намират в тъмнината на заблудата и на греха.

В ясната утринна светлина разположените по близките хълмове градове и села се виждаха добре и правеха панорамата още по-привлекателна. Затова Исус каза: *„Град, поставен на хълм, не може да се укрие“*. И по-нататък каза: *„И когато запалят светило, не го турят под шиника, а на светилника и то свети на всички в къщи“*. Повече от Исусовите слушатели бяха земеделци и рибари, чиито прости жилища се състояха само от една стая, в която единствен светилник трябваше да свети на всички в къщи. *„Тъй – каза Той, – да светне пред човеците светлината ви, та да видят добрите ви дела и да прославят небесния ваш Отец“*.

Никоя друга светлина не е била полезна на човеците, нито пък ще бъде, освен светлината, която се излъчва от Христа. Исус, Спасителят, е единствената светлина, която може да просветли мрака на лежащия в грях свят. За Него е писано: *„В Него беше животът и животът беше светлина на човеците“* (Йоан 1:4). Получавайки от този живот, учениците можеха да бъдат носители на светлина. С Христовия живот в душата си, проявявайки Неговата любов в характера си, те стават светлина на света.

Ние, човеците, нямаме в себе си никаква наша светлина. Без Христа ние сме като една незапалена свещ,

подобно на луната, когато е далеч от слънцето; ние нямаме нито един-едничък лъч за тъмния свят. Но когато се обърнем към Слънцето на правдата, когато се свържем с Христа – тогава цялата ни душа се просветлява от блясъка на божественото присъствие.

Христовите последователи трябва да бъдат нещо повече от светлината между човеците – те трябва да бъдат светлината на света. Исус казва на всички, които призовават Неговото име: - Вие се отдадохте на Мене, а Аз ви дадох на света като Мои представители! Както Отец беше изпратил Него на света, така – каза Той, – „*ви изпращам Аз в света*”. Както Христос изявяваше Отца, така и ние трябва да изявяваме Христа. Докато нашият Спасител е единственият източник на всяка светлина, Той ще бъде изявяван от човеците. Божиите благословения се раздават посредством човешки инструменти. Сам Христос дойде като Син Човешки. Човешкото, свързано с божественото естество не може да не засегне човечеството. Христовата църква, всеки отделен ученик на Спасителя – е определен от Небето инструмент, за да се открие Бог на човеците. Ангелите на славата чакат, за да дадат чрез тебе небесна светлина и сила на души, които са близо до гибел. Ще пренебрегнеш ли ти определената за тебе работа? О, тогава светът ще бъде лишен толкова много от обещаното влияние на Светия Дух!

Исус обаче не казва на учениците си: „Направете вие да свети вашата светлина”; Той казва: „Оставете я да свети”. Когато Христос живее в сърцето, невъзможно е да се укрие светлината на Неговото присъствие. Ако ония, които изповядват, че са Христови последователи, не са светлината на света, това е, защото животворната сила ги е оставила; ако те не разпръсват никаква светлина – то е, защото те нямат връзка с Източника на светлината.

През всички времена „духът Христов, който беше в тях”, е правил истинските Божии чада да бъдат светлина за

съвременниците си. Така Йосиф беше един светилник в Египет; чрез своята чистота, чрез благотворителността и детинската си любов той представяше Спасителя сред един езически народ. По пътя за обещаната земя верните измежду израилтяните бяха светила за заобикалящите ги народи и чрез тях Бог беше изявен на света. От Данаила и неговите другари във Вавилон, от Мардохей в Персия се излъчваха светли сияния в мрака на царските палати. Тъй и Христовите ученици са определени да бъдат носители на светлина по пътя към небето. Чрез тях се открива милостта и добротата на Отца на човеците, които в мрака, в който живеят, имат фалшива представа за Бога. Виждайки добрите им дела – човеците ще прославят Бога; защото ще им се открие, че във Вселената царува един Бог, чийто характер заслужава да бъде прославен и подражаван. Божествената любов, която гори в сърцето, Христоподобната хармония, която се открива в живота – са за чадата на света като погледи в Небето, за да прославят Неговата красота.

По такъв начин човеците се довеждат до там – да повярват в *„любовта, която Бог има към нас“* (1Йоан. 4:16) грешните и покварени сърца се очистват и преобразяват, за да застанат в славата Му непорочни в радост (Юда 24). Думите на Спасителя: *„Вие сте светлината на света“* показват, че на неговите последователи е възложена една всемирна мисия. По времето на Христа – себелюбието, гордостта и предразсъдъците бяха издигнали здрави и високи стени между пазителите на светилището и всички други народи на земята. Но Спасителят дойде, за да промени това положение. Думите от неговите уста звучаха различно от ученията на свещениците и равините. Христос събаря разделната стена, себелюбието, предразсъдъците за националност и учи на любов към цялото човечество. Той издига човека високо над неговия себелюбив кръгозор, Той премахва всички граници между различните страни и

всички изкуствени различия в човешкото общество. Той не прави разлика между съседи и чужди, между приятел и враг, но ни учи да гледаме на всеки нуждаещ се като на наш близък и на света като на наш кръг за действие.

Както слънчевите лъчи проникват до най-отдалечените кътчета на земята, така Бог желае и светлината на евангелието да достигне до всяка душа по цялата земя. Ако Христовата църква беше изпълнявала този план на Господа, тогава светлината би огряла всички, които сега са в тъмнината и сянката на смъртта. Вместо членовете на една църква да остават събрани за едно и да избягват всяка отговорност и всяко носене на кръст, те биха се разпръснали навсякъде по земята, за душевното спасение на другите. Така това „евангелие за царството” би се разнесло бързо по света.

По такъв начин би се изпълнил Божият план, според който Той е призовал Своя народ от времето на Авраама в Месопотамия до днешно време. Той казва: *„Ще те благословя ... и ще бъдеш за благословение”* (Битие 12:2). Христовите думи, изказани чрез евангелския пророк, които са отразени в Планинската проповед, се отнасят за нас – за последния човешки род: *„Дигни се, свети; защото дойде твоята светлина и слава Господня изгря над тебе!”* (Исаия 60:1). Ако над теб е изгряла Божията слава, ако ти си видял красотата на Оня, който е избран измежду десетки хиляди и Който е „цял прелест”, ако твоята душа е просветлена от присъствието на Неговата слава, тогава, това слово е отправено към тебе от твоя Господ. Стоял ли си с Христа на планината на преображението? – Долу, в долината на демоните има обвързани души, които чакат една дума, една молитва с вяра, за да бъдат освободени.

Ние трябва не само да размишляваме за Христовата слава, но и да говорим за нейното величие. Исаия не само видя Христовата слава, но и говори за нея. Размишлявайки

върху чудната Божия любов, сърцето на Давид се разпали и той заговори високо. Той не можеше другояче – той трябваше да говори за онова, което беше видял и преживял. Кой би могъл да разбере чудния план за изкуплението, да види славата на Единородния Божий Син и да не свидетелства за него? Кой би могъл да размишлява за неизследимата любов, която се откри на Голготския кръст в Христовата смърт – за да не погинем ние, а да получим вечен живот – кой би могъл да види това и да не намери дума, за да възвеличи славата на Спасителя?

„В Неговия храм всичко Го величие” (Пс. 29:9). Обичният израилев певец Го славеше с арфа: *„Ще размишлявам за високата слава на Твоето величие и за Твоите дивни дела. И когато човеците говорят за мощта на Твоите страшни дела, то и аз ще разказвам твоето величие!”* (Пс. 145:5,6).

Кръстът на Голгота трябва да бъде високо издигнат за всички човеци, за да бъдат душите им засегнати и мислите им, повлияни от Него. Тогава техните духовни способности ще бъдат оживени от божествената сила и те ще се отдадат в служба на делото Господне. Такива работници ще пръскат светлина над света и ще осветляват земята.

Христос приема с радост всеки човешки инструмент, който му се е отдал всецяло. Той довежда човешкото във връзка с божественото, за да може да изяви на света тайните на възпътената любов. Говори за това, моли се за това, пей за това, разнасяй вестта за Неговата слава и продължавай да вървиш напред по пътя към небесния Ерусалим!

Понесените с търпение изпитания, получените с благодарност благословения, понесените храбро изкушения, кротост, любезност, милост, проявена от сърце любов – това са слънчеви лъчи, които осветляват характера в противовес на тъмнината на себелюбивото сърце, в което никога не е гряла светлината на живота.

ДУХЪТ НА ЗАКОНА

„НЕ ДА НАРУША СЪМ ДОШЪЛ, А ДА ИЗПЪЛНЯ”

Христос възвести посред гръмотевици и светкавици Божия закон от Синайската планина. Божията слава обгръщаше нейния връх като пояждащ огън и цялата планина се тресеше от Божието присъствие. Целият народ лежеше в смирение на земята и слушаше със страхопочитание свещените предписания на закона. Какъв контраст със сцените на Планината на блаженствата! Под слънчевото небе, в безмълвна тишина, нарушавана само от песента на птиците, Исус разясняваше принципите на Своето царство. И все пак, макар че в оня ден Той говореше на народа с изпълнени от любов думи, Той им разкриваше принципите на същия закон, който беше възвестен от Синай.

Когато законът се даде, Израил беше тъй много закоравял от дългото робство в Египет, че беше нужно да се изяви величието на Бога, за да им подеждва словото; и Той им се изяви като Бог на любовта.

*„Господ дойде от Синай,
и яви им се в Сиир;
осия от планината Фаран,
и дойде с десетки хиляди светии;
от десницата му излезе огнен закон за тях.
Ей, възлюби племената;
всичките му светии са под ръката ти;
и седяха при нозете ти,
за да приемат думите ти”*

(Второзак. 33:2,3)

Бог изяви на Мойсей Своята слава в ония чудни думи, които останаха ценно наследство за всички времена:

„Господ, Господ Бог милосърден и състрадателен, дълготърпелив, който избилва с милост и с вярност; който пази милост за хиляди поколения, прощава беззаконие, престъпление и грях” (Изх. 34:6,7).

Законът, който беше даден на планината Синай, беше един израз на принципите на любовта; той беше за цялата земя едно откровение на закона на небето. Той беше даден чрез един Посредник, изговорен беше от Оня, който има сила да доведе сърцата на хората в съгласие с неговите принципи. Бог изяви целта на Своя закон, като каза на израилтяните: *„И ще ми бъдете свети люде”* (Изх. 22:31).

Но Израил не можа да разбере духовното естество на закона – много често тяхното привидно послушание беше само едно спазване на външните форми и церемонии, а не отдаване сърцето на Величието на любовта. Когато в характера и живота Си Исус представяше светите, благородните и възвишените добродетели Божии и обясняваше безсмислието на само церемониалното послушание, юдейските началници не разбираха Неговите думи и не ги приемаха. Според тяхното мнение Той гледаше твърде повърхностно на изискванията на закона; и когато Той им обясняваше истините, които бяха душата на предписаното им от Бога богослужение, те Го обвиняваха, че нарушавал закона, защото те гледаха само на външното.

Христовите думи, макар и спокойно изговорени, бяха изпълнени със сериозност и сила, които запленаваха сърцата на множеството. Те очакваха да чуят едно повторение на мъртвите предания и изисквания на равините, но напразно. Те се учудваха на учението Му, *„защото Той ги поучаваше като един, който има власт, а не като техните книжници”* (Мат. 7:29).

Фарисеите забелязаха голямата разлика между начина на тяхното поучаване и това на Господа. Те видяха, че величието, красотата и чистотата на истината упражняваха

дълбоко влияние върху душите на мнозина. Божествената любов и нежност на Спасителя привличаше сърцата на людетe. Книжниците виждаха, че чрез Неговите поучения цялото съдържание на наставленията, които те бяха давали на народа, се превръщаше в нищо. Той събори разделната стена, която бяха издигнали тяхната гордост и тяхното себелюбие, и те се страхуваха, че ако Го оставят, Исус съвсем би отклонил народа от тях. Затова те Го преследваха с решителна враждебност, надявайки се да намерят случай да възбудят у народа негодувание против него и по такъв начин да направят възможно за Синедриона да издействува Неговото осъждане и смърт.

Докато проповядваше на планината, Исус беше следен от техни пратеници и, когато Той разясняваше принципите на правдата, фарисеите заявиха, че Той учел против дадените на Синай заповеди. Спасителят не каза нищо, което би могло да разколебае вярата в религията и постановленията, които бяха дадени чрез Мойсей; защото всеки лъч божествена светлина, която великият израилев водач беше дал на народа Си, той беше получил чрез Христа. Докато мнозина си казват, че Исус дошъл да премахне закона, Спасителят заявява съвсем определено Своето становище относно Божиите заповеди:

„Да не мислите”, – каза Той, – „че Съм дошъл да наруша закона или пророците”.

Създателят на човеците, Законодателят заявява, че Той няма за цел да премахне заповедите. Всичко в природата, от най-малката прашинка до грамадните светове в небесата, е подчинено на Неговия закон и от подчинението на тези закон зависи редът и хармонията в природата. Също така има и твърдо установени възвишени принципи на правдата, които управляват живота на всяко разумно същество, и от съгласието с тези принципи зависи благополучието на Вселената. Божият закон е съществувал още преди този свят

да бъде създаден. Ангелите се управляват по неговите принципи, и за да бъде земята в хармония с небето, трябва и хората да се подчиняват на божествените нареждания. Христос запозна хората с Божия закон още в Едемската градина, „когато звездите на зората пееха заедно и всичките Божии синове възкличаваха от радост” (Йов 38:7). Христовата мисия на земята се състоеше не в това да премахне закона, но чрез Своята благодат да възвърне хората отново към послушание спрямо божествените предписания.

Любимият ученик, който слушаше Исусовите думи от планината и много време след това ги записа по внушението на Светия Дух, говори за закона като за едно никога непреставашо задължение. Той казва: „Грехът е престъпване на закона” и „всеки, който върши грях, престъпва закона” (1Йоан. 3:4). Той показва ясно, че законът, за който говори – е „старата заповед, която сте имали от началото” (1Йоан, 2:7), значи Той говори за закона, който съществуваше още по времето на сътворението и бе повторен от Синай.

Говорейки за закона, Исус казва: „Не съм дошъл да наруша, а да изпълня”. Тук Той си служи с думата „изпълня” в същия смисъл, в който я употреби, когато каза на Йоан Кръстител, че така е прилично, „да изпълним всичко, що е право” (Мат. 3:15), т. е. да изпълним изискванията на закона, да дадем пример за пълно съгласие с волята Божия.

Неговата мисия беше „да възвеличи и прослави закона” (Исая 42:21). Той трябваше да разкрие божествения характер на закона, да представи неговите широкообхватни принципи и да обясни неговата вечна задължителност.

За божествената красота на Христовия характер дори и най-благородните и издигнати хора имат само една слаба представа. За нея Соломон, подбуден от Светия Дух, казва:

„Личен между десетки хиляди. . . и цял той е прелест” (Песен на песните 5:10,16); и когато Давид Го видя в пророчески дух, се провикна: „*Ти си най-прекрасен от синовете човешки!*” (Пс. 45:2). Исус, точното подобие на Своя Отец, сиянието на Неговата слава – отреклият се Изкупител, беше през време на живота Си на земята един жив образ на естеството на Божия закон. Чрез Неговия живот стана явно, че Небесна любов и Християнски принципи лежат в основата на закона на вечната правда.

Исус каза: „*Докле премине небето и земята, ни една йота, ни една точка от закона няма да премине, докато всичко не се сбъдне*” (Мат. 5:18). Чрез Своето лично послушание на закона – Той свидетелствува за неговия непроменим характер и доказва, че чрез Неговата благодат законът може да бъде съвършено изпълнен от всеки син и от всяка дъщеря на Адам. От планината Той каза, че няма да премине нито най-малката точица от закона, докато всичко не се изпълни – всичко, което се отнася до човешкия род, всичко, което е във връзка с изкупителния план. Той не учи, че някога законът ще бъде премахнат, а отправя погледа към последната граница на човешката мисъл и ни уверява, че законът ще запази своя авторитет чак до онова време. Затова и никой не може да приеме, че Неговата задача е била да премахне предписанията на закона. Докато има небе и земя, ще съществуват и небесните принципи на Божия закон. Неговата правда ще стои „*като планина*” (Пс. 36:6) и ще бъде източник на благословения, Който излива потоците, за да освежава земята.

Понеже Божият закон е съвършен и затова непроменим, за грешните човеци е невъзможно от само себе си да изпълняват неговите изисквания. Но тъкмо затова дойде нашият Изкупител. Неговата мисия беше да доведе човеците отново в съгласие с принципите на Божия закон, като ги прави причастници на божественото естество.

Когато ние се откажем от греховете си и приемем Христа за наш Спасител, тогава се възвеличава законът. Апостол Павел казва: *„И тъй, унищожаваме ли закона чрез вяра? Съвсем не, а утвърждаваме закона”* (Римл. 3:31).

Обещанието на новия завет е: *„Ще вложа законите си в сърцата им и ще ги напиша в умовете им”* (Евр. 10:16). Докато символите, които сочеха на Христа като на Агнец Божий, който трябваше да отнеме греховете на света, престанаха със смъртта на Христа, принципите на правдата, изложени в Десетте заповеди, са непроменими като вечния Божий трон. Нито една заповед не е обявена за невалидна, нито една йота или точка не е променена Ония принципи, които бяха дадени на човека в Рая като закон на живота, ще си останат непроменени и в наново възстановения Рай. Когато на земята бъде наново възстановен Едем, всички същества под слънцето ще се подчиняват на божествените закони на любовта.

„Твоето слово, Господи, е навеки утвърдено” (Пс. 119:89). *„Всичките му заповеди са непоколебими; утвърдени са до вечни векове, като са направени във вярност и правота”* (Пс. 111:7,8). *„Отдавна зная от Твоите свидетелства, че Ти си ги учредил завинаги”* (Пс. 119:152).

„И ТЪЙ, КОЙТО НАРУШИ ЕДНА ОТ ТИЯ НАЙ-МАЛКИТЕ ЗАПОВЕДИ И НАУЧИ ТАКА ЧОВЕЦИТЕ, НАЙ-МАЛЪК ЩЕ СЕ НАРЕЧЕ В НЕБЕСНОТО ЦАРСТВО”

Това ще каже, че той няма да има място в царството; понеже оня, който умишлено престъпва една от заповедите, по дух и истина той нарушава всички. *„Защото, който опази целия закон, а съгреши в едно, бива виновен във всичко”* (Яков 2:10).

Не големината на едно дело на непослушание прави греха, но всяка постъпка, която и най-малко се отклонява от изричната Божия воля, е грях. Защото тя свидетелства, че между душата и греха още съществува връзка. Сърцето още не е напълно посветено на служба Богу; в него още има едно отричане на Бога, едно опълчване против заповедите на Неговото управление.

Ако хората имаха свободата да се отклоняват от Божиите изисквания и сами да определят мярката на задълженията си, тяхното становище би било тъй различно, както са различни мислите на хората, и управлението съвсем би се изплъзнало от ръката на Господа. Тогава меродавна би била волята на човека, а възвишената и свята воля Божия; Неговият план на любов спрямо Неговите творения би била пренебрегната и потъпкана.

Щом хората избират своя път, те веднага заемат становище срещу Бога. Те не могат да имат място в небесното царство, понеже са в противоречие с небесните принципи: те застават на страната на сатана, враг на Бога и на хората. Не чрез едно слово, не чрез много слова, а чрез всяко слово, което изхожда из Божиите уста, ще живее човек. Ние не можем да пренебрегваме нито една дума, дори и да ни се вижда тя ненужна, ако искаме да се спасим. Всички заповеди са определени за доброто и за щастието на хората в този и в бъдещия живот. Чрез послушание към Божиите заповеди човек е заобиколен като с преграда и запазен от всяко зло. Който обаче пробие макар и на едно място тази издигната от Бога ограда, той е унищожил запазващата го сила и врагът може да проникне през пробитото място, за да причини вреда или да погуби.

Като си позволиха да пренебрегнат Божията воля в една само точка, нашите първи родители разтвориха вратата, през която нещастieto се разля по целия свят, и всеки, който следва техния пример, ще постигне същия резултат. Б

основата на всяка заповед лежи Божията любов и, който се отклонява от заповедите, сам създава нещастieto и гибелта си.

**„АКО ВАШАТА ПРАВДА НЕ НАДМИНЕ
ПРАВДАТА НА КНИЖНИЦИТЕ И ФИРИСЕИТЕ,
НИКАК НЯМА ДА ВЛЕЗЕТЕ В НЕБЕСНОТО
ЦАРСТВО”**

Книжниците и фарисеите обвиняваха не само Христа, но и неговите ученици като грешници, защото те не уважаваха техните равински церемонии и обичаи. Учениците често се смущаваха и тревожеха от укорите и обвиненията на ония, които те бяха свикнали да почитат като религиозни учители. Исус разкри измамата; той заяви, че правдата, на която фарисеите толкова много се наблягаха, не струваше нищо. Юдейският народ претендираше, че той е бил особеният верен народ, облагодетелствуван от Бога. Христос обаче показа, че на тяхната религия липсваше спасителната вяра. Всичките им претенции за набожност, техните човешки изобретения и церемонии- и даже тяхното фарисейско изпълнение на най-малките изисквания на закона не можеха да ги направят святи. Те не бяха нито с чисти сърца, нито благородни или с характер, подобен на Христовия.

Една религия, основаваща се само на изпълнението на закона не е достатъчна, за да доведе душата в хармония с Бога. Суровата, строга религиозност на фарисеите, без всяко смирение, любов и нежност, беше за грешните само камък на препъване. Те бяха подобни на обезсоляла сол, защото тяхното влияние нямаше сила да запази света от гибел. Само истинската вяра, „която действа чрез любов”, може да очисти душата; тя е подобна на квас, който променя целия характер.

Всички тези истини юдеите трябваше да научат от писанията на пророците. Още преди столетия копнежът на душата да се яви оправдана пред Бога, беше намерил израз в отговор в думите на пророк Михей: *„С какво да дойда пред Господа и се поклоня пред Всевишния Бог? Да дойда ли пред Него с всеизгаряния, с едногодишни телци? Ще благоволи ли Господ в хиляди овни или в десетки хиляди потоци елей? Да дам ли първородния си за престъплението си, плода на утробата си за греха на душата си? – Той ти е показал, човече, що е доброто и какво иска Господ от тебе – да вършиш праведното, да обичаш милост и да ходиш смирено пред своя Бог”* (Михей 6:6-8).

Пророк Осия е описал същността на фарисейството със следните думи: *„Израил е лозата, която се разпростира и дава изобилно плод; колкото повече бяха плодовете му, толкова повече беше умножил жертвениците си”* (Осия 10:1). В своите привидни богослужения те в същност служеха на себе си; тяхната правда беше плод на старанията им да пазят закона според собствените си разбирания, за да задоволят себелюбието си. Затова и тяхната правда не можеше да бъде по-добра, отколкото бяха самите те; и в старанията си да бъдат святи те се мъчеха да получат чисто от нечисто. Законът е тъй свят и съвършен, както е сам Бог. Той представя на човеците Божията правда. Затова и за човека е невъзможно да изпълнява със свои сили закона, понеже човешката природа е покварена и е станала съвсем различна от Божия характер. Делата на едно себелюбиво сърце са нечисти: защото *„всяка наша правда е като омърсена дреха”* (Исая 64: 6).

Макар законът да е свят, юдеите не можеха чрез него да постигнат никаква правда, като се стремяха да го спазват със собствена сила. Христовите ученици трябва да имат друга от фарисейската правда, ако искат да влязат в небесното царство. Бог им предложи в Своя Син

съвършената правда на закона. Когато те разтворят сърцата си за Христа и Го приемат, в тях ще заживее пълнотата Божия, Неговата любов, и тя ще ги преобрази в Негово подобие. По такъв начин те ще получават като дар от Бога правдата, изисквана от закона. Но фарисеите отхвърлиха Христа, и понеже не разбраха правдата, „*която е от Бога, и искат да поставят своята*” (Римл. 10:3), те не пожелаха да се подчинят на правдата, която е от Бога.

Продължавайки по-нататък да проповядва, Исус показва на Своите слушатели какво значи да се изпълняват Божиите заповеди, а именно, че то значеше откриването на Христовия характер в човека, тъй както в Него всеки ден се откриваше сам Бог.

„ВСЕКИ, КОЙТО СЕ ГНЕВИ НА БРАТА СИ, ВИНОВЕН ЩЕ БЪДЕ ПРЕД СЪДА”

Господ беше казал чрез Мойсей: „*Да не мразиш братя си в сърцето си... Да не отмъщаваш, нито да храниш злоба против ония, които са от людете ти; но да обичаш ближния си както себе си*” (Левит. 19:17,18). Истините, които Христос проповядваше, бяха същите, които бяха проповядвани от пророците. Но те бяха помрачени от твърдостта на сърцата и от любовта към греха.

Думите на Спасителя откриваха на слушателите Му, че докато осъждаха други като престъпници, сами те също бяха виновни; защото те хранеха завист и омраза в сърцата си.

На отсрещния бряг на езерото, на което те бяха събрани, беше разположен Васан – една усамотена местност, чиито долове и усамотени хълмове от дълги времена бяха убежище на различни престъпници. Слуховете за извършени там грабежи и убийства бяха пресни в паметта на всеки и мнозина жадуваха да хванат и предадат

на съд тези злосторници. А същевременно сами те бяха страстни и свадливи. Те хранеха най-горчива омраза към своите римски потисници и се чувствуваха свободни да мразят и презират и всички други народи, включително и своите сънародници, ако те не бяха съгласни във всичко с тях. Във всичко това те престъпваха заповедта, която гласеше: „*Не убивай!*”

Духът на омразата и на отмъщението имаше източника си в сатана, който подбуди към убийство на Божия Син. Който храни омраза и завист, той храни същия, този дух, и плодът му ще бъде смърт. В мисълта За отмъщение вече лежи скрито лошо дело, както растението е скрито в семето. „*Всеки, който мрази брата си, е човекоубиец; а вие знаете, че в никой човекоубиец не пребъдва вечен живот*” (1Йоан. 3:15).

„*Който каже на брата си рака (празноглав, смахнат), виновен ще бъде пред Синедриона.*” Чрез това, като отдаде Сина Си за нашето изкупление, Бог доказа колко високо цени Той всяка човешка душа, и Той не дава никому свободата да говори презрително за други. Естествено ние виждаме грешките и слабостите на нашите съчовеци, но Бог заявява, че всяка душа е Негова – Негова поради това, че Той я е създал, Негова още и затова, че Той я е изкупил чрез скъпата Христова кръв. Всички човеци са създадени по Негов образ и затова и към най-пропадналите трябва да се отнасяме почитателно и сърдечно. Бог ще ни държи отговорни за всяка дума на презрение към душата, за която Христос е отдал живота си.

„*Кой те прави да се отличаваши от другиго? И що имаш, което да не си получил? Но ако си го получил, защо се хвалиши, като че не си го получил?*” (1Кор. 4:7). „*Кой си ти, що съдиши чужд слуга? Пред своя си господар той стои или пада*” (Римл. 14:4).

„А, който пък каже „безумнико“, виновен ще бъде за геената огнена.” В стария завет са си служили с думата „безумец”, за да означават един отпаднал от вярата, или такъв, който напълно се е предал на греха. Исус казва, че оня, който осъжда брата си като разколник или като богопротивник – показва с това, че сам той заслужава същото осъждане.

Сам Христос, *„когато в борба с дявола се препираше за Мойсеевото тяло, не смее да произнесе против него хулителна присъда”* (Юда 9). Ако беше го направил, Той щеше да се изравни със сатана; защото обвинението е оръжие на лукавия. В Писанието той е наречен *„клеветник на братята”* (Откр. 12:10); Исус обаче не искаше да си служи с оръжието на дявола, а каза: *„Господ да те смърти”* (Юда 9).

Това трябва да ни служи за пример. Когато изпаднем в спор с Исусовите неприятели, ние не трябва да им отплащаме със същата мярка или да казваме нещо, което макар и малко да наподобява обвинение или клевета. Оня, който стои като вестител Божий, не бива да си служи с думи, каквито дори Величието на небесата не е изговорило, когато спореше със сатана. Съденето и осъждането ние трябва да предоставим на Бога.

„ПЪРВО СЕ ПОМИРИ С БРАТА СИ”

Божията любов е нещо повече от една пасивност, тя е една дейна, положителна сила, един жив извор, от който изтичат непрекъснато благословения за другите. Ако Христовата любов живее в нас, ние не само че няма да храним омраза към нашите ближни, а ще се стремим по всякакъв начин да им изявяваме нашата любов.

Исус каза: *„Като принасяш дара си на олтара, ако там си спомниш, че брат ти има нещо против тебе, остави*

дара си там пред олтара и иди, първо се помири с брата си, и тогава дойда и принеси дара си.” Жертвените дарове са израз на вярата, че жертвуващият е станал чрез Христа съучастник в благодатта и любовта Божия. Но как може да даде някой израз на вярата си в Божията опрощаваща любов, докато подхранва в себе си един дух, лишен от всяка любов?

Ако ние претендираме, че служим на Бога, а вършим неправда спрямо брата си или му навреждаме, ние представяме на този брат фалшиво Божия характер. Тази неправда ние трябва да съзнаем като грях и да я изповядаме, за да бъдем в хармония с Бога. Нашият брат може да ни е причинил по-голяма неправда, отколкото ние нему, това обаче не прави нашата отговорност по-малка. Ако ние, заставайки пред Бога, си спомним, че някой има нещо против нас – ние трябва да отложим молитвата и благодарността си, да потърсим брата си, с когото сме в несъгласие, да му признаем смирено неправдата си и да го помолим да ни прости.

Ако по какъвто и да е начин сме навредили на нашия брат, ние трябва да се постараяме да поправим злото. Ако без да искаме сме дали фалшиво свидетелство за него, предали сме думите му неправилно, напакували сме му по какъвто и да е начин – ние трябва да отидем при ония, с които сме говорили за него и да си вземем назад всички казани от нас вредни думи.

Ако за недоразумения между братя и сестри не се говореше пред други, а сами те доблестно се обясняваха в духа на любовта, колко много зло би се избегнало по такъв начин, колко много гибелни плевели биха се изтръгнали още в зародиша им! Колко тясно и сърдечно биха могли да бъдат свързани Христовите последователи в неговата любов!

„ВСЕКИ КОЙТО ГЛЕДА ЖЕНА, ЗА ДА Я ПОЖЕЛАЕ, ВЕЧЕ Е ПРЕЛЮБОДЕЙСТВУВАЛ С НЕЯ В СЪРЦЕТО СИ”

Юдеите бяха горди със своя морал и гледаха с отвращение на плътските обичаи на езичниците. Присъствието на римските власти, които бяха в Палестина по заповед на императора, служеше на юдеите за постоянна съблазън; защото с тези чужденци в страната бяха нахлули езически обичаи, разврат и разгулен живот. Римските чиновници се разхождаха с нагиздените си възлюбени из улиците на Капернаум и откъм езерото се носеха веселите песни на римляните, чиито лодки се носеха по тихата вода. Сега юдеите очакваха да чуят от Исуса сериозни закони срещу тази класа, хора. Но колко учудени останаха те, когато чрез Неговите думи видяха изобличено злото в собствените си сърца!

Исус казва, че там, където се съхранява и подхранва мисълта за лошото, колкото и тайно да бъде това, грехът още владее в сърцето; душата още тъне в горчивината на враждата и във връзките на злото. Оня, комуто се нравят сцени на нечистота, който е немарлив по отношение на греховни мисли и нечисти погледи, може да види в явния грях с неговия позор и съкрушителна мъка истинската природа на злото, което лежи скрито дълбоко в душата му. Изкушението, чрез което някой пада в тежък грях, не е противоположна причина за злото, което то предизвиква; то само изнася на светлина онова, което отдавна е било таено в сърцето.

„Повече от всичко друго, що пазиш, пази сърцето си, защото от него са изворите на живота” (Притчи 4:23).

„Защото не е, както гледа човек; понеже човек гледа на лице, а Господ гледа на сърце” (1Царе 16:7).

„АКО ДЯСНАТА ТИ РЪКА ТЕ СЪБЛАЗНЯВА, ОТСЕЧИ Я И ХВЪРЛИ Я”

За да се попречи на разпространението на една смъртоносна болест по цялото тяло, всеки сам би дал да отрежат ръката му; колко повече би трябвало той да бъде съгласен да премахне от себе си онова, което застрашава живота на душата му!

Чрез евангелието трябва да се избавят пропаднали и отдали се в робство на сатана души, за да могат да вкусят от чудесната свобода на Божиите чада. Божията цел е да ги избави не само от страданията, които са неизбежна последица от греха, но и от самия грях. Порочната и покварена от греха душа трябва да бъде пречистена и преобразена, за да бъде облечена в славата Божия и да стане подобна на „образа на Неговия Син”. *„Око не е виждало, ухо не е чувало и на човек на ум не е идвало това, което Бог е приготвил за ония, които Го любя”* (1Кор. 2:9). Само вечността ще разкрие славното място, което преобразеният по Божие подобие човек ще заеме.

За да достигне това високо положение, човек трябва да пожертвува всичко, което е спънка за душата му. Властта, която грехът има върху нас, зависи от нашата воля. Отдаването на нашата воля е сравнено с изваждане на окото или с отрязване на ръката. Често ни се струва, като че ли да се подчиним на Божията воля, значи да преминем живота си като онемели или осакатели. Но Исус казва, че е по-добре личното Аз да бъде заглушено, наранено и осакатено, по такъв начин ще можем да влезем в живота. Често онова, което се вижда като голямо нещастие, е само като преход за най-голямото щастие.

Бог е изворът на живота и ние можем да имаме живот само ако сме свързани с Него. Отделени от Бога, ние можем да разполагаме само за известно време с живота, но ние не

притежаваме живота. „Но оная, която живее сладострастно, жива е умряла” (1Тим. 5:6). Само като подчиним волята си напълно на Бога, Той ще може да ни даде живот. Само когато отдали Му се всецяло приемем Неговия живот в себе си, ще ни бъде възможно да победим посочени-те тайни грехове. Наистина възможно е и ние да ги укриваме в сърцето си пред очите на човечите, но как ще устоим пред Бога?

Когато човек се противи в себе си и отказва да подчини волята си на Бога, той избира смъртта: защото за греха, където и да се замира той, Бог е пояждащ огън. Който си задържа греха и не иска напълно да скъса с него, той ще бъде унищожен от присъствието Божие, което унищожава греха.

Разбира се, това отдаване на Бога изисква една жертва; но това е жертвуване на низкото за възвишеното, на земното за духовното, на временното за вечното. Бог не иска да бъде волята ни унищожена, защото само чрез прилагане на волята си ние ще можем да вършим онова, което Той очаква от нас. Нашата воля трябва да Му бъде отдадена, за да може Той да ни я върне пречистена и доведена в хармония с божественото за да може Той чрез нас да разлива потоците на любовта и на силата Си. Колкото и горчиво и болезнено да се струва това отдаване на себелюбивото и упорито сърце, все пак „по-добро е за тебе”. Яков позна победата на побеждаващата вяра само когато се хвърли немощен и безпомощен на гърдите на ангела на завета, и само тогава получи титлата „Княз Божий”. Въръженото множество на Исав застана мирно пред Якова, който накуцваше, и фараонът, гордият наследник на царския дом, се преклони пред него и го помоли за благословение. Така и „Начинателят на тяхното спасение” (Евр. 2:10) бе усъвършенствуван чрез страдания. Чадата на вярата „от немощни станаха крепки” и „обърнаха в бяг чужди

пълчища” (Евр. 11:34). Тъй „хромите ще грабнат плячката” (Исаия 33:23) и слабите ще станат „като Давида и Давидовият дом – като ангел Господен” (Зах. 12:8).

„ПРАВО ЛИ Е ДА НАПУСНЕ ЕДИН МЪЖ ЖЕНА СИ?”

Между юдеите беше позволено, щото един мъж, поради каква и да е малка причина, да напусне жена си и жената тогава имаше право повторно да се омъжи. Този обичай обаче водеше до най-големи мизерии и грехове. В планинската проповед Исус ясно заяви, че не може да има никаква друга причина за развързване на брачната връзка, освен прелюбодеянието. Той каза: „*Който напусне жена си, освен поради прелюбодеяние, и се ожени за друга, той прелюбодействува*” (Мат. 19:9).

Когато по-късно фарисеите попитаха Исуса, право ли е да се напуснат, Той им напомни за установяването на брака при сътворението. Той каза: „*Поради вашето жестокосърдечие ви е позволил Мойсей да напускате жените си; но отначало не беше така*” (Мат. 19:8). Той им припомни славните дни в Едем, когато Бог беше казал, че всичко беше „много добре”. Тук бяха установени бракът и съботата – и двете за прослава на Бога и за благо на хората. Когато Творецът вложи ръцете на светата двойка една в друга, Той каза: „*Затова ще остави човек баща си и майка си и ще се прилепи към жена си; и ще бъдат една плът*” (Бит. 2:24). С това Той обяви закона за брака за всички Адамови чада до края на света. Онова, което сам Небесният Отец е намерил за добро, е един закон на най-голямо благословение и за развитие на хората.

Както всички други поверени на хората Божии дарби, така и бракът бе покварен поради греха; но целта на евангелието е да го възвърне отново към неговата

първоначална чистота и красота. Както в стария, така и в новия завет съпружеското отношение символизира нежната и свята връзка между Христа и Неговия народ – спасените, които Той изкупи чрез страданията на Голгота. *”Не бой се!”* – казва Той, – *”защото твоят Творец е твой съпруг – Господ Саваот е името Му – и твой Изкупител е Светият Израилев”* (Ис. 54:4,5). В „Песен на песните” ние чуваме гласа на невестата: *„Моят възлюбен принадлежи на мене, а аз – Нему”*, и Той, който е за нея *„личен между десетки хиляди”* и *„цял-прелест”* (Песен на песните 5:10,16), казва: *„Цяла си хубава, моя мила, петно няма на тебе!”* (Песен на песните 4:7).

Когато по-късно ап. Павел писа на християните в Ефес, той каза, че Господ е направил мъжа за глава на жената, за да бъде неин закрилник и да свързва в едно членовете на семейството, тъй както Христос е глава на църквата и благодетел на пълното с тайни тяло. Затова Павел казва: *„Както църквата се покорява на Христа, така и жените да се покоряват на мъжете си във всичко. Вие, мъже, обичайте жените си, както и Христос обикна църквата и предаде Себе Си за нея, за да я освети, като я очисти с водно умиване чрез Словото; за да я представи на Себе Си славна църква, която няма петно или порок, или нещо подобно, но да бъде свята и непорочна. Тъй са длъжни мъжете да обичат жените си, както обичат телата си: който обича жена си, себе си обича”* (Ефес. 5:24-28).

Само Христовата благодат може да направи от брака това, за което Бог го беше определил – средство за благословение и за облагородяване на човечеството. Тогава и семействата на земята в своята простота, в мира и любовта си ще могат да представят небесното семейство.

Сега, както по времето на Христа, обществените отношения представляват един печален контраст на небесния идеал на тази свещена връзка. И все пак

Христовото евангелие предлага една утеха за ония, които са намерили разочарование и огорчение там, където са се надявали да намерят приятелство и щастие. Търпението и кротостта, които Христовият Дух дава, ще услади тяхната горчива участ; сърцето, в което живее Христос, тъй ще се изпълни чрез Неговата любов с мир, че то не ще бъде повече разяждано от желанието да се привлича вниманието и съчувствието на други върху него. Чрез отдаване душата на Бога, Неговата мъдрост може да постигне това, което човешката мъдрост не може. Чрез изявлението на Неговата благодат сърца, които някога са били отчуждени или равнодушни, могат да се свържат по-тясно и по-здравно, отколкото чрез земна връзка на една любов, която не може да устои на пробата на изкушението.

„АЗ ПЪК ВИ КАЗВАМ: ДА СЕ НЕ КЪЛНЕТЕ НИКАК”

Причината за тази заповед дава сам Исус: *„Ни в небето, защото е престол Божий; ни в земята, защото е подножие на нозете Му, ни в Ерусалим, защото е град на Великия Цар; ни в главата си се кълни, защото не можеш направи ни един косъм бял или черен.”*

Всичко иде от Бога. Ние нямаме нищо, което да не сме получили, и нещо повече: нямаме нищо, което да не е изкупено чрез Христовата кръв. Всичко, което, имаме, носи печата на кръста, изкупено чрез кръвта, която е по-скъпа от всичко, защото тя е животът Божий. Затова и ние нямаме нищо собствено, с което да гарантираме истинността на думите си.

Юдеите добре разбираха, че третата заповед забраняваше злоупотребата с Божието име, но те се считаха в правото си да прилагат други клетви и между тях беше обичай да се кълнат. Мойсей им беше забранил да се кълнат лъжливо; но те имаха много изкусни начини, за да се

освободят от задължителността на положената клетва. Те не се страхуваха от действителното безбожие, не се ужасяваха дори от самата клетва, докато тя оставаше прикрита чрез изкусни заобикалки на закона.

Исус осъди техните обичаи, като заяви, че тяхното кълнене беше едно престъпване на Божията заповед. Но нашият Спасител не забрани прилагането на една законна клетва, при която Бог бива тържествено призован за свидетел, че казаното е истина, и то чиста истина. Сам Исус не отказа да свидетелствува пред Синедриона под клетва. Когато първосвещеникът му каза: „*Заклевам те в Живия Бог да ни кажеш, ти ли си Христос, Синът Божий*”, Исус му отговори: „*Ти каза*” (Мат. 26:63,64). Ако в планинската проповед Исус беше осъдил съдебната клетва, при Неговото разследване Той би укорил първосвещеника и чрез това би подкрепил учението Си за в полза на последователите си.

Има много люде, които не се стесняват да мамят съчовеците си, макар че са поучавани и наставлявани от Божия Дух, че е страшно да мамят Твореца си. Затова, когато от тях се иска да положат клетва, те чувствуват че свидетелствуват не само пред човеци, но и пред Бога, и че ще дадат едно фалшиво свидетелство пред Оня, който вижда в сърцето и знае точната истина. Съзнанието за ужасните последици от такъв грях кара хората да се въздържат.

Но ако някой може да положи клетва, то това е християнинът. Той живее винаги в присъствието Божие, знае, че всяка негова мисъл е открита пред очите на Оня, с когото той общува. И когато той бъде поканен да положи законна клетва, той може да призове Бога за свидетел, че това, което той казва, е чиста истина.

Но по-нататък Господ поставя принципи, които правят клетвата ненужна. Той казва, че точната истина трябва да бъде мерило за нашите думи: „*Но думата ви да бъде: Да,*

да; *Не, не, а каквото е повече от това, то е от лукавия*” (Мат. 5:37).

Тези думи отхвърлят всички безсмислени изрази и думички, които граничат със злоупотреба; те отхвърлят измамливите комплименти, отклоненията от истината, ласкателствата, преувеличенията, фалшивото представяне на известни постъпки, както това е обичайно в обществения и търговския живот. Те учат, че никой, който се опитва да се представи за такъв, какъвто той не е, или чиито думи не изразяват същинските чувства на сърцето му, не може да се нарече искрен.

Ако тези Христови думи се спазваха, много лоши мнения и нелюбезни критики не биха се изказвали; защото кой, опитвайки се да обясни постъпките и подбужденията на други, може да остане при истината? Колко често присъдата бива помрачена от гордост, страст и лични чувства! Един поглед, една дума, дори тонът на гласа може да говори неистини, и факти могат да бъдат предадени така, че да направят фалшиво впечатление. Но *„всичко, каквото е повече от това” – от истината – „то е от лукавия”*.

Всичко, каквото християнинът прави, трябва да бъде тъй ясно като слънчева светлина. Истината е от Бога; а измамата, в какъвто вид и да е – е от дявола и, който по какъвто и да е начин се отклонява от правата линия на истината, се предава във властта на лукавия. Но невинаги е лесно да се казва точната истина и ние въобще не можем да я казваме, ако не я знаем. Колко често нас ни спъва някакъв предразсъдък, някаква духовна едностранчивост, недостатъчно познание, неправилно оценяване истинското положение на нещата! Ние можем да говорим истината само тогава, когато нашите мисли са постоянно напътвани от Оня, Който е Истината.

Христос ни заповядва чрез апостол Павла: *„Словото ви да бъде винаги с приятност”* (Кол. 4:6). *„Никаква гнила*

дума да не излиза из устата ви, а само добра, за назидание във вярата, за да принеся благодат на слушащите” (Ефес. 4:23). В светлината на тези библейски текстове ние виждаме, че в своята Планинска проповед Исус осъжда всички шеги, всички празнословия и всички нескромни разговори. Тези текстове изискват нашите думи да са не само истинни, но и чисти.

Ония, които са се поучили от Христа, не ще участвуват *„в безплодните дела на тъмнината”* (Ефес. 5:11). В говора, както и в живота си, те ще бъдат скромни, открити и истинни, защото те се подготвят за общение със светиите, в чиито уста *„не се намери мъст”*.

„ДА СЕ НЕ ПРОТИВИТЕ НА ЗЛОТО, НО АКО НЯКОЙ ТИ УДАРИ ПЛЕСНИЦА ПО ДЯСНАТА СТРАНА, ОБЪРНИ МУ И ДРУГАТА”

Тъй като юдеите често влизаха в съприкосновение с римските войници, те често имаха случаи да се гневят. Войсковите части бяха разположени из различните части на Юдея и Галилея и присъствието им винаги напомняше на юдеите тяхното унижение като нация. С огорчение слушаха те високите звуци на тръбите и гледаха войските да се събират около римското знаме и да поднасят почести на символа на тяхната мощ. Поради честите спречквания между народ и войници общата омраза ставаше все по-голяма. Когато някой римски чиновник отиваше от място на място, придружен от охраната си, често той хващаше работещите по полето юдейски селяни и ги принуждаваше да изкачват товара му по планината или да му извършват друга някаква работа. Това беше римски закон и римски обичай и отказването на такава служба предизвикваше само хули и жестокости. Копнежът да се отхвърли римското иго ставаше от ден на ден все по-силен и духът на съпротивата

се проявяваше особено от смелите и грубите галилеяни. Като граничен град Капернаум беше завзет от един римски гарнизон и даже докато Исус проповядваше, едно отделение римски войници будеше у израилтяните горчива мисъл за тяхното унижение. Народът гледаше с копнеж към Христа, надявайки се, че Той щеше да сломи гордостта на Рим.

Исус печален гледаше на обърнатите към Него лица – Той виждаше как духът на отмъщение беше ударил печата си по тях; Той знаеше как жадуваше народът за мощ, за да унищожи потисниците си, и натъжен им каза: *„Не се противете на злия човек, но ако те плесне някой по-дясната буза, обърни му и другата.“*

Тези думи бяха само едно повторение на учението в Стария завет. Наистина в законите, които бяха дадени чрез Мойсей, се съдържаше и правилото: *„Око за око, зъб за зъб“* (Лев. 24:20), но това беше едно нареждане за властите. Никой нямаше право да си отмъщава сам, защото думите Господни гласяха: *„Да не речеш: ще въздам на злото; почакай Господа и Той ще те избави“* (Пр. 20:22). *„Не казвай: както ми направи той, така ще му направя и аз“* (Пр. 24:29). *„Не се радвай, когато падне неприятелят ти“* (Пр. 24:17). *„Ако врагът ти е гладен, нахрани го с хляб; ако е жаден, напои го с вода; защото правейки това, ти струпваш жар върху главата му и Господ ще ти въздаде“* (Пр. 25:21,22).

Целият земен живот на Исуса беше едно откровение на този принцип. Той напусна своя небесен дом, за да занесе на враговете си хляба на живота и макар че от люлката до гроба той беше отрупван с клевети и преследвания, те събуждаха в Него само израз на опрощаваща любов. Чрез пророк Исаия той беше казал: *„Гърба си дадох на биене, бузите си на скубачите на косми; не скрих лицето си от безчестия и заплювания“* (Ис. 50:6). *„Той беше угнетяван, но смири Себе Си и не отвори устата Си; както агне,*

водено на клане, и както овца, която пред стригачите си не издава глас, така Той не отвори устата си” (Ис. 53:7). От кръста на Голгота се носи през всички векове молитвата Му за Неговите убийци и обещанието, дадено на умиращия разбойник.

Присъствието на Отца обкръжаваше Христа и Него не го докосваше нищо, освен онова, което Безкрайната Любов до пущаше за благословение на човеците. Тук беше източникът на утехата за Него; тук е Той и за нас. Който е изпълнен с Христовия дух, пребъдва в Христа; ударът, насочен срещу него пада върху Спасителя, Който го обгръща с присъствието си; и каквото и да дойде върху него, идва от Христа. Той няма нужда да се противи на злия, защото Христос го защитава. Нему не може да се случи нищо лошо, освен онова, което Господ допусне, и „*знаем, че на ония, които любят Бога и са призвани по Неговата воля, всичко съдействува към добро*” (Римл. 8:28).

**„И НА ТОЯ, КОЙТО ИСКА ДА СЕ СЪДИ С ТЕБЕ
И ДА ТИ ВЗЕМЕ РИЗАТА, ДАЙ МУ И ГОРНАТА СИ
ДРЕХА. И КОЙТО ТЕ ПРИНУДИ ДА ВЪРВИШ С
НЕГО ЕДНА МИЛЯ, ВЪРВИ С НЕГО ДВЕ”**

Исус заповяда на учениците Си вместо да се противят на заповедите на властта по-добре да правят повече, отколкото им искат и доколкото е възможно, за да изпълняват всяко задължение, макар то и да превишава законите на страната. Даденият чрез Мойсей закон изискваше големи грижи за бедните. Когато някой беден човек даваше дрехата си като залог или гаранция за някакво задължение, получателят нямаше право да влезе в къщата му, за да я вземе, а трябваше да чака на улицата, докато му я донесат, и после, каквито и да бяха обстоятелствата, настъпваше ли нощта, залогът трябваше да бъде върнат

обратно (Второзак. 24:10, 13). По времето на Христа тези правила на милост малко се спазваха. Исус обаче учеше Своите ученици да се подчиняват на присъдата на съда, даже ако той определяше нещо повече, отколкото Мойсеевият закон допускаше. Дори ако тази присъда изискваше да се лишат от част от облеклото си, те трябваше да се подчинят. И даже нещо повече – те трябваше да задоволят ищците си дори и когато те искаха нещо повече, отколкото съдът им определи. *„На този, който иска да се съди с тебе и да ти вземе ризата, дай му и горната си дреха.”* И когато някой те принуди да вървиш с него една миля, върви две.

По-нататък Исус добавя: *„На този, който ти проси, дай, и не се отвръщай от оногова, който ти иска назаем.”* Същият съвет беше даден и чрез Мойсей: *„Ако в земята ти, която Господ Бог ти дава, има у тебе сиромаш от братята ти, извътре някой от градовете ти, да не закоравяваш сърцето си, нито да затваряш ръката си от бедния си брат; но непременно да отваряш ръката си към него и непременно да му заемаш доволно за нуждата му, от каквато има потреба”* (Второзак. 15:7,8). Този библейски текст обяснява Исусовите думи. Исус не ни учи, че трябва да даваме на всички без разлика, а според това, *„от какво има нужда”*. А че трябва да даваме не само във вид на заем, но много повече и да подаряваме – се вижда от думите му: *„Заемайте, без да очаквате да приемете назад”* (Лука 6:35).

„ОБИЧАЙТЕ ВРАГОВЕТЕ СИ”

Исусовото учение: *„Не се противете на злия”*, беше за отмъстителните юдеи корав залък и те негодуваха помежду си; но сега Исус добави един още по-силен израз: *„Чули сте, че е било казано: Обичай ближния си, а мрази*

неприятеля си. Но аз ви казвам: Обичайте неприятелите си и молете се за тия, които ви гонят, за да бъдете чада на вашия Отец, който е на небесата.”

Това беше духът на закона, който равините бяха превърнали в една студена и строга книга на закона. Те считаха себе си за по-добри от другите човечи и вярваха, че като са по рождение израилтяни, те са сигурно под особената Божия милост. Но Исус обърна вниманието им върху духа на Опрощаващата Любов, която единствено можеше да служи за доказателство, че някой е ръководен от възвишени мотиви, отколкото митарите и грешниците, които те презираха.

На слушателите си Той посочи за пример Управителя на вселената, когото нарече с новото име „*вашия Отец*”, за да им покаже колко нежно се грижеше Бог за тях. Той каза, че Бог се грижи за всяка изгубена душа, че „*както баща жали чадата си, така Господ жали ония, които му се боят*” (Пс. 103:13). Такова описание на Бога за човеците е дадено само в Библията. Езичеството учи човеците да гледат на най-висшето същество като на такова, което всява страх вместо любов – едно разгневено същество, което трябва да бъде омилостивявано чрез жертви, а не като на един баща, който изсипва над чадата си даровете на любовта си. Дори израилтяните бяха заслепени за ценните поучения на пророците относно Бога, че това изявление на Неговата бащина любов им се видя като нещо ново, за пръв път дадено на света.

Юдеите вярваха, че Бог обича само онези, които му служат – според техните схващания тия, които изпълняваха вярно нарежданията на равините – а всички останали човечи бяха под Неговата ненавист и проклетие! Исус – обратното - казваше, че целият свят – добри и зли – се намира под слънчевата светлина на Неговата любов. Тази истина те можеха да видят даже и от природата, „*защото*

Той оставя своето слънце да грее над лоши и добри и праща дъжд на праведни и неправедни” (Мат. 5:45).

Не е някаква скрита в земята собствена нейна сила, чрез която тя всяка година дава даровете си и продължава движението си около слънцето. Не, Божията ръка движи планетите и направлява движението по точни определени пътища. Чрез Неговата сила се редуват лято и зима, време за сеитба и време за жетва, ден и нощ редовно; чрез Неговото слово виреят растенията, появяват се листата и цъфтят цветята. Всяко благо, което получаваме, всеки слънчев лъч, всяка капка дъжд, всеки залък храна, всеки миг от живота е дар на неговата любов.

Докато ние бяхме още без любов и непримирими, „омразни и мразещи се един-друг”, нашият Небесен Баща се смили над нас. Тогава „се яви благостта на Бога, нашия Спасител, и Неговата любов към човеците. Той ни спаси не чрез праведни дела, които ние сме сторили, но по Своята милост”. (Тит 3:3-5). Така и Неговата любов, ако я приемем, ще ни прави любезни и сърдечни не само спрямо ония, които ни се харесват, но и спрямо заблудените, спрямо най-виновните и най-грешните.

Божии чада са тия, които са причастници на божественото естество. Не земно положение, не рождение, не националност или религиозни привилегии ни отличават като членове на божественото семейство, а само любовта – любов, която обгръща всички човеци. Даже грешници, чиито сърца още не са се съвсем затворили за влиянието на Божия Дух, са чувствителни към любезните обноски и отвръщат на любовта с любов, както и на омразата с омраза. А само Божият Дух отвръща на омразата с любов. Да бъдеш към неблагодарните и злите любезен, да правиш добро на ония, от които не можеш да очаква такова – това са характерни белези на царствената небесна фамилия,

сигурни доказателства, чрез които чадата на Всевишния показват своето високо положение.

„И ТЪЙ, БЪДЕТЕ СЪВЪРШЕНИ И ВИЕ, КАКТО Е СЪВЪРШЕН ВАШИЯТ НЕБЕСЕН ОТЕЦ”

Думата „и тъй” показва едно заключение от казаното преди това. Исус беше описал на слушателите си безкрайната любов и милост Божия и затова им заповяда да бъдат съвършени. Понеже Вашият небесен Баща е добър и „към неблагодарните и злите” (Лука 6:35), понеже се е принизил за да те възвиси, затова – каза Исус – ти можеш да станеш подобен Нему и вече да стоиш без грешки през човеци и ангели.

Условията за вечен живот по благодат са и сега същите, каквито бяха и в рая – съвършена правда, хармония с Бога, пълно съгласие с принципите на Неговия закон. В Стария завет пред очите ни се представя същият характерен образец, както в Новия завет, а именно – един образец, на който ние можем да станем подобни. В основата на всяка заповед, на всяко Божие нареждане лежи едно съвсем определено обещание. Бог е взел мерки, за да можем ние да станем подобни Нему, и Той желае да извърши това за всички, които не противопоставят своята противна воля, осуетявайки чрез това Неговата благодат.

Бог ни е възлюбил с неизказана любов и у нас ще се събуди любов към Него, когато започнем да разбираме по малко от широчината и дължината, от дълбочината и височината на тази любов, която надвишава всяко познание. Чрез откровението на привлекателната Христова красота и чрез познанието на неговата любов към нас, докато сме били още грешници, себелюбивото сърце ще се стопи и ще бъде победено – грешникът бива преобразен и става чадо на Небето. Бог не си служи с никакви принудителни мерки, а

само с любов, за да прогони греха от човешкото сърце. Чрез нея Той превръща гордостта в смирение, а враждата и неверието в любов и във вяра.

Юдеите опитваха всичко, за да станат съвършени чрез собствени усилия, но те не постигнаха целта си. Христос им беше казал, че със собствената си правда те нямаше да могат да влязат в небесното царство, и сега Той им показваше характера на правдата, която ще имат всички, които ще влязат в небесното царство. През цялата си проповед Той беше описал плодовете на тази правда и сега с едно изречение Той посочва на Източника и на естеството на тази правда. Бъдете съвършени, както Бог е съвършен. Законът е само едно копие на Божия характер. Познайте във вашия Небесен Отец едно пълно откровение на принципите, които са основата на Неговото управление.

Бог е любов. Както светлината се излъчва от слънцето, така се излъчва от Него любов, светлина и радост над всички Негови творения. Той е щедър и непрекъснато ни облива със Своята любов.

Той казва да бъдем съвършени, както Той е съвършен – по същия начин. В нашия малък кръг ние трябва да бъдем светлина и благословение, както Той е такава за цялата Вселена. Ние нямаме нищо от самите нас, но светлината на Неговата любов ни огрява и ние трябва да отразяваме нейния блясък. Като правим добро на другите с доброто, което Бог ни е дал, ние сами ще ставаме съвършени в нашата част, както Бог в Неговата.

Исус казва: Бъдете съвършени, както е съвършен вашият Отец. Ако сме Божии чада, ние ще сме и участници на неговото естество и ще бъдем подобни Нему. Всяко дете живее чрез живота на баща си. Ако ние сме Божии деца – заченати от неговия Дух – тогава и ние ще живеем чрез Божия живот. В Христа „*обитава телесно*

всичката пълнота на Божеството” (Кол. 2:9) и животът Исусов да се открие в смъртната ни плът (2Кор. 4:11).

Този живот ще развие в нас същия характер и същите дела, както в Христа. По такъв начин ние ще бъдем доведени в съгласие с всяка от Неговите заповеди, понеже *„законът на Господа е съвършен – укрепява душата”* (Пс. 19:7). Чрез любовта *„оправданието, изисквано от закона, се изпълва в нас, които живеем не по плът, а по дух”* (Римл. 8:4).

ИСТИНСКАТА ПОДБУДА ЗА ДУХОВНО СЛУЖЕНЕ

**„ВНИМАВАЙТЕ ДА НЕ ВЪРШИТЕ ДЕЛАТА НА
ПРАВДАТА СИ ПРЕД ЧОВЕЦИТЕ, ЗА ДА ВИ
ВИЖДАТ”**

Думите, които Исус изговори от планината, бяха израз на поученията, които Неговият живот изявяваше без думи, които обаче не бяха разбрани от човеците. Те не можеха да разберат защо Този, който притежаваше такава голяма сила, не я използваше, за да спечели това, което в техните очи се виждаше най-важно. Техните мисли, техните подбуди, техните начини бяха точно противоположни на Неговите. Докато заявявах, че държат за най-точното изпълнение на закона, същинската цел, към която те се стремяха, беше да прославят себе си и Христос искаше да им обясни, че оня, който обича собственото си Аз, е престъпник на закона.

Но принципите на фарисеите бяха същите, каквито са присъщи на човеците от всички времена. Фарисейският дух и сега е главната подбуда на човешката природа; и понеже Спасителят показва разликата между Своя дух и тоя на равините, то Неговото учение може да се приложи също така и за човеците от всички времена.

По времето на Христа фарисеите непрестанно се стараеха да си спечелят благоволенieto на Небето, за да си осигурят чрез това светски почести и блага, които те считаха за награда за тяхната добродетел. Същевременно те вършеха благодеянията си пред човеците, за да ги виждат и по такъв начин да си спечелят име на святост. Исус укори тяхното излагане на показ, като каза, че Бог не приема такава служба, и че похвалите и възхищението на народа, които те тъй ревностно търсеха, щяха да бъдат единствената

награда, която щяха да получат. „А ти кога правиш милостиня, нека лявата ти ръка да не знае, какво прави дясната”, за да става твоята милостиня в тайно; и твоя Отец, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве”.

С това Исус не е казал, че делата на любовта трябва да се държат винаги в тайна. Апостол Павел, който е писал под внушението на Светия Дух, не премълчаваше великодушната самопожертвувателност на македонските християни, а разказваше за благодатта, която Христос беше издействувал в тях, и по такъв начин и други бяха изпълнени със същия дух. Той писа и на коринтяните: „Вашата ревност подбуди твърде мнозина” (2Кор. 9:2).

Христовите думи са ясни сами по себе си – а именно, че когато се правят благодеяния, не похвалата и почестите на човека трябва да бъдат подбудителната причина. Истинското благочестие не търси да се показва пред хората. Ония, които търсят похвали и ласкателства, са християни само на име.

Чрез добрите си дела Христовите последователи трябва да славят не себе си, но Оня, чрез чиято благодат и сила те могат да вършат такива дела. Всяко добро дело се извършва чрез Светия Дух, а Светият Дух се дава, за да се прослави Този, Който го дава, а не онзи, който го получава. Ако Христовата светлина е огряла душата, от устата ще се излива само хвала и благодарност към Бога. Не нашите молитви, нашата вяност, нашата благотворителност и себеотрицание ще бъдат тема на мислите и разговорите ни, а Исус ще бъде възвеличен. Личното Аз ще отстъпи назад и Христос ще бъде всичко.

Ние трябва да даваме искрено, подбудени от състрадание и любов към страдащите, а не за да показваме добрите си дела. Искреност и истинско сърдечно състрадание са подбуденията, които Небето цени. Душата,

която е искрена в любовта си и напълно предана, се цени от Бога повече от офирско злато.

„Никоя служба не може да се сравни по ценност с тази, която се извършва от любов.”

Ние не трябва да мислим за награда, а за това, как можем да бъдем полезни. И все пак службата, извършена в този дух, не ще остане невъзнаградена. *„Твоят Отец, Който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве”*. Сам Бог е наистина най-голямото възнаграждение. Но Него може да приеме само душата, която по характер е станала подобна Нему. Колкото напълно тя се предава Богу в служба на човеците, толкова и Той ѝ се отдава.

Никой не може да излъчва от сърцето и живота си потоци на Божието благословение за други, без при това да бъде сам той богато възнаграден. Склоновете и равнините, които предлагат корита на планинските потоци, не остават невъзнаградени – възвръща им се стократно повече от онова, което те дават; понеже потокът, който протича клокочейки, оставя своите плодоносни насипи по тях. Тревата по техните брегове е по-свежа и буйна, дърветата са по-кичести, цветята са в по-голямо изобилие. По голите и опърлени от слънчевия пек равнини – ивици буйна зеленина показват течението на реката и долината, която отвежда тези планински съкровища към морето е обрасла в свежест и красота – свидетелство за наградата, която Божията благодат дава на всички, които се оставят да бъдат употребени като канали, през които тя се излива над света.

Такова благословение имат ония, които проявяват милост към бедните. Пророк Исаия казва: *„Да разделяш хляба си с бедния и да въвеждаш в дома си сиромаси без покрив. Когато видиш голия, да го обличаш и да се не криеш от своите еднокръвни. Тогава твоята светлина ще изгрее като зората и здравето ти ще процъфне... И Господ ще те води всякога и ще насища душата ти в бездъждие... И ще*

бъдеш като напоявана градина и като воден извор, чиито води не пресъхват” (Исаия 58:7-10).

Делото на благотворителността е двойно благословено, защото докато този, който дава на нуждаещите се, благославя други, сам той получава благословение в още по-голяма мярка. Христовата благодат развива в душата характерни черти, противоположни на себелюбието, които правят живота по-хубав, облагородяват го и го обогатяват. Дела на обич, извършени незабелязано, свързват сърцата и ги привличат по-близо до Оня, Който е източник на всяко състрадателно чувство. Малки дела на внимателност, на любов и на самопожертвование, които се пръскат в живота тихо, както ароматът на цветята, допринасят много за доброто и щастието в живота. В края ще се установи, че себеотрицанието за доброто и щастието на другите, колкото незабелязано и неоченено да е било то тук – в небето е признато като знак за нашата връзка с Царя на славата, Който, толкова богат – стана беден заради нас.

Делата на милост може да се извършват в тайно, но техните последици върху характера на ония, които са ги вършили, не могат да останат скрити. Ако ние действуваме от цялото си сърце като Христови последователи, сърцето ни трябва винаги да стои в тясна връзка с Бога; и Божият Дух, който управлява нашия дух, ще доведе душата ни в хармония с божественото.

Той, който дава повече дарби на ония, които са употребили мъдро поверените им такива, гледа с благоволение на делата на вярващите във Възлюбения, чрез чиято благодат и сила те са били извършени. Ония, които са се старали да развият в себе си един християнски характер и да го усъвършенствуват, упражнявайки се в добри дела, ще пожънат в бъдещия свят онова, което тук са сяли. Започнатото на земята дело ще достигне своя завършек в

онзи по-възвишен и по-свят живот, за да пребъдва във вечността.

„И КОГА СЕ МОЛИШ, НЕ БЪДИ КАТО ЛИЦЕМЕРИТЕ”

Фарисеите имаха определени часове за молитва и когато дойдеше време, ако те се намираха – както често се случваше – на улицата или на пазара, посред бързащите човешки тълпи или където и да било, те заставаха на едно място и произнасяха с висок глас формалните си молитви. Такова богослужение, което служеше само за да се прославят те с благочестието си, беше безпощадно укорено от Господа. При все това Той не презираше публичната молитва, а и сам се молеше заедно с учениците Си пред множеството. Той учеше, че личната молитва не трябва да бъде публична, а в тихо благоговение да достига само до ушите на Бога, Който чува от всякъде – такива молитви не биваше да бъдат подслушвани от никакво любопитно ухо.

„А ти кога се молиш, влез в скришната си стая”. Имай едно място за тайната си молитва. Исус си имаше избрани места, където да се разговаря с Бога, и ние трябва да си имаме такива. Ние често имаме нужда да се уединим на такова местенце, колкото и да е скромно то – където можем да бъдем насаме с Бога.

„Помоли се на твоя Отец в тайно”. В Исусовото име ние можем с детинско доверие да дойдем в Божието присъствие и не е нужно никой човек да ни бъде посредник, чрез Исуса ние можем да разкрием сърцето си на Отца, Който ни познава и люби.

В тайно, където освен Бога никое око не ни вижда и никое ухо не ни чува, ние можем да разкрием най-съкровените си желания и копнежи пред Отца, Който е изпълнен с безкрайна милост. В усамотението, когато

душата е застанала тихо пред Бога, гласът, който винаги отговаря на човешката нужда, ще говори на сърцата ни.

„Господ е много милосърден и състрадателен” (Яков 5:11). С неуморима любов Той чака да чуе изповедта на съгрешилите и да приеме разкаянието им. Той очаква благодарност от нас, както майката очаква признателна усмивка от любимото дете. Той желае ние да разберем колко сериозно и нежно копнее сърцето Му за нас. Той ни кани да дойдем при Него, за да може Той да взема участие в нашите трудности, да облекчи мъката ни чрез любов, да излекува раните ни, за да станем ние, които сме слаби – силни чрез Неговата сила, и които сме празни, да се изпълним с Неговата пълнота. Никой, който е идвал при Него, не е бил разочарован, защото: *„Който обръщаха поглед към Него, просияваха и лицата им няма да се по срамят”* (Пс. 34:5).

Който търси Бога в тайно, казва му нуждите си и Го моли за помощ, не ще моли напразно. *„Твоят Отец, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве”*. Ако приемаме Христа за наш всекидневен придружител, ние ще чувствуваме около нас силите на невидимия свят, и като гледаме постоянно към Исуса ще станем подобни на неговия образ. Гледайки на Него – ние ще бъдем преобразени – характерът ни ще стане благ, прекрасен и облагороден за небесното царство. Вследствие постоянното общение с нашия Господ, ние ще растем в чистота, святост, сърдечност, познание и мъдрост. Ние ще получаваме едно божествено възпитание и ще го проявяваме в живота си чрез трудолюбие и ревност.

Душата, която всеки ден се обръща в сериозна молитва към Бога за помощ, подкрепа и сила, ще следва благородните внушения, ще има ясно познание за истината и дълга си, възвишени цели в живота си и постоянен глад и жажда за правдата. Чрез продължителна връзка с Бога, ние

ще можем да даваме и на другите, с които общуваме – от светлината, мира и спокойствието, които изпълват нашето сърце. Силата, която ние получаваме чрез молитвата, съединена с постоянното старание да бъдем предпазливи и внимателни, ще ни прави способни за нашите всекидневни задължения и при всички обстоятелства ще ни запазва духа на мира.

Когато се приближим при Бога, сам Той ще влага в устата ни думите, които трябва да изговорим, за да прославим името Му. Той ще ни научи на ангелските песни, с които да благодарим на Небесния Баща. Всяка постъпка в живота ни ще разкрива светлината и любовта на живеещия в нас Спасител. Оня, който живее един живот на вяра в Божия Син – не ще бъде тревожен от външни трудности.

„А КОГА СЕ МОЛИТЕ, НЕ ГОВОРЕТЕ ИЗЛИШНО КАТО ЕЗИЧНИЦИТЕ”

Езичниците гледаха на молитвите си като на някаква заслуга, която сама по себе си опрощаваше греха. Затова и колкото по-дълга биваше молитвата, толкова по-голяма – и заслугата. Щом можеха да стават святи чрез своите собствени усилия, тогава те имаха в себе си нещо, на което можеха да се радват и за което да бъдат горди. Това схващане за молитвата произлизаше от принципа за самоспасението, който лежи в основата на всички фалшиви религиозни системи. Фарисеите бяха възприели този езически начин на молене и той и днес още се среща между много от тъй наречените християни. Повторението на установени обичайни фрази, без сърцето да копнее за Бога – не е нищо, освен „излишното” многословие на езичниците.

Молитвата не е омилоствение за греха; тя не крие в себе си никаква сила, никаква заслуга. Всички красиви думи, с които можем да си послужим при нея, не могат да

се сравнят по стойност с едно-едничко свято желание. Най-красноречивите молитви са само празни думи, ако те не изразяват чувствата на сърцето. Но молитвата, която изхожда от едно искрено сърце и изразява искрения копнеж на душата – тъй, както един земен приятел моли другаря си за нещо, сигурен, че ще го получи – това е молитвата на вярата. Бог не желае нашите церемониални комплименти; но викът на съкрушеното, смирено от съзнанието за греха и слабостта си сърце, намира пътя към най-милостивия Баща.

„КОГА ПОСТИТЕ, НЕ БИВАЙТЕ НАМРЪЩЕНИ КАТО ЛИЦЕМЕРИТЕ”

Постът, за който споменава Словото Божие, е нещо повече от една форма – той се състои не само в отказване от храна, покриване с вретиче и посипване главата с пепел. Оня, който пости от мъка поради греха, няма желание да се показва на другите. Целта на поста, който Бог изисква от нас, не се състои в това да изтезваме тялото си поради това, че душата е съгрешила, но да ни помогне да познаем низката природа на греха, да смирим сърцата си пред Бога и да получим Неговата опрощаваща благодат. Неговата заповед към Израиля беше: *„Раздирайте сърцата си, а не дрехите си и се обърнете към Господа, вашия Бог”* (Йоил 2:13).

Не ще ни ползува нищо, ако извършваме разни външни прояви на разкаяние или ако си въобразяваме, че чрез собствените си дела ще можем да си спечелим или купим наследство между светиите. Когато на Христа беше зададен въпроса: *„Какво да правим, за да вършим делата Божи?”*, Той отговори: *„Депото Божие е това, да повярвате в Оногова, когото Той е пратил”* (Йоан 6:28,29). Да се покаеш, значи да се отвърнеш от собственото Аз и да се обърнеш към Христа. И когато ние приемем Христа така, че

чрез вярата ни Той да живее Своя живот в нас, тогава ще се явят и добрите дела.

Исус каза: *„А ти, кога постиш, помажи главата си и умий лицето си, та да се покажеш, че постиш не пред човеците, но пред твоя Отец, Който е на тайно“*. Това, което се прави за прослава на Бога, трябва да се прави с радост, а не с печал или нежелание. В Христовата религия няма нищо мрачно. Когато християни чрез печалния си вид правят впечатление, като че ли са разочаровани от Христа, те представят фалшиво Неговия характер и дават повод на Неговите неприятели да си правят неправилни заключения. Макар и с думи да признават Бога за свой Отец, все пак чрез своя печален и тъжен вид те правят на света впечатление, като че ли са сираци. Христос желае ние да показваме служенето Нему така привлекателно, както то е в действителност. Разкрий на състрадателния Спасител себеотрицанията и скритите изпитания на сърцето си, положи бремето си в подножието на кръста и продължи пътя си, радвайки се на Неговата любов, с която Той пръв те е възлюбил. Човеците могат никога да не видят какво става в тайно между Бога и една душа, но плодът от действието на Светия Дух в сърцето ще се открие на всички, защото: *„Той, който вижда в тайно, ще ти въздаде наяве.“*

„НЕ СИ СЪБИРАЙТЕ СЪКРОВИЩА НА ЗЕМЯТА“

Събираните на земята съкровища не са трайни; те могат да бъдат откраднати от крадци, изядени от молци и от ръжда, да бъдат унищожени от огън или отнесени от бури. *„Където е съкровището ви, там е и сърцето ви“*. Земните съкровища тъй ще заплелят сърцата, че небесните неща ще бъдат все повече и повече пренебрегвани.

През юдейско време любовта към парите беше най-голямата страст. Светското заемаше в душата мястото,

което подобаваше на Бога и на религията. Така е и днес. Алчната жажда за богатство упражнява такова властно и заплениващо влияние върху живота, че благородното в човека и хуманността се заглушават и човекът пропада в гибел. Службата на сатана е пълна с грижи, трудности и уморителна работа, и съкровищата, които хората трупат тук, на земята с такива усилия, траят само кратко време.

Исус казва: *„Събирайте си съкровища на небето, гдето ни молец, ни ръжда ги яде, и гдето крадци не подкопават и не крадат, защото гдето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.“*

Поуката е: *„Събирайте си съкровища на небето“*. Във ваш собствен интерес е да си събирате небесни съкровища. Те единствено от всичко, което притежавате, са действително ваши, защото събираните в небето съкровища са вечни. Нито огън, нито вода могат да ги унищожат, нито крадец може да ги ограби, нито молци или ръжда да ги поядат; защото сам Бог ги пази.

Това богатство, което Христос цени над всичко, е *„богатство на славното Негово наследство за светиите“* (Ефес. 1:18). Христовите ученици са наречени Негови скъпоценни камъни, Негово скъпоценно особено съкровище. Той казва: *„Както камъни на корона ще заблестят над земята Му“* (Зах. 9:16). *„Людете ще бъдат по-скъпи от офирско злато“* (Исая 13:12). Христос – големият център, от Който се излъчва всяка слава, вижда Своя народ в неговата чистота и съвършенство като награда за всички Своя страдания, за Своите унижения и за Своята любов като прибавка към славата Си.

Ние имаме привилегията да действуваме заедно с Него във великия изкупителен план и да бъдем участници на богатствата, които Неговата смърт и Неговите страдания ни издействуваха. Апостол Павел писа до християните в Солун: *„Кой е наша надежда или радост, или венец за*

похвала? Не сте ли вие пред нашия Господ Исус при Неговото пришествие? Да, вие сте нашата слава и радост” (1 Сол. 2:19,20). Това са съкровища, към които ние трябва да се стремим. Характерът е голямата жетва на живота и всяко дело, всяка дума, която чрез Христовата благодат запалва небесен копнеж в душата, всяко старание, насочено към това да възпита един характер по образ на Христа, е събиране съкровища в небето.

„Където е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.” С всяко старание да правим добро на другите – ние ползваме себе си. Оня, който отдава парите или времето си за разпространение на евангелието, ще посвещава интересите и молитвите си на делото и на душите, които биха могли да бъдат спечелени чрез тях. Той ще прояви интерес към всички, ще чувства желание да се отдава все повече и повече на Бога, за да може да прави колкото е възможно повече добрини на другите.

В последния ден, когато богатствата на този свят ще бъдат унищожени – оня, който си е събирал съкровища в небето, ще види, какво е постигнал в живота си. Ако сме следвали Христовите думи, тогава, когато бъдем събрани около големия бял трон, ние ще видим около себе си души, за които сме били средство, за да получат те блаженство, и ще узнаем, че и те пък от своя страна са помогнали за спасението на други, и тези други – още други – едно голямо число като резултат от нашата работа, стигнали до пристанището на мира, за да положат короните си при нозете на Исус и да го славят през цялата вечност. С каква радост ще гледат Христовите поклонници на тези изкупени, които ще участвуват в славата на Изкупителя! Колко ценно ще бъде Небето за ония, които са били верни в делото за спасението на души!

„Ако сте възкръснали заедно с Христа, търсете това, що е горе, гдето Христос седи отдясно на Бога” (Кол. 3:1).

„АКО ОКОТО ТИ Е ЧИСТО, И ЦЯЛОТО ТИ ТЯЛО ЩЕ БЪДЕ СВЕТЛО”

Условията, които Спасителят сочи – са искрени намерения и пълна преданост на Бога. Който искрено и усърдно се старае да познае истината и да я следва, каквото и да му струва – нему ще бъде дадено божественото просветление. Истинското осветление започва, когато всяка връзка с греха се прекъсне. Тогава и ние ще можем да казваме от сърце както апостол Павел: *„Като забравям, що е зад мене, и като се силно стремя към това, що е пред мене, тичам към целта – към наградата на горното от Бога призвание в Христа Исуса... моя Господ, заради когото от всичко се отрекох, и всичко считам за измет, за да придобия Христа”* (Фил. 3:13,14,8).

Но там, където окото е заслепено от себелюбие, там е пълна тъмнина. *„Но ако окото ти е болнаво, то цялото ти тяло ще бъде помрачено.”* Този ужасен мрак беше, който обгръщаше юдеите в коравосърдечно неверие и им правеше невъзможно да познаят характера и мисията на Оня, Който беше дошъл да ги избави от греховете им.

Падането в изкушение започва с това, като се разклатим и станем непостоянни в доверието си в Бога. Ако не искаме да се предадем всецяло на Бога, ние оставаме в тъмнина. Когато си правим разни условия, ние оставяме една отворена врата, през което сатана може да влезе и да ни въведе в изкушение. Той знае, че когато заслепи лицето ни така, че окото на вярата да не може да вижда Бога, тогава няма закрила срещу греха.

Властта на една греховна страст показва заслепение на душата. Всяко задоволяване на такава страст усилва упорството на душата против Бога. Като следваме избрания от дявола път, ние биваме обхванати от сянката на лукавия

и всяка стъпка ни води във все по-голяма тъмнина и увеличава слепотата на сърцето ни.

В духовния, както и в природния свят, съществува един и същ закон. Онзи, който остава в постоянна тъмнина, най-после ще изгуби зрителната си сила и ще бъде „*обхванат от една тъмнина, по-голяма от среднощния мрак; и най-голямата виделина на деня не ще му бъде светла. Той „ходи в тъмнината и не знае къде отива, защото тъмнината му е заслепила очите*” (1Йоан. 2:11). Чрез постоянното отстъпване на греха, чрез пренебрегване умоляванията на божествената любов грешникът изгубва любовта към доброто, копнежа по Бога и даже способността да приема светлина от Небето. Благодатната покана е все още пълна с любов, светлината огрява душата също тъй силно, както по времето, когато я беше огряла за първи път; но гласът вече звучи на глухи уши, светлината пада върху слепи очи.

Никоя душа не бива съвсем напусната от Бога и изоставена сама на себе си, докато има още надежда за нейното спасение. Човекът се отвърща от Бога, но Бог никога не се отвърща от човека. Небесният Баща се обръща към човека с умоление, предупреждения и уверения в Своето състрадание дотогава, докато всякакви понататъшни възможности и привилегии биха били напразни. Отговорността пада върху грешника. Като се противи на Божия Дух днес, той открива пътя за друга една съпротива, когато светлината ще му се предложи в по-голяма сила. Така той минава от една степен на съпротива в друга, докато най-после светлината не му прави вече никакво впечатление и той съвсем престава да се вслушва в гласа на Божия Дух. Тогава „светлината в тебе” е станала тъмнина. Дори и признатата истина е станала тъй неясна, че и тя още повече увеличава слепотата на душата.

„НИКОЙ НЕ МОЖЕ ДА СЛУЖИ НА ДВАМА ГОСПОДАРИ”

Христос не казва, че човек не трябва или не бива да служи на двама господари, но че той не може. Интересите на Бога и тия на Мамона нямат нищо общо и не са в съгласие помежду си. Точно там, където съвестта увещава християнина да бъде търпелив, себепридателен, тих, светският човек преминава границата, за да задоволи себелюбивите си склонности. Себепридателният Христов последовател стои на едната страна, себезадоволяващият се човек на удоволствията – на друга страна, на която християнинът никога не може да застане.

Никой не може да заеме неутрално становище, няма средна класа, която нито да обича Бога, нито да служи на врага на правдата. Христос желае да живее в Своите последователи, да работи чрез техните членове и да действа чрез техните способности. Тяхната воля трябва да бъде подчинена на Неговата; те трябва да постъпват по Неговия дух, и тогава не те са, които живеят, а Христос, Който живее в тях. Който не се предава всецяло на Бога, стои под властта на една друга сила и слуша друг глас, чийто нашепвания са от съвсем друг характер. Една служба наполовина води човека на страната на врага като един добър съюзник с множествата на тъмнината. Когато ония, които претендират, че са Христови ратници, влязат в съюз със сатана и помагат за напредъка на неговото дело – тогава те се явяват като Христови врагове и излагат светата вяра. Те образуват една връзка между сатана и верните последователи, така че чрез тази връзка врагът постоянно работи, за да отклони сърцата на Христовите ратници.

Най-силната крепост на порока на земята е не порочният живот на отхвърления грешник или на презрения пропаднал човек, а животът, който изглежда добродетелен,

честен и благороден, но в който се съдържа някой грях и се подхранва някой порок. Такъв един пример е за една бореща се в себе си срещу някакъв любим грях, трепереща на ръба на пропастта душа, една крайно съблазнителна примамка към греха. Оня, който е надарен с високо разбиране за живота, истината и честта, и все пак съзнателно престъпна една от светите Божии заповеди, е превърнал своите благородни дарби в примамка към греха. Различни дарби, способности, таланти, съчувствие и дори великодушни и благородни дела могат да бъдат сатанински примки, за да се тласнат и други души в бездната на гибелта в този и в бъдещия живот.

„Не обичайте света, нито което е в света; ако някой обича света, той няма любовта на Отца. Защото всичко, що е в света – похотта на плътта, похотта на очите и гордостта житейска, не е от Отца, а от тоя свят” (1Йоан. 2:15,16).

„НЕ СЕ БЕЗПОКОЙТЕ”

Този, Който ти е дал живота, знае също, че имаш нужда от храна, за да го поддържаш; и Който ти е дал тялото, знае също, че се нуждаеш и от облекло. Той, Който ти е дал по-голямото благо, не ще ли ти даде и това, което е необходимо за него?

Исус посочи на слушателите си птиците, които пееха песните си, несмущавани от никакви грижи; защото те *„не сеят, нито жънат”*, и все пак Великият Баща се грижи за техните нужди. Тогава Исус запитва: *„Не сте ли вие много по-ценни от тях?”*

Хълмовете и полетата бяха великолепно украсени с най-хубави цветя и Исус, посочвайки на росните цветя, каза: *„Взрете се в полските лилии как растат.”* Наистина, човешката сръчност може да наподобява най-красивите

форми и нежните цветове на растенията и цветята; но кой може да даде, макар и на едно само цвете или на едно стръкче трева живот? Всяко цветче на пътя получава живота си от същата сила, която е създала звездния свят в небесата, и по всички творения се носи жизненият поток от сърцето на Великия Бог. Полските цветя са облечени чрез Неговата ръка по-великолепно от който да е бил земен цар. *„И ако полската трева, която днес я има, а утре я хвърлят в нец, Бог тъй облича, колко повече вас, малOVERCI?“*

Той, който е направил цветята и учи птиците да пеят, казва: „Погледнете лилиите!, „Вижте птиците!“ От красотата на природата ние можем да научим за Божията мъдрост повече, отколкото всички учени знаят. По цветните листчета на лилиите Бог е написал за нас една вест, написана на език, който може да чете само сърцето, което е забравило учението за недоверието, за себелюбието и за разяждащата грижа. Не ни ли е дал Бог пеещите птици и чудно красивите цветя от преизобилващата любов на бащиното си сърце, за да украси житейския ни път и да го направи приятен? Онова, което ни е нужно за живота, би могло да бъде и без цветя и птици. Но Бог не се е задоволил да ни даде само най-необходимото за живота. Той е изпълнил небе, въздух и земя с най-различни красоти, за да ни разказват за Неговата любов към нас. Красотата на сътворените неща е само едно подобие на блясъка на Неговата слава. И ако Той е украсил природата така великолепно, за да ни направи радостни и щастливи, трябва ли да се съмняваме, че Той ще ни снабди и с всичко, от каквото се нуждаем?

„Погледнете лилиите!“ Всяко цвете, което разтваря чашката си за слънчевата светлина, се подчинява на същия велик закон, който управлява звездите, и колко прост, красив и мил е неговият живот! Чрез цветята Бог обръща вниманието ни върху красотата на хриstopодобния

характер. И Той, който е дал на цветята такава красота, колко повече желае щото нашата душа да се облече с красотата на Христовия характер!

„Взрете се в лилиите”, – казва Исус – „как растат”, как те, прониквайки от студената тъмна земя, от тинята на речното корито, получават и разкриват аромата си. Кой би помислил за такава красота, когато гледа грубата кафява луковица на лилията? Но когато скритият в нея живот от Бога се развие по негов знак под дъжда и слънчевата светлина, тогава човеците се удивляват на нейната прелест и красота. Точно така ще се развива Божият живот и във всяка човешка душа, която се поддава на Неговото благодатно действие, проявено към всички, подобно на дъжда и слънчевата светлина. Чрез Словото Божие се създават цветята и същото слово ще развие у теб красотата на Неговия Дух.

Божият закон е закон на любовта. Той ни е обкръжил с красоти, за да ни поучи, че ние сме поставени на тази земя не само за да копаем и строим за себе си, да работим и да предем, но и за да правим чрез Христовата любов живота красив, пълен с радост и приятен, както цветето чрез своята прелест дава радост в живота на другите.

Бащи и майки, помагайте на децата си да се поучават от цветята! Вземайте ги с вас в градината и на полето и под разлистените дървета – учете ги да виждат в природата проявата на Божията любов! Свързвайте мисълта за Твореца с птиците, дърветата и цветята, напътвайте децата да виждат във всичко, което е красиво и мило – израз на Божията любов към нас. Представяйте им вашата религия приятна – нека законът на добротата да бъде винаги на устата ви.

Поучавайте децата си, че чрез Божията любов и техните характери ще могат да бъдат променени и доведени в хармония с божествения; учете ги, че Той желае техния

живот да бъде украсен с миловидността на цветята; поучавайте ги когато берат цветя, че Оня, Който е направил цветята – е по-красив от цветята. По такъв начин те ще разтворят нежните си сърца за Него. Той, който е „само прелест” ще им стане всекидневен другар, доверен Приятел и животът им ще бъде преобразен по образа на Неговата чистота.

„ПЪРВО ТЪРСЕТЕ НЕГОВОТО ЦАРСТВО”

Народът, който слушаше словата Христови, все още с копнеж очакваше прогласяването на земното царство. Докато Исус им разкриваше небесните съкровища, в умовете на мнозина изпъкваше въпросът: - Колко ли би допринесло едно свързване с Него за развитието на нашите земни планове? Исус им каза, че като полагат най-големи грижи за светски неща, те се приравняват с езичниците, които живеят, като че няма никакъв Бог, чиито любвеобилни грижи се простират над всички Негови творения.

„Всичко това – каза той – търсят езичниците, а вашият Небесен Отец знае, че имате нужда от всичко това” (Лука 12:30) *„Първом търсете царството на Бога и Неговата правда и всичко това ще ви се придаде”* (Мат. 6:33) – Аз съм дошъл да ви известя царството на любовта, на правдата и на мира. Разтворете сърцата си, за да приемете това царство в себе си, и нека най-големите ви старания бъдат насочени към служене на това царство. Макар че това царство е духовно, вие не бива да се страхувате, че вашите телесни нужди ще останат незадоволени. Когато се поставите в служба на Господа, Той – Който притежава всяка власт на небето и на земята, ще се грижи за вашите нужди.

Исус не ни освобождава от необходимостта да се трудим за издръжката на живота си, а ни учи, че във всичко ние трябва да гледаме на Него като на Първия и Последния и Най-Високия. Ние не бива да започваме никакво дело, да изпълняваме никакъв план, да търсим никакво удоволствие, чрез които би се попречило на развитието на Христовата правда в характера и живота ни. Всичко, каквото вършим, да го вършим от сърце като за Господа.

Докато живя на земята, Исус освети живота във всичките му отделни случаи, като постоянно разкриваше на хората Божията слава и всичко подчиняваше на Неговата воля. Ако ние следваме Неговия пример, и за нас се отнася обещанието Му, че всичко, от каквото се нуждаем в живота, ще ни се „придаде”. Бедност или богатство, болест или здраве, простота или мъдрост – за всичко това се грижи Божието Провидение чрез обещанието за Неговата благодат.

Божията вечна десница обгръща душата, която се обръща към Него за помощ, колкото и слаба да е тя. Благородните плодове по хълмовете ще преминат; но душата, която живее за Господа, ще пребъде в Него. *„И светът преминава, и неговите похоти, а който изпълнява волята Божия, пребъдва до века”* (1Йоан. 2:17). Божият град ще разтвори златните си порти, за да приеме оня, който на земята се е научил да търси ръководство и мъдрост, утеха и надежда посред загубите и страданията у Бога. Там ще го посрещне ангелският хор и за него дървото на живота ще дава плодовете си. *„Планини ще се поместят и хълмове ще се поклатят, но Моята милост няма да отстъпи от тебе и заветът на Моя мир няма да се поклати, казва милуващият те Господ”* (Исаия 54:10).

„И ТЪЙ НЕ СЕ ГРИЖЕТЕ ЗА УТРЕ, ДОСТА Е НА ВСЕКИ ДЕН ЗЛОБАТА МУ”

Ако ти си се отдал Богу, за да вършиш делото Му, тогава няма нужда да се грижиш за утрешния ден. Той, комуто служиш, познава края още от началото. Обстоятелствата на утрешния ден, които са скрити от твоя поглед, са известни на Всемогъщия.

Когато ние вземем в своя ръка изпълнението на нещата, които имаме да вършим и за успеха уповаваме на своята собствена мъдрост, ние си натоварваме едно бреме, което Бог не ни е възложил, и се опитваме да го носим без Негова помощ. Ние сами поемаме отговорността, която се пада на Бога, и по този начин се поставим на мястото на Бога. Разбира се, ние можем да имаме грижи и да очакваме опасности и загуби, защото такива не ще липсват; но ако ние наистина вярваме, че Бог ни обича и ни желае доброто, не ще се тревожим за бъдещето. Ние ще се доверим на Бога, както детето се доверява на родителите си; тогава нашите грижи и мъки ще изчезнат, защото нашата воля лежи в Божията воля.

Христос не ни е обещал, че още днес ще поеме нашето бреме за утрешния ден. Той е казал: „Нека Моята благодат ти Бъде достатъчна”, и както даваше някога манна в пустинята, така и сега Той ни дава Своята благодат всяка сутрин наново. Както някога Израилевият народ през странствованията си из пустинята, така и ние можем всяка сутрин да намираме насъщния си хляб.

Само един ден е наш и през този ден ние трябва да живеем за Бога. За този един ден ние трябва най-тържествено да положим всичките си грижи, защото Той се грижи за нас. „Защото само Аз зная намеренията, които имам за вас, казва Господ – намерения за добро, а не за зло, за да ви дам бъднина и надежда” (Ерем. 29:11). „Ако си

оставахте на мястото и мирувахте, щяхте да се спасите; в тишина и упование е вашата сила, но вие не искахте” (Исая 30:15).

Ако ти искаш да търсиш Господа и всеки ден да се връщаш към Него, ако ти сам доброволно пожелаеш да пребъдваш радостно в Господа, ако с радостно сърце следваш неговия милостив зов и носиш игото Христово – иго на послушание и служба – всички твои роптания ще замлъкнат, всичките ти трудности ще бъдат премахнати и всичко, което те тревожи, ще се уреди.

ГОСПОДНАТА МОЛИТВА

„А ВИЕ СЕ МОЛЕТЕ ТАКА”

Два пъти изговори нашият Спасител тази молитва – един път на множеството при Планинската проповед и друг път – няколко месеца по-късно, насаме на учениците Си. Учениците се бяха отделили за известно време от Своя Господ, и когато се завърнаха, намериха го вдълбочен в общение с Бога. Вероятно незабелязвайки тяхното присъствие, Спасителят продължи да се моли. Лицето Му беше просветлено от небесна светлина. Изглеждаше, че Той се намираше в непосредственото присъствие на Невидимия, и в думите Му се криеше такава жива сила като на Един, Който говори лично с Бога.

Сърцата на слушащите ученици бяха дълбоко затрогнати. Те често бяха забелязвали, че техният Учител по цели часове прекарваше в усамотен – молитвен разговор със Своя Отец. Времето си през деня Той използваше, за да служи на множеството, което се тълпеше около Него, и за изобличаване фалшивите измами на равините. Тази непрекъснатата работа Го изтощаваше твърде много, така че майка Му и братята Му, и дори учениците Му се бояха, че Той ще пожертвува живота Си. Но те забелязваха също, че когато след такъв уморителен ден Той се завръщаше от молитвените часове – на лицето Му се четеше израз на мир, и че от присъствието Му се излъчваше съживителна сила. След такива прекарани с Бога часове, Той можеше сутрин след сутрин да излиза пред човечите, за да им раздава от небесната светлина. Неговите ученици вече отдавна бяха разбрали, че силата на Неговите слова и дела идеше от тези часове на молитва, и сега като слушаха молитвата Му, сърцата им се смириха и изпълниха със свято благоговение.

Убедени в голямата си нужда, те Го помолиха, след като Той завърши молитвата си: „Господи, научи ни да се молим!” (Лука 11:1).

Исус не им даде нова формула за молитва. Той само повтори онова, на което по-рано ги беше учил, като че искаше да каже: Вие само трябва да разбирате това, което съм ви вече казал; то има едно дълбоко значение, което вие още не сте разбрали.

И все пак Спасителят не ни ограничава точно в рамките на тези думи. Изравнявайки се с човечеството, Той им предлага Своя собствен идеал за молитва – думи, толкова прости, че и едно дете може да ги разбере, и все пак тъй богати по съдържание, че тяхното значение не може да бъде напълно обхванато дори и от най-великия дух (високия ум). Чрез тази молитва ние сме поучавани да идваме с благодарност пред Бога, да Му излагаме нуждите си, да Му изповядваме греховете си и да Го молим за благодатта, която Той ни е обещал.

„КОГАТО СЕ МОЛИТЕ, КАЗВАЙТЕ: ТАТКО НАШ”

Исус ни учи да наричаме Неговия Баща наш баща; Той не се срамува да ни нарича братя. Неговото сърце е тъй готово и жадно да ни поздрави като членове на божествената фамилия, че още при първите думи, с които трябва да си служим при приближаването ни при Бога, Той ни дава уверението за божественото родство – „Татко наш”.

С това е изявена чудната истина, пълна с насърчение и утеха, че Бог ни обича също тъй, както и Сина Си, както и сам Исус казва в последната си молитва за учениците Си: „И си възлюбил тях, като си възлюбил и Мене” (Йоан 17:23).

Светът, за който сатана изявява претенции и който той тиранизира жестоко – Божият Син е обгърнал чрез едно велико дело в Своята любов и отново е свързал с трона на Йеова. Херувими и серафими и неизброими множества от непадналите ангели пееха на Бога и на Агнеца хвалебни песни, когато този триумф бе осигурен. Те се радваха, че пътят на спасението беше отворен за падналия човешки род и че земята щеше да бъде избавена от проклятието на греха. А колко повече би трябвало да се радват тия, които са предмет на тая чудна любов!

Как можем ние още да се съмняваме, да сме не сигурни и да се чувствуваме като сираци? Заради ония, които бяха престъпили закона, Исус прие човешко естество и стана равен на нас, за да имаме ние вечен мир и сигурност. Ние имаме един ходатай в небето, и който го приеме като личен Спасител, не ще бъде оставен като сирак, за да носи сам бремето на греховете си.

„Мои мили, сега сме Божии чада”. „И ако сме чада, то сме и наследници, наследници на Бога и сънаследници с Христа, та ако страдаме с Него, да се и прославяме с Него”. „И още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни Нему, защото ще Го видим както е” (1Йоан. 3:2; Римл. 8:17).

Първата стъпка, за да се приближим при Бога, е да познаем и да повярваме *„любовта, която Бог има към нас”* (1Йоан. 4:16), защото само чрез притеглянето на Неговата любов ние сме привлечени да дойдем при Него.

Познанието на Божията любов ни кара да се откажем от себелюбието; защото, като наричаме Бога наш баща, ние признаваме всички Негови деца за наши братя. Всички ние сме частици от големия човешки род, всички – членове на едно семейство. В нашите молби ние трябва да включваме нашите ближни също тъй, както себе си, защото никой не се моли добре, когато измолва благословение само за себе си.

Безкрайният Бог, казва Исус, ни дава привилегията да се приближаваме при Него с обръщението „Татко“. Размислете какво включва това! Никои земни родители не са се молили толкова много за своето заблудено дете, колкото Онзи, Който ни е създал, се моли за грешника. Никой човек не е проявявал към непокаяния такъв пълен с любов интерес и не му е отправял такива нежни покани. Бог живее във всеки дом, Той чува всяка изговорена дума, слуша всяка отправена към Него молитва, споделя грижите и разочарованията на всяка душа, внимава на обносните между баща и майка, сестри, братя, приятели и съседи. Той се грижи за нашите нужди и излива непрекъснато благодатта Си, за да ни задоволи. Но когато наричаме Бога наш Баща, ние се признаваме за Негови чада, които се оставят да бъдат ръководени от Неговата мъдрост и желаят да му бъдат послушни във всичко, като знаят, че Неговата любов е непроменяема. Ние ще приемем Неговия план като наш, Неговата чест, Неговият характер, Неговата фамилия, Неговото дело ще бъдат за нас като Божи деца от най-голям интерес и ние с радост ще признаваме нашето роднинство с Небесния Баща и с всеки член от Неговото семейство. Ние с радост ще вършим всичко, колкото и нищожно да е то, което допринася за Неговата прослава или за доброто на нашите съчовеци.

„*На Небеса*“. Той, към когото Христос ни казва да се обръщаме като към наш Баща, е „*на Небеса*“ и „*може да прави всичко, каквото иска*“ (Пс. 115:3). Под Неговата закрила ние можем да си почиваме сигурни, казвайки: „*Кога съм в страх на Тебе се уповавам*“ (Пс. 56:4).

„ДА СЕ СВЕТИ ТВОЕТО ИМЕ“

Осветяването на Божието име изисква да изговаряме с най-голямо благоговение думите, с които назоваваме най-

висшето същество. „Свято е, преподобно е Неговото име!” (Пс. 111:9). Ние никога и в никакъв случай не бива да употребяваме лекомислено Божиите имена и титли. При молитвата ние влизаме в мястото за среща с Всевишния и трябва да заставаме в свято страхопочитание пред Него. Ангелите закриват лицата си в Негово присъствие; херувимите и блестящите и свети серафими се приближават при Неговия трон с тържествено страхопочитание – колко повече би трябвало ние – слаби и грешни същества, да идваме пред Него, нашият Създател, с благоговение!

Но да се осветява името на Господа, означава нещо повече от това. Ние можем, подобно на юдеите в Христово време, външно да показваме най-голямо благоговение и все пак непрестанно да безчестим името на Бога. Името на Господа е *„човеколюбив и милосърден, дълготърпелив, многомилостив и истинен, Който пази правдата и показва милост..., Който прощава вина, престъпление и грях”* (Изх. 34:5,7). За Христовата църква е писано: *„Ще я наричат – Господ наша правда”*. Това име получава всеки Христов последовател. То е наследството на Божието чадо. Семейството се нарича по името на бащата. По време на големите страдания и бедствие на Израилевия народ пророк Еремия се молеше: *„Ние се наричаме с Твоето име – недей ни оставя!”* (Еремия 14:9).

Това име се пази свято от ангелите в небето и от жителите на непадналите в грях светове. Когато се молиш: *„Да се свети Твоето име”*, ти се молиш, това име да се освети в този свят, в тебе. Бог те е признал за Свое чадо пред човеци и ангели – моли го да не посрамваш *„почтеното име, с което се именуваме”* (Яков 2:7). Бог те изпраща като свой представител в света – с всяка постъпка в живота си ти трябва да изявяваш Божието име. А това изисква – да притежаваш Неговия характер. Ти можеш да осветяваш Неговото име, да Го представяш на света само

ако в личния си живот и характер представяш живота и характера на Бога, а това можеш да правиш само чрез приемането на Христовата благодат и правда.

„ДА ДОЙДЕ ТВОЕТО ЦАРСТВО”

Бог, нашият Баща, Който ни обича и се грижи за нас като за Свои деца, е и великият Цар на всемира. Интересите на Неговото царство са и наши интереси и ние трябва да съдействуваме за съграждането на Неговото царство.

Христовите ученици очакваха близкото идване на царството на Неговата слава, но учейки ги на тази молитва, Той им показа, че то още нямаше да дойде – те трябваше да се молят за Неговото идване като за едно бъдещо събитие. Но тази молба все пак съдържаше едно обещание за тях, защото, макар че не щяха да видят идването на царството в техните дни, все пак фактът, че Исус им каза да се молят за него, беше едно доказателство, че то сигурно щеше да дойде в определеното от Бога време.

Царството Божие се съгражда сега, защото всеки ден сърца, които са били пълни с грях и упорство, се предават във властта на Неговата любов. Обаче пълното установяване на царството на Неговата слава не ще настане преди Христовото второ идване на тази земя. *„А царството и владичеството и величието на царствата, които са под цялото небе, ще се дадат на хората, които са светиите на Всевишния”* (Дан. 7:27). Те ще наследят царството, приготвено за тях от началото на света (Мат. 25:34), и сам Христос ще поеме голямата власт и ще управлява.

Небесните порти отново ще се отворят и нашият Спасител ще дойде, придружен от десетки хиляди по десетки хиляди ангели и много хиляди светии като Цар на царете и Господар на господарите. Тогава Господ Йеова *„ще бъде Цар върху целия свят”* (Зах. 14:9). По онова време

ще има само един Господ и едно име „Скинията Божия” ще бъде между човечите, и „Той ще обитава с тях, те ще бъдат неговии люде и сам Бог, техен Бог, ще бъде с тях” (Откр. 21:3).

Но преди това второ идване Исус каза: че „това благовестие за царството ще бъде проповядвано по цялата вселена за свидетелство на всички народи” (Мат. 24:14). Неговото царство няма да дойде преди благата вест за неговата благодат да се разнесе по всички части на земята. И затова ние ускоряваме идването на Неговото царство, когато се отдаваме на Бога и печелим и други души за Него. Само ония, които напълно се посвещават в служба Нему и казват: Ето ме – изпрати ме, за да им отворя очите, „та да се обърнат от тъмнината към светлината и от властта на Сатана към Бога, и да приемат прощение на греховете си и наследство между осветените” (Исаия 6:8; Деян. 26:18), могат да се молят искрено: „Да дойде Твоето царство!”

„ДА БЪДЕ ТВОЯТА ВОЛЯ КАКТО НА НЕБЕТО, ТАКА И НА ЗЕМЯТА”

Божията воля е изразена в Неговия свят закон и принципите на този закон са принципите на Небето. Небесните ангели не постигат по-висока степен на познание, отколкото познанието на Божията воля и на най-голямата служба, която вършат – е да изпълняват Неговата воля.

Но в Небето никой не върши нещо принудително. Когато сатана се опълчи срещу закона на Йеова – за ангелите понятието за един закон беше съвсем ново; те никога не бяха мислили за нещо подобно. В своята служба те не са като слуги, а като синове – съществува пълно единство между тях и техния Творец. Послушанието за тях

не е бreme. Любoвта им към Бoгa ги прави да служат с радoст. Така е и с всяка душа, в която живее Христос – надеждата на славата. В такава душа намират отзвук Неговите думи: „Желая да изпълнявам волята Ти, Бoже мой, и Твоят закон е в сърцето ми” (Пс. 40:8).

С думите „да бъде Твоята воля както на Небето, така и на земята”, ние се молим властта на злото на тази земя да се прекрати, грехът да бъде завинаги унищожен и да настане царството на правдата – и тогава и на земята, както и на небето, ще се „изпълни със сила всяко желание на благост” (2Сол. 1:11).

„ДАЙ НИ ДНЕС ЕЖЕДНЕВНИЯ ХЛЯБ”

Първата половина от предложената ни от Исуса молитва се отнася до името, царството и волята на Бoгa – да се освети името Му, да дойде царството Му и да бъде волята Му. Ако по такъв начин сме направили службата Бoгу за първа наша oбязаност, тогава ние можем да Го молим с упование Той да се грижи и за нашите нужди. Ако сме се отказали от собственото си Аз и сме се предали на Христa, тогава ние сме станали членове на Бoжието семейство и всичко в дома на Отца ни – ни принадлежи. Всички Бoжии съкровища са ни на разположение – както съкровища на този свят, така и тия на бъдещия. Службата на ангелите, дарът на Бoжия Дух, дейността на Неговите служители – всичко е за нас. Светът, с всичко в него – ни принадлежи, доколкото то би служило за нашето добро. Дори враждата на лукавия ще бъде едно благословение за нас, като ни възпитава за Небето. Ако сте Христи, то всичко е ваше (1 Кор. 3:23,21).

Ние не сме като деца, които още не са влезли в притежание на наследството си. Бoг още не ни е поверил Своите чудесни притежания, за да не може сатана чрез

хитростта си да ни измами, както направи това с Адам и Ева в Рая – Христос ги пази за нас, и то така, че погубителят не може да ги докосне. Подобно на децата, които още не са влезли във владение на наследството си, ние ще получаваме всеки ден по толкова, колкото е нужно за през деня. Но ние трябва всеки ден да се молим: *„Дай ни днес ежедневиия хляб”* и не бива да се обезсърчаваме, ако Бог не ни дава веднага и за следния ден. Ние имаме уверението на Неговото обещание: *„Няма да те оставя, нито напусна”*. Давид казва: *„Млад бях – ето остарях, но не съм виждал праведния оставен, нито потомството му да проси хляб”* (Пс. 37: 25). Бог, Който изпрати враните да хранят Илия при потока Херит – не ще отмине ни едно свое вярно, себепожертвувателно чадо. За оня, който живее в правда е писано: *„Хлябът му е даден и водата му е сигурна”*. *„Оня, който не пожали Своя Син, но Го предаде за всички ни, как не ще ни подари заедно с Него и всичко?”* (Исая 33:16; Пс. 37:19; Римл. 8:32). Той, Който облекчаваше грижите и трудностите на Своята овдовяла майка и помагаше за издръжката ѝ в Назарет, има състрадание към всяка майка, която с тежък труд изкарва храната на децата си. Той, Който се смиляваше над множеството, *„защото бяха отрудени и пръснати”* (Мат 9:36) и днес се смилява над страдащите бедни. Неговата ръка е протегната за благословения над тях и дори в молитвата, на която учи последователите си Той им напомня да мислят за бедните.

Когато се молим: *„Дай ни днес ежедневиия хляб”*, ние се молим и за другите, както, за себе си, и знаем, че това, което Бог ни дава, не е само за нас. Бог ни дава блага, за да храним гладните. Бог предлага на бедните Своите блага и казва: *„Когато даваш обед или вечеря, недей кани приятелите си, ни братята си, ни роднините си, нито богати съседи... Но когато даваш угощение, поканвай сиромаси, недъгави, слепи, куци; и ще бъдеш блажен,*

защото понеже те нямат с какво да ти отплатят, ще ти бъде отплатено във възкресението на праведните” (Лука 14:12;14).

„А Бог е силен да преумножи на вас всяко благо, така щото, като имате всякога и във всичко това, което е достатъчно във всяко отношение, да изобилвате във всяко добро дело”. „Който сее оскъдно, оскъдно ще и да пожъне; а който сее щедро, щедро ще и да пожъне” (2Кор. 9:8,6).

Молитвата за всекидневния хляб се отнася не само за храната за поддръжка на тялото, а включително и духовния хляб, от който душата се нуждае за вечния живот. Исус ни заповядва: „Работете не за храна, която се разваля, а за храна, която трае във вечен живот”. „Аз Съм живият хляб, Който е слязъл от Небето. Ако яде някой от този хляб, ще живее до века” (Йоан 6:27,51). Нашият Спасител е хлябът на живота, и като почувствуваме Неговата любов, размишляваме над нея, приемаме я в себе си – ние ядем от хляба, който е слязъл от Небето.

Ние приемаме Христа чрез Неговото Слово, а Светият Дух ни се дава, за да разкрие Той Словото Божие за нашия разум и да влее Неговите истини в сърцето ни. Ние трябва всеки ден да се молим, Бог да ни дава Духа Си, когато четем Неговото слово, за да ни разкрива Той истините, които ще укрепят душата ни за изискванията на деня.

За наше добро е, когато Бог ни учи да се молим всеки ден както за телесните, така и за духовните си нужди. Той желае ние да признаваме нашата зависимост от Неговите постоянни грижи за нас; затова Той иска да ни свърже със Себе си и чрез такова общение с Христа в молитва и чрез изследване на великите и ценни истини в Неговото Слово ние ще бъдем като гладни души, които се нахранват до насита и като жадуващи, които утоляват жаждата си при Източника на живота.

„И ПРОСТИ НИ ГРЕХОВЕТЕ, КАКТО И НИЕ ПРОЩАВАМЕ НА НАШИТЕ ДЛЪЖНИЦИ”

Исус ни учи, че ние можем да получим опрощение от Бога само ако и ние прощаваме на другите. Божията любов е, която ни привлича към Него, и тази любов, ако трогва сърцата ни, трябва да буди и у нас любов към нашите съчовеци.

След завършването на молитвата си Исус добавя: *„Защото, ако вие простите на човеците съгрешенията им, то и Небесният ви Отец ще прости на вас. Но ако вие ще простите на човеците съгрешенията им, то и вашият Отец няма да прости вашите съгрешения”* (Мат. 6:14,15).

Който не е готов да прощава, сам си затваря източника, от който единствено той може да получи милост от Бога. Ние никога не трябва да мислим, че имаме право да отказваме прощението, ако провинилият се спрямо нас не ни е признал вината си. Разбира се, негов дълг е да смири сърцето си в разкаяние и изповед, но ние трябва да показваме пълна милост към ония, които са се провинили спрямо нас, без разлика дали те са ни признали неправдата си, или не. Даже и когато са ни тежко оскърбили, ние не трябва да храним в себе си чувство на огорчение или сами да се съжаляваме, но на всички, които са били несправедливи към нас, трябва тъй да прощаваме, както се надяваме, че Бог ще прости нашите прегрешения.

Прощението има много по-голямо значение, отколкото някои си мислят. Когато Бог ни обещава, че у Него има много прощение, Той добавя: *„Защото Моите мисли не са като вашите мисли, нито вашите пътища са като Моите пътища; понеже колкото Небето е по-високо от земята, толкова и Моите пътища са по-високи от вашите пътища и Моите помисли от вашите помисли”* (Исая 55:8,9), за да покаже колко това обещание надвишава нашето понятие за

прощаване. Божието опрощение не е само едно съдопроизводство, при което Той ни освобождава от осъждане; Той не само ни прощава греха, но ни и освобождава от него. Преизобилната любов на прощението преобразява сърцето. Давид наистина беше изпитал това, когато се молеше: „Сърце чисто сътвори в мене, Боже, и дух постоянен обновявай вътре в мене” (Пс. 51:10). И пак казва: „Колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни” (Пс. 103:12).

В Христа Бог отдаде Себе Си за нашите грехове. Той понесе жестоката кръстна смърт, понесе бремето на греха, „Праведният за неправедните”, за да ни открие любовта Си и да ни привлече при Себе Си. Той казва: „Бивайте един към друг благи, милосърдни – прощавайте си един на друг, както и Бог в Христа е простил на вас” (Ефес. 4:32). Оставете Христос – божественият живот, да обитава във вас и небесната любов да се изявява чрез вас. Това ще донесе на безнадеждните надежда и на съкрушените от греха сърца – небесния мир. Когато се приближаваме при Бога, ние получаваме от Него опрощение само при условие, че сами имаме желание да прощаваме на другите.

За да получим прощаващата Божия любов и да я споделяме с други, трябва да познаем и да повярваме любовта, която Бог има към нас (1Йоан. 4:16). Сатана си служи с всяка измама, за да ни попречи да познаем тази любов – той иска да ни накара да вярваме, че нашите грешки и престъпления са толкова ужасни, че Бог не желае да слуша молитвата ни и не иска да ни благослови и спаси. В себе си ние не виждаме нищо освен слабости, нищо поради което да имаме право на Божията милост, и сатана ни казва, че нашите старания биха били напразни и че ние въпреки всичко не можем да променим несъвършенството в характера си. Когато искаме да се приближим при Бога, тогава врагът ни нашепва: Няма смисъл да се молиш; не

извърши ли ти това и онова зло? Не съгреси ли ти срещу Бога и не постъпи ли против съвестта си. Но ние можем да отвърнем на врага: „*Кръвта на Исуса Христа, Неговия Син, ни очиства от всеки грях*” (1Йоан 1:7). Точно тогава, когато чувствуваме, че сме съгресли и не можем да се молим, е най-доброто време да се молим. Ние можем да се срамуваме и да бъдем дълбоко смирени, но ние трябва да се молим и да вярваме. „*Вярно е това слово и заслужава пълно приемане, че Исус Христос дойде на света да спаси грешните, от които главният съм аз*” (1Тим. 1:15). Опрощението и помирението с Бога не е награда за нашите дела и не се дава като заслуга на грешните човеци, а е дар на непорочната Христова правда.

Ние никога не бива да се опитваме да намаляваме вината си, а трябва да я виждаме така, както Бог я вижда – а това за човека е трудно. Само Голгота може да ни закрие ужасната тежест на греха. Ако трябваше сами да носим греха си, ние бихме били смазани от неговата тежест; но Безгрешният зае нашето място и незаслужено понесе нашите беззакония. „*Ако изповядваме греховете си, Той е верен и праведен да ни прости греховете и да ни очисти от всяка неправда*” (1Йоан 1:9). Чудесна истина! – Той удовлетворява правдата на собствения Си закон и същевременно оправдава всички, които вярват в Исуса. „*Кой е Бог като Тебе, Който прощава беззаконие и не се взира в престъплението на останалите от наследството Си. Не държи гнева Си винаги, защото Му е угодно да показва милост*” (Михей 7:18).

„И НЕ НИ ВЪВЕЖДАЙ В ИЗКУШЕНИЕ, НО ИЗБАВИ НИ ОТ ЛУКАВИЯ”

Примамването към греха е изкушение, и то иде не от Бога, а от сатана и от зло, което е в нашите сърца. *„Бог не е изкушител към зло, Той не изкушава никого”* (Яков 1:13).

Сатана се стреми да ни въведе в изкушение, за да се открие зло в нашия характер пред човеци и пред ангели и тогава Той може да претендира за нас като за Своя собственост. В символичното пророчество на Захария – сатана стои от дясно на ангела Господен и обвинява Исуса Йосидеков. Това показва положението, което сатана заема спрямо всяка душа, която Христос иска да привлече при себе си. Врагът ни въвлеча в грях и тогава ни обвинява пред целия всемир, че не сме били достойни за Божията любов. Но *„Господ рече на сатана: Господ да те смъмри сатано; да! Да те смъмри Господ, който избра Ерусалим. Не е ли това една главня, изтръгната из огън?”* А на Исуса каза: *„Ето, отнех от тебе беззаконието ти и ще те облека с богати одежди”* (Зах. 3:1-5).

В Своята голяма любов Бог се опитва да развие и в нас ценните дарби на Своя Дух. Той допуска да се натъкваме на спънки, да понасяме преследвания и трудности, не за да ни бъдат за проклетие, а за най-голямо благословение. Всяко надвито изкушение, всяка храбро победена трудност ни дава нова опитност и подпомага развитието на нашия характер. Душата, която чрез Божията сила противостои на изкушението, изявява на земята и на небето, че Христовата благодат действува.

Макар и да не трябва да се плашим от изкушението, колкото и голямо да е то, все пак трябва да се молим Бог да ни пази от такива положения, в които ние можем да бъдем заблудени от желанията на нашите лоши сърца. Когато

изговаряме молитвата, на която Христос ни е научил, ние се предаваме на Божието ръководство и Го молим да ни води по сигурни пътища. Ние не можем да се молим с тази молитва сърдечно и същевременно да решаваме да вървим по собствените си пътища. Ние ще чакаме Божията ръка да ни води, ще се вслушваме, за да чуем думите му: *„Този е пътят, ходете по него!”* (Исаия 30:21).

Не е добре за нас да се колебаем и да преценяваме преимуществата, които предложенията на сатана биха ни дали. Грехът е нещастие и безчестие за всяка душа, която се повлича по него; но той е заслепяващ и измамлив и ни съблазнява с ласкателни примамки. Щом се одързостим да преминем на територията на сатана, ние се лишаваме от възможността да бъдем закриляни от Неговата мощ. Доколкото можем, ние трябва да затворим всеки вход, през който изкушителят би могъл да има достъп до нас.

Молитвата *„Не ни въвеждай в изкушение”* включва едно обещание. Щом се предадем на Бога, ние имаме уверението: *„Верен е Бог, Който няма да остави да бъдете изпитани повече, отколкото ви е силата, но заедно с изпитанието ще даде и изходен път, така щото да можете да го издържите”* (1Кор. 10:13).

Едничката закрила срещу лукавия е пребъдването на Христа в нашите сърца чрез вярата в Неговата правда. Изкушението затова има власт над нас, защото себелюбието още живее в сърцата ни. Но когато ние познаем великата Божия любов, тогава себелюбието ще ни се покаже в неговия грозен и отблъскващ вид и ние ще заискаме да го премахнем от душата си. Щом Светият Дух ни представи Христа в неговата светлина, нашите сърца се смекчават и смиряват – изкушението изгубва силата си и Христовата благодат променя характера.

Христос никога не ще изостави една душа, за която Той е умрял. Душата може да Го изостави и да бъде победена от

изкушения, но Христос никога не ще се отвърне от ония, за които е дал откуп собствения си живот. Ако нашите духовни очи биха могли да виждат по-добре, ние бихме видели души, които обременени с грижи и съкрушени от нещастия, отчаяно си желаят смъртта. Но ние бихме видели и ангели, които бързат да дойдат на помощ на тези изкушавани, стоящи пред пропастта, отблъсквайки назад злите ангели, и да напътват нозете им по сигурен път. Борбите, които се водят между тези две войнства, са също тъй действителни както онези на земните армии, и от изхода на тази духовна борба зависи вечната участ.

И за нас се отнасят думите, които бяха отправени към Петър: *„Сатана ви изиска всички, за да ви пресеке като жито; но аз се молих за тебе, да не отслабне твоята вяра”* (Лука 22:31,32). Да благодарим на Бога – ние не сме оставени сами. Той, Който *„толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, за да не погине ни един, който вярва в него, но да има вечен живот”* (Йоан 3:16), не ще ни изостави в тази борба с богопротивника и с човеците.

„Ето,” – казва Той – *„давам ви власт да стъпвате на змии и скорпиони, и власт над цялата сила на врага, и нищо няма да ви повреди”*. (Лука 10:19). Живейте във връзка с живия Бог и Той ще ви държи здраво за ръка и не ще ви остави. Познайте и повярвайте любовта, която Бог има към нас, и вие ще се уверите, че тази любов е една непроницаема защита срещу всички планове и нападения на сатана. *„Името Господне е яка кула; праведният прибягва в нея и бива запазен”* (Притчи 18:10).

„ТВОЕ Е ЦАРСТВОТО И СИЛАТА, И СЛАВАТА”

Последното изречение в молитвата „Татко наш” ни показва нашия Отец като такъв, Който има мощ и власт над всичко и е възвисен над всяко име. Спасителят виждаше

предстоящите пред учениците Му години – не както те си мечтаеха в слънчевото сияние на светски богатства и земна слава, а в тъмнината на човешката омраза и на сатанинския гняв. Посред национални размирици и спорове Той виждаше стъпките на учениците Си заобиколени с опасности и сърцата им често изпълнени със страх. Те щяха да видят как Ерусалим щеше да бъде разрушен, храмът изравнен със земята, богослужението в него завинаги преустановено и Израил, подобен на останките на някой разрушен кораб на усамотен бряг – разпръснат из всички страни. Той каза: „*Ще чуете за войни и за военни слухове. Ще се повдигне народ против народ и царство против царство и на разни места ще има глад и трусове. Но всичко това ще бъде само начало на страдания*”. (Мат. 24:6–8). Все пак Христовите последователи не трябва да се страхуват, че надеждата им е била напразна или че Бог е изоставил земята – силата и славата са Негови и Неговите велики планове ще вървят неспъвани към завършването си. В тази молитва Христовите ученици са напътвани да гледат отгатык мощта и властта на лукавия, към Бога, чието царство владее над всичко и Който е техен Баща и Приятел през всички времена.

Разрушението на Ерусалим беше един образец на последната гибел, която ще дойде над света. Пророчествата, които се изпълниха отчасти при разрушението на Ерусалим, се отнасят по-точно за последното време. Сега ние стоим на прага на големи и тържествени събития – пред нас стои една криза, каквато светът още никога не е преживявал. Но и на нас, както и за първите ученици, е приятно уверението, че царството Божие ще владее над всичко. Нашият Създател държи в ръката си редица идващи събития. Величието на небето контролира както участта на нациите, така и работите на Своята църква. При изпълнението на Своите планове Божественият Учител казва на всеки от Своите

инструменти: „*Аз те снабдих с нужното, преди още ти да Ме познаваше*” (Исая 45:5).

Във видението на пророк Езекиил се явява една ръка изпод крилете на херувимите – това трябваше да поучи Божиите служители, че те щяха да имат успех чрез божествената сила. Тези, които са използвани от Бога като вестители, не бива да мислят, че Неговото дело е зависимо от тях. Смъртни същества не трябва да носят бремето на отговорности за делото – Той, Който не спи, нито дреме, който постоянно е зает с това да осъществява плановете Си, сам ще върши делото Си. Той ще осуетява намеренията на безбожни човеци и ще обърква съветите на ония, които планират зло против Неговия народ. Той – Царят, Господарят на господарите, седи между херувимите и още закриля Своите чада през всички борби и бунтове на народите. Оня, който управлява в небето, е наш Спасител, Той преценява всяко изпитание и бди над очистителния огън на всяка душа. И дори когато крепостите на царете ще бъдат разрушени, когато стрелите на гнева ще пронизват сърцата на Неговите врагове, Неговият народ ще бъде винаги в ръката му.

„Твое, Господи, е величието и силата, и славата, и победата, и благодарението. Защото всичко, което е на Небето и на земята, е Твое... И в Твоята ръка е да възвеличавах и да укрепявах всички” (1Лет. 29:11,12).

НЕ ДА ОСЪЖДАМЕ, А ДА ПОПРАВЯМЕ

„НЕ СЪДЕТЕ, ЗА ДА НЕ БЪДЕТЕ СЪДЕНИ”

Старанията на хората да спечелят спасението си чрез собствени дела неминуемо ще ги доведат дотам да си съставят човешки заповеди като защита срещу греха: защото, като виждат, че не могат да изпълняват закона, те си съчиняват правила и предписания, за да се принудят към послушание на себе си. Чрез това обаче мислите се отклоняват от Бога към собственото Аз, любовта към Бога изчезва от сърцето, а заедно с нея и любовта към ближния. Една система от човешки изобретения с нейните неизброими изисквания неминуемо ще заведе поддръжниците си дотам да осъждат според предписаната мярка всички, които не изпълняват тези нареждания. Атмосферата на себелюбието и на дребнавото критикуване ще задуши благородните и великодушни чувства и ще превърне хората в честолюбиви съдници и дребнави изобличители.

Фарисеите принадлежаха към тази класа, чрез своите богослужения те не се смиряваха, съзнавайки слабостите си, не се изпълваха с благодарност за големите привилегии, които Бог им беше дал – те бяха много повече изпълнени с високомерие и темата на разговорите им беше: Аз, моите чувства, моите знания, моят начин. Тяхното лично становище беше мярката, с която те съдеха другите. Облечени в дрехата на собствената си правда, те се качваха на съдебния стол, за да критикуват и осъждат.

Народът до голяма степен беше изпълнен със същия дух; месеха се във въпроси на съвестта и се осъждаха един други в неща, отнасящи се само между Бога и душата. По повод на този дух и на този обичай Исус каза: „*Не съдете,*

за да не бъдете съдени”. А това ще рече: Не поставяйте себе си за пример; не правете вашите мнения, вашите възгледи относно задължения, вашите лични тълкувания на Писанието меродавни за другите и не ги осъждайте в сърцата си, ако те не постигат вашия идеал. Не критикувайте другите, не изказвайте предположения върху техните подбуждения и не осъждайте техните постъпки.

„Недейте съди нищо преждевременно, докле не дойде Господ, който ще извади наяве скритото в тъмнината и ще изяви намеренията на сърцата” (1Кор. 4:5). Ние не можем да четем в сърцата и понеже сами ние имаме грешки, нямаме право да съдим други. Смъртни човечи могат да съдят само по външност. Само Бог, Комуто е позната тайната подбуда на всяка постъпка и Който постъпва нежно и състрадателно – може да реши случая на всяка душа.

„И затова и ти си без извинение, о човече, който и да си ти – когато съдиш другого, защото в каквото съдиш другия, себе си осъждаш; понеже ти, който съдиш – вършиш същото” (Римл. 2:1). Ония, които критикуват или осъждат другите, сами се обявяват за виновни, защото те вършат същото. Като осъждат другите – те изговарят присъда за себе си, и Бог ще зачете тази присъда и ще я приложи спрямо тях. Самият израз „понеже ти, който съдиш, вършиш същото”, ни дава пълната големина на греха на оня, който дръзва да критикува и осъжда брата си.

„ЗАЩО ГЛЕДАШ СЪЧИЦАТА В ОКОТО НА БРАТА СИ?”

Исус казва: „Защо виждаш съчицата в окото на брата си, а гредата в твоето око не виждаш?”

Неговите думи тук описват един човек, който бърза да открие грешките на другите. Когато мисли, че е открил някаква грешка в характера или живота на своя ближен, той

става особено ревностен, за да разгласи тази грешка. Исус казва, че характерната черта, която се развива в тази дейност, тъй неподобаваща на един християнин – изобличаваната грешка е като греда, в сравнение с една съчица. Липсата на духа на търпението и любовта, е която ни кара да виждаме дребните неща толкова големи.

Ония, които не са преживели съкрушението на едно пълно отдаване на Христа, не проявяват в характера си благотворното влияние на Спасителевата любов. Те представят фалшиво кроткия любезен дух на евангелието и нараняват скъпи души, за които Исус е умрял. Според сравнението, с което си служи Спасителят – той, който проявява съднически дух, е по-голям грешник от оня, когото той обвинява, защото той не само че върши същия грях, но добавя и високомерие и съдничество към него.

Христос е единственият и истински образец на характера, и който сочи себе си като образец за други – се поставя на Христовото място, тъй като Отец е предал всеки съд на Сина (Йоан 5:22), то оня, който дръзва да съди подбудите за постъпките на други, си позволява незаконно вмешателство в привилегиите на Божия Син. Човеци, които искат да бъдат съдници и критикари – застават на мястото на антихриста, *„който така се противи и се превъзнася над всеки, който се нарича Бог, или на когото се отдава поклонение, щото той седи (както Бог) в Божия храм и представя себе си за Бог“* (2Сол. 2:4).

Грехът, който има най-нещастни последици е студеният, критикуващ, непримирим дух, който характеризира фарисейството. Когато религиозната опитност е лишена от любов, тогава Христос не е там – слънчевата светлина на Неговото присъствие липсва и никаква неуморна дейност, никаква нехристиянска ревност не може да замести любовта. Човек може да притежава чудна способност да открива грешките на другите, но който

храни такъв дух, нему Исус казва: „*Лицемерцо, извади първо гредата от твоето око, и тогава ще видиш ясно, за да извадиш съчищата от братовото си око.*” Който върши някаква неправда, е и първият, който подозира неправда у други и осъждайки другия, той се опитва да прикрие и извини собствения си грях. Чрез греха човешките получиха познание за злото и щом съгрешиха първите двама, те започнаха да се обвиняват взаимно, както това прави човешката природа винаги, когато не е обладана от Христовата благодат.

Когато човешките хранят този дух на обвинение, те не се задоволяват само с това да обърнат вниманието на ближния си върху предполагаемата грешка, но ако не могат с благи средства да го накарат да постъпва тъй, както те намират за добре те пристъпват към принуждение. Доколкото им е възможно те заставят насилствено ближния си да приеме техните схващания за правото. Така правеха юдеите по времето на Христа и така е постъпвала църквата винаги, когато е загубвала Христовата благодат. Като не притежаваше силата на любовта тя си служеше със силната десница на държавата за да укрепи принципите си и да наложи своите религиозни догми. Тук лежи тайната на всички религиозни закони, издавани когато и да било, и тайната на всички преследвания от Авела до наше време. Христос не принуждава хората, а ги привлича при себе си; единственото насилие, което той прилага е принуждението на любовта. Когато църквата търси подкрепата на светската власт, ясно е, че липсва силата Христова – Божествената любов.

Но трудността лежи във всеки отделен член на църквата и тук трябва да започне и лекуването. Исус заповяда на обвинителя първо да извади гредата от собственото си око, да се откаже от съдническия дух, да изповяда и остави собствените си грехове, преди да се

опитва да поправя другите, защото той казва: „*Няма добро дърво, което дава лош плод, нито пък лошо дърво, което дава добър плод*” (Лука 6:43). Този съднически дух, който вие храните, е лош плод и доказва, че цялото дърво е лошо. Безполезно е да се представяте в собствената си правда; вие се нуждаете от промяна на характера си; тази промяна трябва да се е извършила у вас, преди да сте в състояние да поправяте други, защото: „*От онова, което препълва сърцето, говорят устата*” (Мат. 12:34).

Когато в живота на някоя душа настане криза и вие се опитвате да ѝ дадете съвет или наставления, вашите думи ще упражняват добро влияние само дотолкова, доколкото вашият пример и характер се съгласуват с тях. Вие трябва да сте добри преди да можете да правите добро. Вие не можете да упражнявате влияние, което да променя другите, преди вашето собствено сърце да се е смирило, очистило и смекчило чрез Христовата благодат. Но ако у вас се е извършила тази промяна, за вас ще е тъй естествено да живеете за благословение на другите, както за розовия храст е естествено да дава своите благоухаещи цветове, или за лозата – гроздовете си.

Ако Христос във вас е „*надеждата на славата*”, вие не ще имате желание да наблюдавате другите, за да изобличавате грешките им; вместо да гледате да ги обвинявате и осъждате вие много повече ще се стараете да помагате, да благославяте и да спасявате. Когато срещате заблудени, вие ще следвате съвета: „*Пази себе си, да не би и ти да бъдеш изкушен*” (Гал. 6:1). Вие ще си спомняте колко често и вие сте грешили и колко тежко ви е било да се върнете отново на правия път, след като сте се отклонили от него. Вие не ще тласкате брата си в по-голяма тъмнина, но съчувствайки му от сърце, ще му обясните опасността, в която се намира.

Който често поглежда към кръста на Голгота и си представя ясно, че неговите грехове са завели Спасителя дотам, никога не ще отива да сравнява своята вина с тази на ближния си. Който живее в сянката на Голготския кръст, не може да има дух на съдничество или на надменност.

Само когато почувствувате, че можете да отдадете собственото си аз и дори живота си, за да спасите един заблуден брат, вие сте извадили гредата из собственото си око и така сте станали способни да помагате на ближния си – тогава вие можете да се приближите до него и да докоснете сърцето му.

Никога още никой не е бивал избавен от греховете си чрез упреци или укори; но поради това вече мнозина са били отблъсвани от Христа и са заключвали сърцата си за най-добрите наставления. Кроткият дух, благият характер може да избави заблудения и да покрие множество грехове. Откровението на Христа във вашия характер ще има преобразяваща мощ над всички, които идват в съприкосновение с вас. Оставете Христос да живее всеки ден във вас и Той ще прояви у вас творческа сила на словото Си – едно тихо, нежно, но мощно и убедително влияние, за да бъдат преобразени с други думи в красотата на нашия Господ Бог.

„НЕ ДАВАЙТЕ СВЯТО НЕЩО НА КУЧЕТАТА”

Тук Исус говори за човеци, които нямат никакво желание да се избавят от робството на греха. Покварата и порокът в тях така са провалили характера им, че те се държат здраво за злото и не желаят да се отделят от него. Христовите служители не бива да се смущават от такива, които презират евангелието и се подиграват.

Все пак Спасителят никога не отминаваше една душа, колкото и дълбоко да беше затънала в греха, ако тя имаше

желание да приеме ценните истини от небето. За митарите и пропадналите хора Неговите думи бяха начало към нов живот. Мария Магдалина, от която Той изгони седем бяса, беше последната останала на Исусовия гроб и първата, която Той поздрави в утрото на възкресението. Савел от Тарс, един от най-големите врагове на евангелието, стана Павел, преданият служител Христов. Под външния вид на омразата и презрението, дори под престъпничеството и провала може да се таи душа, която Христовата благодат иска да спаси, за да блести като скъпоценен камък в короната на Изкупителя.

„ИСКАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ДАДЕ, ТЪРСЕТЕ И ЩЕ НАМЕРИТЕ, ХЛОПАЙТЕ И ЩЕ ВИ СЕ ОТВОРИ”

За да няма никаква възможност за неверие, за погрешно разбиране или за неправилно тълкуване на тези думи, Господ повтаря трикратно обещанието. Той копнее, щото тия, които търсят Бога, да вярват в Него като в такъв, Който може всичко и затова добавя: *„Защото всеки, който иска, получава, който търси, намира; и на този, който хлопа, ще се отвори.”* Господ не поставя никакви условия, освен да гладуваме за Неговата милост, да следваме съвета Му и да копнеем за Неговата любов.

„Искайте”. Чрез искането или моленето вие показвате, че познавате нуждите си, и ако молите с вяра, ще получите. Господ е гарантирал това със словата Си и ще го удържи. Когато идвате пред Него с искрено душевно съкрушение, вие не бива да се страхувате, че би било дръзко да измолвате онова, което Господ е обещал. Ако Го молите за благословения, от които се нуждаете, за да усъвършенствувате характера си по Христовия образ, вие имате уверението от Господа, че се молите за нещо, което Той ще ви даде според обещанието Си. Самото ваше

съзнание, че сте грешници – е вече достатъчно основание, за да се измоли Божията благодат и милост.

Не при условие, че трябва да бъдете святи, можете да дойдете при Бога, а само със силното желание да бъдете освободени от него от всички грехове и очистени от всичко лошо. Едничкото, което ние винаги можем да поднасяме пред Господа, е нашата голяма нужда, нашето крайно безпомощно състояние, което ни кара да чувствуваме крайна нужда от Бога и Неговата изкупителна мощ.

„Търсете”. Не се задоволявайте да имате копнеж само за Божието благословение, но и за Бога. Запознайте се с Бога и бъдете тихи. „Търсете и ще намерите”. Бог ви търси и копнежът, който вие имате да дойдете при Него, е вследствие притеглянето на Неговия Дух. Отстъпете на това притегляне. Христос се застъпва за нуждата на изкушаваните, на заблудилите се и на отпадналите от вярата, Той се старае да ги доведе в общение със Себе Си. „Ако Го потърсиш, Той ще бъде намерен от тебе” (1Лет. 28:9).

„Хлопайте”. Ние идваме при Бога с особена покана и той чака да ни посрещне в мястото на среща с Него. Първите ученици, които последваха Господа, не се задоволиха с един кратък разговор из пътя с Него, а казаха: „Рави (което значи: Учителю), де живеещ? ... Дойдоха прочее и видяха де живее, и останаха при Него тоя ден” (Йоан 1:38,39). Така и ние можем да дойдем в най-близко общение с Него. „Който живее под покрива на Всевишния, той ще пребъдва под сянката на Всемогъщия” (Пс. 91:1). Нека ония, които копнеят за Божието благословение, да хлопат и да чакат на благодатната врата и да казват с твърдо упование: Ти, Господи, си казал, че „който иска, получава; който търси, намира, и който хлопа, ще му се отвори”.

Исус гледаше на ония, които се бяха събрали, за да слушат словото му, и от сърце желаше, щото това голямо

множество да познае Божията милост и любов. За да им представи по-ясно тяхната нужда и Божията готовност да им дава, Той им представя мислената картина на едно гладно дете, което иска хляб от земния си баща. *„Има ли между вас човек, който ако му поиска син му хляб, ще му даде камък?“* Тук Исус се позовава на естествената нежна любов на един баща към детето му и казва: *„И тъй, ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Отец ви, който е на небесата, ще даде добри неща на тия, които искат от Него!“*. Никой любящ баща не би могъл да се отвърне от сина си, когато този е гладен и го моли за хляб. Би ли допуснал някой, че той може да бъде тъй несериозен със своето дете, да го измъчва с това, като първо възбужда надежда у него и после го разочарова? Би ли му обещал той да му даде добра и силна храна и после да му предложи камък? И би ли трябвало сега някой така да безчести Бога като мисли, че Той няма да обръща внимание на молбите на чадата си?

„Ако вие, които сте зли, знаете да давате блага на чадата си, колко повече Небесният Отец ще даде Светия Дух на ония, които искат от Него!“ (Лука 11:13). Светият Дух – е най-големият от всички дарове. Всички „добри дарби“ са събрани в Него и сам Творецът не може да ни даде нищо по-голямо, нищо по-добро. Когато молим Господа да се смили над нас в нуждата ни да ни напътва със Святия Си Дух, Той не ще се отвърне от нашите молитви. Възможно е родители да се отвърнат от гладуващите си деца; но Бог никога не може да остави без внимание вика на нуждаещите се и копнеещи сърца. По чудно нежен начин описва сам Той Своята любов. За ония, които в дните на помрачение си мислят, че Бог не им обръща внимание, се отнася казаното в Исаия: *„Сион рече: Иеова ме е оставил и Господ ме е забравил. – Може ли жена да забрави същещото си дете, та да се не смили над чадото на*

утробата си? Обаче те, ако и да забравят, Аз все пак няма да те забравя. Ето, на дланите Си съм те връзал” (Исаия 49:14–16).

Всяко обещание в словото Божие може да ни служи за предмет на нашата молитва, като се наблягаме на дадената дума. От каквото и духовно благословение да се нуждаем, наша привилегия е да си го измолваме чрез Исуса. Ние можем с детинска простота да излагаме на Господа всичко, от каквото се нуждаем, както нашите временни нужди, като се молим за храна и облекло, така и духовните, като Го молим за хляба на живота и дрехата на Христовата правда. Вашият Небесен Баща знае, че вие се нуждаете от всичко това и ви кани да му го искате. Само в Исусовото име може да се получи всяко благоволение и Бог желае да почетете това име чрез това, като задоволява нуждите ви според голямата Си щедрост.

Но не забравяйте, че когато идвате при Бога като при ваш Баща – вие се признавате за Негови чада; вие не само се доверявате на Неговата доброта, но се и подчинявате във всичко на Неговата воля и знаете, че Неговата любов е непроменима. Вие се предавате Нему, за да вършите делото Му. На ония, на които беше казал да търсят първо царството Божие и Неговата правда – Исус даде обещанието: *„Искайте и ще ви се даде.”*

Даровете на Ония, Който има всяка власт на небето и на земята, принадлежат на Божиите чада – дарове толкова ценни, че стават наша собственост само чрез скъпата кръв на Изкупителя, дарове, които задоволяват най-дълбокия копнеж на сърцето, дарове, които остават за вечността – се получават от тези, които идват при Бога като малки деца. Приемете Божиите обещания като ваша собственост, предлагайте ги Нему като Негови собствени думи, и вие ще получите пълната радост.

„ВСЯКО НЕЩО, КОЕТО ЖЕЛАЕТЕ ДА ПРАВЯТ ЧОВЕЦИТЕ НА ВАС, ТАКА И ВИЕ ПРАВЕТЕ НА ТЯХ”

Уверявайки ни в Божията любов към нас, Исус ни вменява в дълг да се обичаме помежду си, като включва всички човешки отношения в един всичко обхващащ принцип.

Юдеите се грижеха за това какво щяха да получат – те се стараеха да си осигурят онази власт, почит и служба, която според тяхното убеждение им се падаше. А Христос ни учи, че нашата грижа трябва да бъде не колко ще получим, а колко можем да дадем. Мярката за нашите задължения към другите ние намираме в това, което бихме счели за мярка на техните задължения към нас.

В отношенията ви с другите поставяйте се на тяхното място, старайте се да разберете добре техните чувства, техните трудности, разочарования, радости и скърби; изравнете се с тях и тогава постъпвайте така, както бихте желали да постъпят с вас, ако бяхте на тяхно място.

Това е истинското правило на справедливостта и го е равнозначещо с думите на закона: *„Да обичаш ближния си както себе си.”* Това е главната тема в ученията на пророците – то е основният закон в небето и ще се проявява във всички, които са станали способни да живеят в светото Божие общество.

Това златно правило е принципът на истинската любезност и най-вярната му илюстрация ние виждаме в живота и характера на Христа. О, какво сияние на благодат и красота се излъчва от всекидневния живот на нашия Спасител! Същият дух ще бъде проявен и у Неговите чада. Ония, в които живее Христос, ще бъдат обкръжени от една божествена атмосфера. Техните бели дрехи на чистота ще

издават благоуханието на Божията градина, лицата им ще отразяват Христовата светлина и ще осветляват пътеката за разклатените и уморени нозе.

Всеки, който притежава истинския идеален характер, трябва да проявява и състраданието и нежността на Христа. Влиянието на благодатта смекчава сърцето, пречиства и облагородява чувствата и буди едно божествено нежно чувство.

Но това златно правило има и едно още по-дълбоко значение. От всеки, който чрез богатата Божия благодат е станала един домоуправител, Бог изисква той да дава от своите блага на намиращите се в невежество и мрак души така, както той би желал да получава на тяхно място. Апостол Павел казва: „*Имам длъжност към гърци и към варвари, към учени и към неучени*” (Римл. 1:14). От всичко, което знаете за Божията любов, от всички богати дарове на неговата благодат, които вие сте получили повече от някоя помрачена, пропаднала душа – вие сте длъжни да отделяте и за нея.

Също така е и с богатата и благословенията на този живот – едно по-голямо притежание на такива ни прави длъжници към ония, които са сравнително по-малко благодетелствувани. Притежаваме ли имоти или макар само удобствата на този живот, тогава ние имаме същото важно задължение да се грижим за болните, вдовиците и сираците така, както бихме желали да се грижат за нас, ако бяхме на тяхно място.

Това златно правило ни учи на същата истина, дадена вече в Планинската проповед: „*С каквато мярка мерите, с такава ще ви се отмери*”. Каквото правите на другите, добро или зло, сигурно ще ви се върне в благословение или проклятие, защото каквото дадем – такова ще получим. Дадени на други – земни благословения често се връщат на дарителя обратно в същата форма, а във време на нужда

често те се връщат четирикратно според Небесната мярка. Освен това обаче, даже в този живот всички благодеяния се възнаграждават от Бога чрез едно по-изобилно изливане на Неговата любов и това е един сбор от всичката небесна слава и нейните съкровища. Извършено зло също се връща обратно – всеки, който лекомислено е обезсърчил или осъдил някого, сам ще трябва да мине по пътя, по който е тласнал другия и ще почувствува какво са преживели другите поради липсата у него на състрадание и любов.

Божията любов е, която е наредила това. Бог желае ние да намразим нашето коравосърдечие и да разкрием сърцата си, за да може Исус да живее в тях – тогава вместо лошото ще се яви добро, и онова, което е изглеждало като проклятие ще се превърне в благословение.

Принципът на това златно правило е истинският принцип на християнството – всяко негово съкращение е измама. Една религия, която ни заблуждава да отдаваме малка стойност на души, които Христос ценеше тъй високо, че отдаде живота Си за тях, една религия, която би ни направила нехайни спрямо човешките нужди, страдания или права – е фалшива религия. Когато пренебрегваме правата на бедните, страдащите, грешните – ние се показваме като Христови предатели, и понеже толкова много приемат Христовото име, а в живота си отричат Христовия характер – затова християнството има толкова малко мощ в света. По този начин се скверни името на Господа.

За апостолската църква от дните, когато славата на възкръсналия Спасител я осияваше, е писано, че *„никой не казваше, че нещо от имота му е негово”*. *„И никой от тях не беше в лишение”*. *„И апостолите с голяма сила свидетелствуваха за възкресението на Исуса и голяма благодат почиваше над всички тях.”* *„И всеки ден прекарваха единодушно в храма и разчупваха хляб по*

къщите си, и приемаха храна с радост и простосърдечие, като хвалеха Бога и пчелеха благоволенieto на всичките люде. А Господ всеки ден прибавяше на църквата ония, които се спасяваха” (Деян. 4:32,34,33; 2:46,47). Ние можем да претърсим Небето и земята и няма да намерим тъй мощно изявена истина като тази, която се проявява в дела на милост към ония, които се нуждаят от нашето съчувствие и помощ. Това е истината, която е в Христа. И когато ония, които изповядват Исусовото име, ще прилагат принципите на това златно правило, тогава благовестието ще бъде придружавано от същата сила, както по време на апостолите.

„ТЯСНА Е ВРАТАТА И СТЕСНЕН Е ПЪТЯТ, КОЙТО ВОДИ В ЖИВОТ”

По времето на Христа жителите на Палестина живееха в заобиколени със зидове градове, разположени обикновено на хълмове и планини. Към портите, които се затваряха при залез слънце, водеха стръмни скалисти пътеки и завръщащият се обратно в родината си пътник често трябваше с голяма бързина да се изкачва по стръмния път, за да стигне до портата преди настъпването на нощта; който закъснееше, оставаше вън.

Исус използва картината на такава тясна стръмна пътека, водеща у дома на спокойствие, за да представи нагледно пътя на християнина. Пътят, който ви предписах, каза Той, е тесен, през портата е мъчно да се влезе, защото златното правило изключва всяка гордост и себелюбие. Наистина има и един по-широк път; но неговият край е гибел. Ако изберете пътя към духовния живот, вие трябва постоянно да се изкачвате, защото това е един стръмен път; вие трябва да вървите с малцината; защото голямото множество избира водещия надолу път.

По пътя към смъртта може да върви цялото човечество с всичката му суетност, себелюбие, гордост, безчестие и цялата му морална провала. Там няма място за всяко мнение и учение, възможност за всеки да следва собствените си склонности и да върши каквото му повелява себелюбието му. Там няма нужда да се търси пътят, който води в гибел, защото портата е голяма и пътят е широк, и без всяко усилие нозете тръгват по пътя, който води в смърт.

Но пътят към живота е тесен и портата е малка. Ако още се държите за някой любим грях, този път ще ви се види много тесен; вие трябва да се откажете от вашите собствени пътища, от вашата собствена воля, от любимите си привички, ако искате да вървите по пътя на Господа. Който иска да служи на Христа, не може да следва мненията на света; не може да стои на същото становище с него. Пътят към небето е твърде тесен, за да могат по него да се ширят рангове и богатства; твърде тесен за прояви на честолюбието, което прави личното аз център на всичко; твърде стръмен и скалист, за да бъде изкачен от ония, които обичат удобствата. Труд, търпение, себеотрицание, укори, бедност, съпротива от страна на грешните – това беше Христовата участ, и то трябва да бъде и нашата, ако искаме някога да стигнем Божия Рай.

Но от това не заключавайте, че пътят нагоре е тежкия път, а тоя надолу – лекият. Пътят, който води към смъртта, е осеян с болки и наказания, грижи и разочарования. По него се срещат много предупреждения да не се отива по-нататък. От любов към нехайните и упоритите, Бог не ги оставя тъй лесно да се погубят. Разбира се сатана представя пътя си така, че да е приятен на вид; но всичко е измама. По пътя към злото има горчиви упреци и пояждащи грижи. Може да изглежда приятно да се следва гордостта и светското честолюбие, но краят е болка и мъка. Себелюбивите планове може да обещават съблазнителни изгледи и надежди за

наслада, но ние ще видим, че радостта ни ще бъде отровена и животът ни огорчен от надеждите, които са поставяли личното аз за център на всичко. Входът към широкия път може да започва с украсена с цветя порта, но самият път е трънлив. Светлината на надеждата, която блести на входната порта, се превръща в тъмнина на отчаянието, и душата, която върви по този път, потъва долу в сенките на безкрайната нощ.

„Пътят на коварните е неравен”, а пътищата на мъдростта са „пътища приятни и всичките ѝ пътеки – мир” (Пр. 13:15; 3:7). Всяко дело на послушание към Христа, всяко себеотрицание заради Него, всяка тихо понесена скръб или велика победа над изкушението е една стъпка към славата на окончателната победа. Който приема Христа за водач, бива воден сигурно. И най-големият грешник няма да стреси пътя, нито на един трепетно търсец не ще липсва святата светлина по пътя му. Макар пътят да е тъй тесен и тъй свят, че по него не се търпи никакъв грях – там има помощ за всички, и никоя съмняваща се и трепереща душа не казва: – Бог не се грижи за мене.

Пътят може да води грубо и стръмно нагоре – отдясно и отляво може да има пропасти. При странствуването си по него ние може да побеждаваме различни трудности, може би ще трябва да работим тогава, когато, уморени копнеем за почивка, или да се борим, когато сме изтощени, да се надяваме, когато сме се съвсем обезсърчили. Но имаме ли Христа за водач, ние все пак в края ще стигнем до желаното пристанище. Сам Той е минал по стръмния път преди нас и го е изравнил за нашите нозе.

По целия стръмен, водещ към вечния живот път, ние срещаме източници на радост, за освежаване на изморените и всички, които вървят по този път на мъдростта са много радостни, дори и за страданията, защото Онзи, когото обича

душата им, върви невидим до тях. С всяка крачка по-нагоре те все по-ясно чувствуват докосването на Неговата ръка – при всяка стъпка по техния път падат все по-светли лъчи от славата на Невидимия и техните славословия стават все по-високи и се издигат все по-нагоре, за да се съединят с песните на ангелите пред Божия трон. *„Пътят на праведните е като светлината на разсъмване, която се усилва, додето стане съвършен ден”* (Пр. 4:18).

„ВЛЕЗТЕ ПРЕЗ ТЯСНАТА ВРАТА”

Закъснелият пътник не биваше да се бави по пътя за каквото и да било, ако искаше да стигне до града преди залез слънце; целият му стремеж трябваше да бъде насочен към целта, да влезе през портата. Исус казва, че същият стремеж към целта се изисква и в живота на християнина. Аз ви показах славата на характера, която е истинската слава на Моето царство. Тази цел не ви дава обещания относно земни богатства или себелюбива власт – все пак тя заслужава вашия най-силен копнеж, вашите най-големи старания. Аз не ви призовавам да се борите, за да завладеете голямо световно царство, но от това не заключавайте, че няма да имате да спечелите сражения и да постигате победи. Напротив – Аз ви заповядвам да ратувате и да се борите, за да влезете в Моето духовно царство.

Животът на християнина е борба и поход; но победата се постига не чрез човешка сила; бойното поле е сърцето. Сражението, което трябва да извоюваме – най-голямото сражение, изнесено някога от човечи – е предаването на личното Аз на Божията воля, отдаването на сърцето във властта на любовта. Старата природа, родена по страстта и волята на плътта, не може да наследи царството Божие. Старите пътища, наследените склонности, някогашните привички трябва да изчезнат.

Оня, който е решил да влезе в духовното царство, ще намери, че всички сили и страсти на една необузdana натура, засилени от силите на царството на тъмнината, са насочени против него. Себелюбието и гордостта ще се опълчат срещу всичко, което ги изобличава като греховни. Със свои сили ние не можем да победим обикновените привички и желаня, които се стремят към власт – ние не можем да надвием мощния враг, който ни държи в своето робство. Само Бог може да ни даде победата. Той желае ние да имаме власт над себе си, над собствената си воля и над привичките си, но без нашето съгласие и нашето съдействие Той не може да действа в нас. Божият Дух работи чрез дадените на човека способности и сили. Нашата сила на волята трябва да действа с Божията сила.

Победата се спечелва не без сериозна молитва, без себесмирение на всяка стъпка. Нашата воля не трябва да бъде принуждавана да работи заедно с божествените сили – тя трябва сама да се подчинява. Дори ако би било възможно да наложите стократно вашето духовно влияние, това не би ви направило християни, не би ви направило добри поданици на небесното царство, крепостта на злото не би била завладяна по такъв начин. Собствената воля трябва да върви успоредно с Божията воля. Вие сами не сте в състояние да подчините намеренията, желанята и склонностите си на Божията воля, но ако сте съгласни да се подчините, тогава Бог ще действа за вас и сам ще събори *„помисли и всичко, което се издига високо против познанието на Бога”* и ще заплени *„всеки разум да се покорява на Христа”*. Тогава вие ще изработвате спасението си със страх и трепет. Защото Бог е, който според благоволения си действа във вас и да желаете това, и да го изработвате (2Кор. 10:5; Фил. 1:12,13).

Наистина, мнозина биват привлечени от красотата на Христа и от славата на Небето, и все пак се плашат от

условията, при които единствено могат да постигнат тази слава. По широкия път има много, които не са напълно доволни от пътя по който вървят – те копнеят да се изтръгнат от робството на греха и се мъчат със собствена сила да се борят срещу греховните си привички. Те поглеждат към тесния път и малката порта; но себелюбиви удоволствия, любовта към светското, гордостта и неосветеното честолюбие издига една разделна стена между тях и техния Спасител. За да се откажат от собствената си воля от любимите си неща или стремежи, се изисква една жертва, от която се плашат и се връщат назад. *„Мнозина ще се стремят да влязат и не ще могат”*. Те искат доброто, полагат някакви усилия да го постигнат, но те не се стремят решително към него; те не постоянствуват в желанието си да го постигнат, каквото и да им коства това.

Едничката надежда за победа се състои за нас в това да подчиним волята си на Божията воля и да действуваме в съгласие с Него, час след час, и ден след ден. Ние не можем да си останем каквито сме и все пак да влезем в царството Божие. Ако искаме да постигнем освещение, това става чрез отдаване на личното Аз и приемане на Христовия дух. Гордостта и самомнението трябва да бъдат разпнати. Съгласни ли сме да платим исканата от нас цена? Готови ли сме да доведем волята си в пълно съгласие с Божията воля? Докато не се съгласим с това, обновяващата Божия благодат не може да се открие в нас.

Борбата, която трябва да предприемем, е *„добрата борба на вратата”*. *„Затова се и трудя, като се подвизавам според Неговата сила, която действува в мене мощно”* (Кол. 1:29), казва апостол Павел. Във време на най-голямата криза в живота си Яков се обърна в молитва към Бога. Той беше обхванат от едничката мисъл – промяна на характера си. Но докато той викаше към Бога, един мним враг постави ръка на него и той се бори през цялата нощ с него за живота

си. Обаче въпреки опасността за живота му, той не промени намерението си. Когато силата му започна да го напуща, ангелът използва своята божествена – щом и Яков позна от докосването с кого се беше борил. Наранен и безпомощен падна на гърдите на Спасителя и го помоли за благословение. Той не искаше нито да се остави да бъде отблъснат, нито да спре молбата си, и Христос според обещанието Си задоволи молбата на тази безпомощна разкаяла се душа (Исаия 27:5). Яков се молеше решително: *„Няма да те оставя, докато не ме благословиш!“* Поради този дух на постоянство патриархът бе благословен от Оня, който се бореше с него. И Той беше, Който му даде победата и Който промени името му от Яков в Израил, като каза: *„Ти се бори с Бога и с човеци и победи“*. Онова, за което Яков напразно се беше борил със собствени сили, бе спечелено чрез себеотдаване и твърда вяра. *„Нашата вяра е победата, която е победила света“* (1Йоан. 5:4).

„ПАЗЕТЕ СЕ ОТ ЛЪЖЛИВИТЕ ПРОРОЦИ“

Ще се явят лъжливи учители, за да ви отклонят от тесния път и малката порта. Пазете се от тях – макар и да ходят с овчи кожи, отвътре те са вълци – грабители. Исус ни дава един пробен камък, чрез който може да се различават фалшивите учители от истинските: *„По плодовете им ще ги познаете: бере ли се грозде от трънки, или смокини от рпей?“* Не ни се казва, че ще ги познаваме по красивите им проповеди или по благородното им изповедание – те ще бъдат ценени според словото Божие. *„Нека прибягнат при закона и при свидетелството – ако не говорят според това слово, наистина няма светлина в тях“* (Исаия 8:20). Каква вест носят тези учители? Довежда ли ви тя дотам – да почитате Бога с благоговение? Кара ли ви тя да показвате любовта си към Него чрез верност към Неговите заповеди?

Ако човешките не чувствуват важноста на моралниот закон, ако гледат леко на Божиите заповеди, ако нарушават и една од нај-малките Божии заповеди, и учат и другите да прават тоа, те не ќе се радват на благоволеното на Небето и ние можеме да знаеме, че техните тврденија се неоснователни. Те вършат точно делото, коешто има произхода си во кнезот на тьмнината, Божиот враг. Не сички, коишто носат името и знамето на Христа, се Христови. Мнозина, коишто се учили во Моето име – казва Христос, – во крајот ќе бидат излѓгани. „Во онзи ден мнозина ќе Ми рекат: Господи, Господи, не во Твоето ли име пророкувавме, не во Твоето ли име бесове изгонивме, и не во Твоето ли име направивме многу велики дела? Но тогаш ќе им каже: Аз никога не сум ви познавал; махнете се од Мене вие, коишто вършите беззаконие!“ (Мат. 7:22,23).

Тези хора мислат, че постъпват правилно, докато во същност те вършат неправда. Докато кажуваат, че признават Христа за свој господар и че вършат во Негово име велики дела, те се оръдија на неправдата. „С устата си покажуваат многу любов, но сърцето им Отива след печалбите им.“ Койшто проповядва Божието слово, им е „както любима песен од човек, којшто има сладък глас и свири добре, защото слушаат думите ти, а не ги изпълняват“ (Езек. 33:31,33).

Една гола изповед, че си Исусов ученик – няма никаква стойност. Вярата во Христа, която спасява душата, не е такава, каквато ја покажуваат мнозина. „Вярвайте, вярвайте – кажува те – и няма потреба да пазите заповедите.“ Но една вяра, която не води към послушание е само дързост. Апостол Йоан кажува: „Койшто кажува: Познавам Го, а заповедите Му не пази, лъжец е и истината не е во него“ (1Йоан. 2:4). Никој не бива да мисли, че особени прояви и чудни откровения се едно доказателство за истинноста на техните дела или на ученијата им. Кога луѓе говорат нехайно върху Словоето Божие и поставят своите си

впечатления, чувства и опасности над божествената мярка за правдата, ние можем да сме сигурни, че в тях няма светлина.

Послушанието е пробният камък за различаване на истинските Христови ученици. Чрез пазенето на заповедите ние доказваме, че наистина обичаме Бога. Когато ученията, които приемаме, умъртвяват греха в сърцето, очистват душата от всяко петно, принасят плодове на святост, тогава ние можем да сме сигурни, че те са Божия истина. Когато благотворителност, доброта, нежност и съчувствие се проявяват в живота ни, когато сърцето ни ликува от правда, когато ние въздигаме Христа, а не себе си, тогава ние можем да знаем, че нашата вяра е права. *„По това сме уверени, че Го познаваме, ако пазим заповедите Му”* (1Йоан. 2:3).

„НО ТЯ НЕ ПАДНА, ЗАЩОТО БЕШЕ ОСНОВАНА НА КАНАРА”

Народът беше дълбоко развълнуван от Христовите слова: божествената красота на принципите на истината ги привличаше и тържествените Исусови предупреждения им идеха като глас Божий, който проникваше в сърцата им. Неговите думи бяха засегнали точно корена на техните дотогавашни мисли и мнения; да последват Неговите учения означаваше пълна промяна на техните схващания и постъпки. С това те щяха да изпаднат в конфликт със своите религиозни учители; защото последицата щеше да бъде едно събаряне на цялата постройка, в която равините от поколения бяха работили. Затова, макар че сърцата на слушателите се съгласяваха с Исусовите думи, малцина от тях бяха готови да ги приемат за правило в живота си.

Исус завърши Своята планинска проповед с една илюстрация, която с поразителна яснота изтъкваше

важността на приложението на ученията, които Той им беше изложил. Между множеството, което се тълпеше около Спасителя, имаше много, които бяха прекарвали живота си близо до Галилейското море. Докато седяха по склоновете на планината и слушаха Исусовите думи, те можеха да виждат долините и урвите, по които реките пробиваха коритата си. През лятото тези реки често изчезваха и изоставяха едно сухо, песъчливо корито; но когато зимните бури забушуваха над хълмовете, тези реки се превръщаха в буйни, опустошителни бързеи, които понякога наводняваха долините и със стихийните си порои повличаха всичко. Дори и хижите, които земеделците си бяха построили по поляните, които им се виждаха във от опасност, често биваха отвлечани от тях. Но високо горе по хълмовете се виждаха къщи, построени върху скали. На някои места къщите бяха построени изцяло върху скалите и с векове бяха устоявали на бурите. Тези постройки бяха съградени с много труд и големи усилия; до тях не беше лесно да се достигне и местоположението им не изглеждаше така привлекателно, както това на жилищата по равнините. Но те бяха основани върху канари и никакви ветрове, бури и порои не можеха да ги поклатят.

Исус казва, че който приема чутите слова и ги направи принцип на живота и характера си, прилича на човек, който е построил къщата си на скала. Столетия преди това пророк Исая беше писал: „Словото на нашия Бог ще остане до века”, а Петър приведе думите на Исая дълго след Планинската проповед и добави: „И това е Словото, което ви е благовестено” (Исаия 40:8; 1Петр. 1:25). Словото Божие е едничкото нещо на този свят, което ще остане вечно; то е сигурната основа: „Небе и земя ще преминат, но Моите думи няма да преминат” (Мат. 24:35).

Възвишените принципи на Закона, на Божия характер, се съдържат в думите на Планинската проповед. Който се

основава на тези думи, той гради на скалата на спасението. Като приемаме Словото Му, ние приемаме Христа и само тия, които приемат Христовото Слово по такъв начин, градят върху Него. *„Никой не може да положи друга основа, освен положената, която е Исус Христос.“* *„И чрез никого друго няма спасение; защото няма под небето друго име, дадено между човеците, чрез което трябва да се спасим“* (1Кор. 3:11; Деян. 4:12). Христос, Словото, Откровението Божие, Изявлението на Неговия характер, на Неговата любов, на Неговия живот – е единствената основа, върху която можем да съградим един характер, който да устои.

Ние градим върху Христа, като сме послушни на Неговото слово. Праведен е не онзи, който само се радва на правдата, но който я упражнява. Светостта не е някакво чувство на възхищение – тя е резултат на едно пълно отдаване на Бога, тя е вършене волята на Отца. Когато Израилевите чада се установиха на лагер на границата на обещаната земя, не беше достатъчно само да получат познания за страната или да пеят ханаанските песни – това само не би ги направило годни да получат в притежание лозята и маслинените градини на чудесната земя. Те можеха да ги притежават само като изпълняваха поставените им условия, като проявяваха жива вяра в Бога и като приемаха Неговите обещания за себе си, като изпълняваха наставленията Му.

Религията се състои в послушание на Христовите слова, не да се спечели Божието благоволение, а в отговор на съвсем незаслужения дар на Неговата любов. Христос поставя спасението на човека в зависимост не от устното му вероизповедание, а от вярата, която се изявява в дела на правдата. От Христовия последовател се изискват дела, а не само голи думи; защото делата правят характера. *„Който са водени от Божия Дух, те са Божии чада.“* Не ония, които

сърца са затрогнати от Духа, които от време на време се поддават на неговата мощ, а тия, които са водени от Духа, са Божии чада.

Може би ти искаш да станеш Христов последовател и не знаеш как да започнеш? Може би си в тъмнина и не знаеш, как можеш да намериш светлина? Следвай светлината, която имаш. Реши да бъдеш послушен на Божието слово, доколкото го познаваш. Неговата сила, Неговият живот лежи в словото Му. Когато приемеш словото с вяра, Той ще ти даде сила за послушание. Ако следваш светлината, която имаш, ще ти бъде дадена по-голяма светлина. Ти градиш върху Словото Божие и твоят характер ще бъде съграден по образа на Христовия характер.

Христос, истинската основа – е един жив камък. Неговият живот се раздава на всички, които са съградени върху Него. *„И вие като живи камъни, се съграждате в духовен дом“*. *„Върху когото всяко здание, стройно сглобено, расте за храм, свят на Господа“* (1Петр. 2:5; Ефес. 2:21). Камъните стават едно с основата, защото в цялото живее един и същ дух. Тази постройка не може да разруши никаква буря, защото всичко, което дели живота си с Бога, ще преживее с Него и всичко.

А всяка постройка, която има друга основа, а не Словото Божие ще падне. Онзи, който подобно на юдеите по времето на Христа, гради върху основата на човешки идеи и мнения, върху форми и церемонии – продукт на човешки изобретения или върху някакви дела, които може да върши независимо от Божията благодат – той издига постройката на характера си върху несигурна, песъчлива основа. Бурите на изкушенията ще отвлекат песъчливата почва и ще оставят къщата му като развалина на бреговете на реката на времето.

„Така казва Господ... Ще направя правосъдието вървта и правдата отвеса. И градушка ще помете лъжливиото прибежище и водата ще наводни скривалището” (Исаия 28;17).

Но днес милостта още умолява грешника: *„Заклевам се в живота си, казва Господ Йеова, не благоволя в смъртта на нечестивия, но да се върне нечестивият от пътя си и да живее. Върнете се, върнете се от лошите си пътища – защо да умрете, доме Израилев?” (Езек. 33:11).* Гласът, който и днес още говори на непокаяните – е гласът на Оня, който като гледаше любимия град, извика с дълбока болка: *„Ерусалиме, Ерусалиме! Ти, който избиваи пророците и с камъни убиваи пратените до тебе, колко пъти Съм искал да събера твоите чада, както кокошка събира пилците си под крилете си, но не искахте! Ето, оставя се вам домът ви пуст” (Лука 13:34, 35).* В Ерусалим Исус виждаше света, който беше отхвърлил и презрял Неговата благодат. Той плака заради вас, о, упорити сърца! И тогава даже когато Исус на хълма проливаше сълзи над Ерусалим, градът още можеше да се покае и по такъв начин да избегне страшната участ. Още малко чака Божият дар да бъде приет. Същото е и с тебе, о, сърце – Христос още говори от трона на любовта: *„Ето, стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него.” (Откр. 3:20)* *„В благоприятно време те послушах и в спасителен ден ти помогнах” (2Кор. 6:2).*

Вие, които полагате надеждата си на себе си – вие градите на пясък, но още не е късно, за да избегнете приближаващата опасност. Прибегнете, преди да е дошла бурята – при сигурната канара! *„Така казва Господ Йеова: Ето, полагам в Сион камък за основа.” „Към Мене погледнете и спасени бъдете, всички земни краища!” „Не бой се, защото Аз съм с тебе! Не се ужасявай, защото Аз съм твой Бог; ще те укрепя, да! Ще ти помогна. Да, ще те*

подпра с праведната си десница!” „Вие няма да се посрамите нито да се смутите до вечни времена” (Исая 28:16; 45:22; 41:10; 45:17).

© Ellen Gould White

**Thoughts From the Mount of Blessing, 1896. Mountain View, CA;
Pacific Press Publishing Association, 1955.**

Английска, II издание, 2011 г.

*Коректор и компютърно оформление: Георги Васев
Оформление на корицата:*